

SEVE- CEK SIN

B02

50x30

29x30

30x30

ACTIVITY

5.2x2.4

PRESCO

5.4

4 SHOPS

BAT

VIB

ENS

CAUTION

6+rail

DEMİR ÇARK

28x30

EPHESUS

Bölüm - I

Güzel Kokuyordu – Çıktı

A niden gözlerimi açıyorum –ki zaten hiçbir zaman yavaş yavaş uyandığımı hatırlamam; patlayan bir flaş, elden kayıp düşen bir bardak, rüzgârla çarpan bir kapı gibi açılır gözlerim.

“Fareler, a. kodumun fareleri!” diye mırıldanıyorum ve içimde bir tedirginlik ile uyandığıma göre, fikrimin kapı önünde dolanan ama içeri girmediği için hatırlayamadığım rüyamda yine fareleri gördüm sanıyorum.

Ahh! Farelerden nefret ediyorum ve başımın büyük bir tokmak ile zorbaca dövülen Çin savaş gongu gibi zonkladığı sabahın ilk dakikalarında, aklıma gelen ilk şeyin fareler olmasından daha çok nefret ediyorum.

Korkutucu masalların sonunda mutlaka yenilmesi gereken üç başlı bir ejderha ile boğuşabilirim, kurt adamların kurnazlık yaparak dolunay filan dinlemeden hep dönüşmüş halleriyle dolandıkları ormandan geçebilir ya da usta bir şefin küp küp doğradığı uykularımın sabahında, hep hayalini kurduğum bilmem kaç yıllık Rapunzel uykusundan

dürterek uyandırdığım bir vampire meydan okuyabilirim. Ancak o ufak yaratıklar beni gerçekten zorluyor.

"Bir dakika, o saçını süptürge eden kızdı, tamda bir şeyi unutmuş olmama sevinecektim."

Akla ilk geldiğinde, beraberinde pisliğinin de gelmesinden mi yoksa her işlerini sinsi ve gizlice yaptıkları için mi bilmiyorum ama beni karşılaştığımda bir adım geri atmaya zorlayan tek canlı. Tüm nefretime rağmen onlara ihtiyacım var ve her ne kadar nefret ediyor olsam da onlara katlanmam gerektiğine, kendi kendime silah çekerek ikna ediyorum kendimi. Kendimi kendim öldürürsem kimden intikam alacağım? Tamda bu sebeple ikna olmalıyım.

Yine de çözemediğim bir sorununun olması, beni, çözerken düğüm olan bot bağcıklarım gibi huzursuz ettiği için, yüzlerce farenin bulunduğu bir odada yere yatarak, üzerimde dolaşmalarına izin verdiğimde, *"duyguları üzerine giderek köreltme"* yöntemini kısa süreliğine kafamdan geçirdikten sonra, *"imkânsız"* diyerek, yüzümü tam sonuna gelindiğinde yanlış yazılmış sayfa gibi yüksek hız ve öfkeyle buruşturuyorum.

Bu saçma düşünceden kendimi kurtardıktan sonra odada gözlerimi gezdirerek, hatırlamadığım dün gece ile ilgili ipuçları arıyorum.

Yattığım yerden yerin rahatsızlığı ve yastıksızlığı ile kasılmış boyun kaslarımı zorlayarak doğrulmaya çalışırken, gözlerimi yeni bir şeyler yazmak için pek boş yer kalmayan, iç dünyamın sancılarını harflerle dövmelediğim duvarlarda gezdirerek, yeni bir yazı arıyorum ama yok.

Duvarlara bir şey yazmadığıma göre demek ki duygusala bağlamamışım, o zaman rakı ya da ot değil...

Tavandaki çalan müziğin ritmine göre hareket eden robot ışıkların duruş şekli en son hatırladığım gibi, demek ki haplanmamışım da.

"Ne yaptım lan ben dün gece?"

Yattığım koltuğun hemen yanında, geniş sehpanın üstündeki bira şişelerini görünce, hiçbir zaman sevmediğim ve sevmeyeceğim, içerken ise; en sevdiği yiyecek olan arpadan yapıldığı için kendimi eşek gibi hissettiğim birayı içmiş olmam ile ilgili kafamdan bir iki hoşlanmadığım sebep geçirdikten sonra, kırdığı bir biblonun suçluluğundan kırılan parçaları sakladığında kurtulabileceğini düşünen çocuk psikolojisi ile hemen kalkıp atmak istiyorum şişeleri.

Şişelerin, karşımdaki, *"nasıl içtin ama"* ifadeli sıralı alaycı duruşlarına sinirlenip, doğrulma hamlemi hızlı bir şekilde yaptığımda kulağıma gelen iki metalin birbirine sürtünme sesi ile beraber, biri bileğimden sertçe tutuyor. Dönüp baktığımda, koltuğun yan kolları ve yaslanılan kısmının oturan yer ile kesiştiği hat boyunca monte ettiğim çelik halata kelepçelendiğimi gördüğümde, *"Yine roj yutmuşum!"* diye isyan ediyorum.

"Umarım anahtarları yetiştiremeyeceğim bir yere fırlatmamışsındır!" diye kendi dilimde dua ederek kendimden umut dilenirken, kelepçenin başparmağımı rahatça yerinden çıkartarak bileğimden sıyrabileceğim sol elimde olmasına seviniyorum. Koltuğun altında elimi gezdirerek anahtarı bulduğumda ise daha çok sevinip kelepçeyi çözüyor ve doğruluyorum.

"Bir daha roj içme lan!" diye kendime kızıyorum. Argoda terörist hapı diye boşuna demiyorlar... Kişi, aklına gelen herhangi bir şeyi, psikolojik yapısına uygun olsun olmasın yapabiliyor ve sonrasında da hiçbir şey hatırlamıyor, yoksa başka türlü insan nasıl üzerine bomba bağlanarak kendisini havaya uçurmaya ikna edilebilir ki! Birini böyle bir şeye ikna etmek; duygu çiftçisi olan benim için bile tohumunu eksem de hasadı zor bir mahsul...

Gözümün önündeki varlıklarına daha fazla dayanmadığım şişeleri atmak için koltuktan kalkmamla beraber, beynime binlerce düşünce akın ediyor, bu da benim lanetim işte!.. Gördüğüm, duyduğum, okuduğum, yaşadığım her şeyi hatırlamak zorundayım.

Neyse ki bu sefer düşünce saldırısı kısa ve hafif oluyor, şakaklarımı başparmaklarımla birkaç tur düzdükten sonra bu ufak taciz ateşini atlatarak, bira şişeleri ile birlikte odadan çıkıyorum. Bir önceki gece içtiğim haplar, tüm duyu organlarıma beton atarak güzelce üstü kapatılmış ve ben odaya elimde beton kırıcı hilti ile dönüyorum. Yani kendi karışımım olan sekersiz sert kahve ve enerji içeceği karışımı ile...

Başaramayacağımı bile bile inatla dün akşama dair bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum ama çabam, dün gece öldürdüğüm birkaç milyon nöronu yeniden canlandırmaya yetmiyor.

"Roj bu, her şeyi unutturur!" diye kendi kendime uyduruk ve zoraki bir sohbet açmaya çalışırken, öne eğilip kahveden biraz yudumluyorum ve demir gibi tadı, nadiren kullandığım yüz kaslarıma kendilerini ifade etmeleri

için sahnede bir şans tanısı da *habersiz-hazırlıksız* çıktıkları bu piyeste her birinin yapacağı hareket birbirine karışınca, seyirciler tarafından acımasızca "*yuh*"lanıyorlar. İğrenç ama silkeleyici...

Geriye doğrulup koltuğa yaslandığımda, kafamı arkaya atıyorum ve tavandaki mavi ışık gözümü alıyor. Loş olmasına rağmen gözüme meteor gibi düşen ışıktan kurtulmak için bağırarak kaçışan göz bebeklerim, kendilerini göz çeperime vurduğunda başımı sağıma deviriyorum.

Vegas'daki kumarhanelerden esinlendiğim yöntemle, zamanın takip edilebilirliğini engellemek için eve gün ışığı giren tüm pencereleri kapatıp, saatleri kaldırmış olmamdan pişmanlık duyarak saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalışsam da başaramıyorum. Koltuktan kalkarak masa çekmecesinin fiilen kısa olan ama hissiyatta bana çok uzun ve ince gelen yolculuğuna çıkararak saatimi alıyorum. Sonuçta zamanı bilmemesi gereken ben değilim. "*Saat henüz 09.00, kargalardan geç koalalardan erken, bu iyi.*"

Tekli koltuğuma geri döndüğümde, dönüş yolunda başlayan bir şeylerin eksikliğini hissettiğim, koltuğa oturduğumda bir yoksunluk, bir açlığa dönüşüyor. Saati öğrenmiş olmam da tatmin olmama yetmemiştir ve beynimdeki amaçsız orgazmlarda katlettiğim milyon düşüncenin mahcubiyetini bir türlü üzerimden çıkartarak kirliye atamıyordum. Öne doğru eğilip, dirseklerime, diz kapaklarımın oynaklığında sabit bir yer bulduktan sonra ellerimi birleştirerek parmaklarımı kütletmeye başlıyorum. Tek tek bütün parmaklarımı gezerken, kütlettiğim her parmağımdan

gelen kemik kırılmasının minyatürü olan çatırtı sesi ve hissi, içimdeki şiddet dürtüsünü kademe kademe artırıyor.

Son başarısız denememin üzerinden üç ay geçti ki bu sürenin uzunluğunun, pes etmeye başladığımın bir işareti oluşu, beni negatif duygularla dolduruyor ve bu duyguların halay başı sevdiği kızı almanın hevesiyle tepinen Anadolu öfkesi...

Karşımdaki duvarda, sağ köşeye iki sıra halinde yazılı isimlere bakıyorum ve kafamdan hızlı bir şekilde isimlerin sahiplerine ait görüntü, ses ve olaylardan oluşan anıların geçişine, aynı anılardan bu zamana kadar edindiğim deneyimler ile olabilirliği üzerine fikir yürüttüğüm düşünceler de eklenerek, kanada çayırlarını toynaklarıyla döven bir bufalo sürüsü gibi beyin loblarım arasında koşturuyor.

64 isim.

"Nerede hata yapıyorum?"

Tüm hamlelerimi en ince ayrıntısına kadar ölçüyor, bilimsel edinimlerimi doğru duygu tespitleriyle örtüştürerek hesaplıyorum ve bu harmanlamayı, olabilirliği bulunan her farklı açının üzerinden onlarca kez geçerek irdeliyorum. Sorunun izlediğim yolda olmadığı sonucuna vardığımda ise midem bulanıyor çünkü geriye kalan tek seçenek, doğru kişiyi bulamamak oluyor ki eğer sorun doğru kişiyi bulmaksa, bunun bilinen aşktan farkı ne?

Bu sonucu net denklemin sonuca gidiş yolunda sayısız bilinmeyeni ile benim itelediğim sayısız dış faktörü var.

Bilinmeyenler, doğumundan itibaren kişinin karşılaştığı her etmenin, o kişinin ruhsal ve genetik yapısına göre

farklı biçimlerde oluşturduğu ruhsal yapısı ve benim bu ruhsal yapıyı ekstrem şartlar altında çok kısa bir sürede çözümlemek zorunda olmam.

Bilinmeyi bu kadar uçsuz bucaksız olan bu denklemin, bilineni de çok yardımcı olmuyor açıkçası; kısa zaman aralığında ve baskın bir ortamda gözlemleyerek çözümlediğim ruhsal yapıya, benim eklediğim aşırı yoğun şartların yaratacağı sayısız ihtimalli tepkimeyi sürekli olarak bir adım önceden ve doğru şekilde tespit etmem gerekiyor.

Emily Dickinson'ın dediği gibi: *"Beyin, gökyüzünden daha geniştir."*

İşte bana, halen umut veren de insan beyninin keşfedilmemiş kısmının bu kadar çok yüzdeli oluşu, kendimde bu kadar derin ve bilinmeyen bir yere inebilmişsem eğer, bunu bir başkasında da yaparak varmak istediğim sonuca ulaşabilirim.

Tahminime göre, dün gece aldığım hapların beynimin midesini bozması yüzünden daha kısa ama sık aralıklarla gelen düşünce ve anı kusmaları, neler olduğunu hatırlamayışımın verdiği kalabalıkta çıplak kalınmış huzursuzluğu ve ileriye dönük *net-keskin* bir öngörümün olmayışı beni boğmaya başlıyor. -Ki biraz daha burada oturursam, kendimi üst katta daha karanlık bir yerde bulacağıma eminim.

"Hareket etmem lazım!"

Yerimden kalkarak hazırlanmaya başladığımda, yaptıklarımın emin olmasam da kararlı ve ezberimde bildiklerime göre doğru bir şekilde hareket ediyorum.

Olabildiğince koyu renk giyindim ki kir gibi her zaman için üzerinde daha az göz tutar ve insan görselinde daha az hedef hale getiricidir. Yanıma alacağım şeyleri zihnimdeki sayışıma, dudaklarımın mırıltısını da ekleyerek birbirlerine şahit ediyor ve lazımlarımı tastamam üzerime alıyorum.

Son olarak kapıdan çıkmadan önce, kafamda sadece kendimi dışarı atmak varken, yanıma aldığımın ve farkına sonradan gizliden gizliye vardığım iki şey, plansızlığımdan şüpheye düşürüyor beni; "*bunları aldıysam, bi' planım olmalı*". Kendimden bir şeyler saklamayı sevmiyorum.

Sonuçta plansızlık da bir plandır ve yanıma aldıklarımı geri bırakmamak için uydurduğum bu dandik paradokstan kurtulmanın tek yolu, "*temiz hava*" olmalı diye düşünüp son kontrolleri yaparken, "*Sigara, çakmak!*" diyorum.

Dışarıya çıkarken kendimi yanıma almadığım zamanlar olmuştur da sigara, çakmak asla...

Hatırasal refleksle giriş kapısının yanındaki odaya da-
lıyorum ve kapıyı açar açmaz gözlerini üzerime çeviren
üç bin kitap ile *sağa-sola* kaçıştıktan sonra burnumdan
içeri dolan yoğun esrarlı sigara kokusu, çoğu insanın mi-
desini bulandıracak kadar kötü olsa da aksine benim ho-
şuma gidiyor.

Her zaman bu odada sigara içmeyi sevdim ve bunun
yanında bir gün güzel kafayla bu odada sigara içerken yan-
gın çıkartarak, üç bin kitabın çığlıklarıyla beraber yana-
cak olmamın ihtimali her zaman heyecan vermiştir bana.

Gözüme çarpan çakmak ve sigara paketine aradığım
şeyi bulmuş olmanın hazzıyla sevinirken, kül tabağında

fark ettiğim bir çiftli esrarlı sigaranın yarısından daha az yarısına daha çok sevinerek, hemen yere oturup sırtımın sıcaklığı ile duvarın soğukluğuna meydan okuyarak, otomatik kas hareketini işleme koyup karnıma çekilen dizlerim, en temel anne karnı pozisyonu veriyor bedenime.

Esrarlı sigaranın günahkâr ucunu çakmağımın ateşine atıp asıldığım iki sağlam fırt ile aynı anda imdadıma yetişen süvariler gibi enerji içeceği ve sert kahvenin kanıma karıştığını hissediyorum. *"Savaşın bakalım!"*

Damarlarımda dün gece yuttuğum, sayısını halen ve muhtemelen de asla hatırlamayacağım roj tortularının, kahve ve enerji içeceğiindeki kafeinin sırtına binip elindeki esrarla kamçılایarak içimdeki öfkeye doğru dörtlale koşturmaya başlaması ile birlikte, sırtımın sıcaklığını mat eden duvarın soğukluğu beni yerimden sapanlıyor.

Montumu alıp botlarımı giydikten sonra hızlıca merdivenlerden inerek bina kapısına geldiğimde, parmak uçlarım, elektronik kilidin kulağına şifreyi fısıldıyor ve kapıyı hafifçe aralayarak dışarıya önden gözlerimi salıyorum. Gözlerimin kısa bir turdan sonra geri dönerek, *"asayiş berkemal abi"* taahhüdünden sonra, kendimi olabildiğince insana benzeterek, *"ne kadar az şüphe duyarsan o kadar az şüphe çekersin"* diye bildiğim eski bir mossad ajan deyimini kendime hatırlatarak dışarıya çıkıyorum.

Bölüm - 2

Güzel Kokuyordu – Av

Yürümeye başladığım andan itibaren, etrafıma kısa süreli bakışlar atıp bu kısa sürede toplayabildiğim kadar çok görseli aklımda tutarak, zihnimin farklı yerlerinde, edindiğim verileri anı bilgileriyle karşılaştırarak sıra dışı bir şey olup olmadığını değerlendiriyorum.

On dakika sonra caddeye indiğimde ise kendimi en huzursuz hissettiğim yerde, kalabalığın içindeyim. İçimdeki öfkeye koşan atlıyı yavaşlatmak için kafamı meşgul etmem gerektiğini ve eğer bu meşguliyet için bir uğraş bulamazsam, içimdeki öfkenin yükselişine engel olamayacağımı bildiğim için kafamda profiller çıkartmaya başlıyorum.

Yakın halkamdan başlayarak; karşı cephemden gelenleri önce tiplerinin benzedikleri şehirlerin ismiyle kodluyor, sonra ise boy, kilo, yaş ve saç-ten-göz rengi gibi fiziksel özellikleri ile vücut dillerinin söylediklerinden yola çıkarak, psikolojilerini analiz ederek katalogluyorum. Yakınımdaki kalabalık profil, çözümleme hızıma yetişemeyince, halkayı öne ve yanlara doğru genişleterek daha uzağımdaki kalabalığı ve hatta caddenin karşı tarafında görselime girenleri dahi gözlemlemeye başlıyorum.

Profillerden bazılarının üzerinde, diğerlerinden daha fazla durarak algıda ırkçılık yaptığımı fark ediyorum. Bunlar, yirmi-yirmi beş yaş arası kızlar ve bu seçiciliğin sebebi ise beni yavaş yavaş ele geçiren kanımdaki kimyasalların, eylemlerimi bilincimin farkındalığına sonradan düşürmesi. "Avlanıyorum."

Kendime avlanmaya başladığımı itiraf eder etmez, pazarlıksız olarak içimdeki en temel hayvani dürtüye bırakıyorum kontrolü ve anında değişen algı sistemime vücudumda fiziksel tepki ile ereksiyon olarak uyum gösteriyor.

Üzerime doğru gelen kalabalığın görüntüsünden, hedef yaş aralığımın dışında kalanları ve hem cinslerimi çıkartarak, arayışımı sınıflandırıp gözlerimi kısıyor, hedef odaklama noktamı güçlendiriyorum. Daha çok alanda arayışımı artırmak için adımlarımı hızlandırarak kulaklarımı dış seslere kapatıyorum.

Caddenin yukarıya doğru hafif meyilli olması sayesinde, yaklaşık yüz metre ilerimdekileri dahi kısmen görebiliyorum ve bu avantajdan faydalanarak görüş alanımı genişlettiğimde, caddenin biraz yukarısında, kalabalığın arasından bir çift çıplak bacağın üzerine vuran güneşle birlikte parıldaması alıyor gözümü.

İçime derin bir nefes çekiyorum ve aldığım bu aşırı oksijenin, kanımdaki kimyasallar ile girdiği kısa süreliavaş süresince biraz olsun kendime gelsem de baskın çıkan uyuşturucu maddelerin etkisi, şimdi daha güçlü bir şekilde içimdeki dürtüyü harekete geçiriyor ve âdeta hedefe kilitleniyorum.

Karşılıklı olarak birbirimize *aldım-verdim* yürüyüşümüz ile mesafe kıaldıkça, görüşüm daha da güçleniyor ve aramızdaki kalabalık sayısı azaldığında, beynimin küstahça sorduğu sorulara gözlerim ezik bir yancı gibi cevap vermek için bilgi toplamaya başlıyor.

Yaklaşık 1,60-1,65 boylarında -tabii bu ayağındaki yedi-sekiz santimlik topuk yükseltisi çıktıktan sonra net elde kalan- en fazla elli altı kilodur. Uzun koyu kahverengi saçlar; gözlerinin bebeklerini henüz göremiyorum ama renkli olmadığına eminim. Yürüyüşünden %80 bakire olduğunu tahmin ediyorum ve bu yeteneği kazanmak için onlarca kızın yolunu kestikten sonra en iyi kullandığım organım olan dilim ile ikna ederek, bakire olup olmadığını sorabilecek kadar samimiyet kurduğum denemelerimden bazıları aklımdan geçiyor. Kafamdaki, "*bakire misin*" sorusuna "*bilmem*" cevabı aldığım da sıvılaştıran beynimin, kulaklarımdan sızdığı olmuştur.

"Neden bu?"

Temeldeki tüm o felsefi yanımin kıcına tekme basıp kapı dışarı ederek, yontulmamış heteroseksüelimi "*ahh*" diye inleten keskin ve düzgün hatlarını, dizlerinin üstündeki eteği ve dar tişörtüyle daha da seksi hale getirmiş olması mı?

Yoksa az önceki ufak tökezlemesi sırasında sergilediği kıvraklığı mı?

Neye göre değerlendirerek seçiyorum bana âşık olmasını istediğim kıızı?

"Ten mi arıyorsun?"

"... ya da bükülebilir bir psikoloji mi?"

"Daha ne kadar sert?"

"Daha ne kadar acımasız?"

Aramızdaki mesafe gittikçe daralıyor ve ben aslında tam yanımdan geçerken karar vermeye şartlandırısam da kendimi, kutucuğun tamamını taşırmadan doldurmuş ve sadece kendime bahane arıyor olduğumu biliyorum.

Son birkaç metre kala duruyorum ve tamamen hareketsiz bir halde gözlerimle gözlerine kitlendiğimde, hemen yanımdan omuzlarımızın birbirine değmek ile değmemek arası yakınlıkta geçerken, beni fark etmiyor. "*Koyu renklerden*".

"*Kokusu!..*" diyorum.

Yanımdan geçişi ile birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp içime bakıyor ve karanlığımın zifirîsindeki canavarımın kendinden emin, parıldayan gözlerinden aldığım kırpma onayı ile seri bir dönüş yaparak solumdaki dar araya yöneliyorum. İki bina arasındaki dar ara geçidin sonuna geldiğimde ise caddenin bir alt yan sokağına geçerek, hemen sonra ise onun gittiği yönde caddeye paralel olarak adımlarım arasında tatlı bir yarış başlatıyorum.

Bol vitrinli caddenin kalabalığını emen ve ana caddeye göre daha az kalabalık olan تنها sokakta, adımlarım arasındaki yarışı iyice kızıştırırken, aynı zamanda gözümün önüne getirdiğim kara tahtada tebeşiri elime alıyorum. Onu ilk fark ettiğimde, karşımdan bana doğru gelen herkese yaptığım gibi aramızdaki tahmini mesafeyi kendi hızım ile kaç saniyede kat edeceğimi hesaplamıştım. Yan

yana gelme süremizi bu süreden çıkartarak, zaman çarpı hız, eşittir yol denklemini kuruyor ve şimdiki hız çarpı yol eylemim ile örtüştürerek elli metre geçtiğime emin olduğumda, caddeye çıkan sokağa yöneliyorum.

Caddeye çıktığım an durup, parmaklarımın ucunda yükselerek, sol omuzumun üstünden gözlerimi kısıp geldiği yöne bakıyorum –*yetmiş metre*. Denklemindeki eksiklik, vitrinlerin dikkat dağıtıcılığı...

Otomobili olmadan önce aracını kaldırıma park edenlere söven adamın, yarısını kaldırıma çıkarttığı otomobile yaslanarak, paketimden bir kılıç gibi çektiğim sigaramı, avımın gelişine kilitlediğim gözlerimin izinsiz röntgeninde suç ortağı yapıyorum.

İkinci kez de yanımdan geçerken ona baktığımı fark etmiyor –ki kendince haklı, şu an onun için herhangi biriyim.

Islığıma sesimi bindirip;

–*Pişşt, bakar mısın?*

Adımları yavaşlasa da seslenişimi üzerine alınmayarak yürümeye devam ederken, ses tonumu biraz daha *yüksek-keskine* çekerek tekrar sesleniyorum.

–*Heyyy, sana diyorum!*

O durup bana doğru dönerken, ben de beynimin yakın zaman önce keşfettiğim yerlerini *tüm–tam* konsantrasyonum ile harekete geçiriyorum ve artık baş başayız.

–*Efendim?*

Hem kendimden emin hem de alaycı bir şekilde sağ elimin işaret parmağı ile çağırma hareketi yaparak, “*Bu-raya gel!*” diyorum.

Bana doğru, kendisinin bile şaşırdığına emin olduğum birkaç adım attıktan sonra, yaptığı şeyin aslında doğru olmadığını hissederek, kendince güvende olduğunu düşündüğü bir mesafede duruyor. Evet, orada durursa kafasına meteor düşmez.

İşte o an vücut dili hakkındaki tüm bilgi birikimlerimi, beynimin en ücra köşelerinden yardıma çağırıyorum ve elleri kolları kitap dolu nöronlarım, tribünlerdeki yerlerini alarak ellerindeki kitapları açıyorlar.

Koyu kahverengi göz bebekleri büyüyor ve bununla beraber salgıladığı adrenalin ile hızla çarpmaya başlayan kalbinin damarlarına pompaladığı aşırı kan yüzünden kızaran yanaklarını görünce, heyecanlandığını anlıyorum. Gövdesini tam gövdemin karşısına paralel olarak almak yerine, hafif sağ yanına dönük oluşundan, aslında burada olmak istemediğini, hatta içinde bulunduğu durumdan rahatsız olduğunu kolaylıkla kestirebiliyorum. Ayrıca bu sağ elini kullanıyor demek.

... ama aradığım şey işte tam orada; iki eliyle tuttuğu çantasını, kasıklarının önüne bir duvar gibi çekmesi, bana, beyninin derinliklerinde, şu an kendisinin dahi farkında olmadığı içgüdüsel bir dürtünün etkisiyle başına ne geleceğini hissettiğini söylüyor. Bedeninden ruhunu görebiliyorum.

— *Adın ne bakalım?*

— *Siz kimsiniz?*

Soruma sorusuyla cevap vererek sorumu hiç ediyor ki bir soru cümlesi cevap olamayacağına göre soruma sorusuyla cevap vermiş olamaz.

"Sadece adımı sordum." derken, sesimi biraz yükselttiğimde, tepki olarak kendisinden daha üstün bir güç karşısında sesinin tonunu alçaltarak bana itaatkârlığının seviyesi hakkında bir fikir veriyor.

—Pelin.

Bir an için bu itaatkâr halin bende yarattığı sanki her dediğimi yapacakmış düşüncesi ile "güzel isim, hadi bana gidelim" kelimeleri, ağzımdan bir emirkâr, bir duygu yaratıcısı olarak değil de ergen bir liselinin manitacılık acemiliğinde çıkarken, daha cümlemin yarısında göz bebeklerini güvenli yanı gördüğü sağ omuzuna doksan derece çevirerek seri bir bakış attığını yakalıyorum.

—Neden sana geliyormuşum? Ne münasebet.

Yüz kaslarıma soğuk su gibi çarpan gülme kasılmasını dizginleyerek, kendi kendime, "Münasebet mi?" diye mırıldanıyorum.

Özellikle sorusuna cevap vermeyerek, beklerken hissettiklerini okuyor ve birazdan olacakların sıralamasını yapıyorum kafamda.

"Her geçen saniye, sessizliğimin, seni boğazına sıkıca sarılmış bir çift el gibi boğacağını biliyorum."

Tam şu an kafanın içinde iki soru belirdi. Bu sorulardan ilki, kulağına gelmesine aşına olduğu kalabalığın sesinin gelmemesiyle farkına vardığın ama daha önceki öğretilerine ve mantığına ters düştüğü için inanmadığın durumun sorusu olan "insanlar nerede?". İkinci soru ise hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığın ve daha önce karşılaştığın

hiçbir insan profiline oturtamadığın için oluşan merakın cevabını verecek olan *"bu kim?"* sorusu.

Şimdi beynini, bu iki güçlü sorunun içindeki, *"önce beni cevapla"* savaşını aynı anda her iki soruya cevap arayacak kadar etkin kullanamadığı için, gitgide vücudunda daha fazla salgılanan adrenalinin kendisini ele geçirmesine engel olamayacak ve bir patlama yaşayacak.

Peki bu patlama ne olacak?

Biraz daha zorlamak için hamlemi yapıyor ve *"Sadece seni tanımak istiyorum."* cümlem ile birlikte elimi uzatarak, an itibariyle gözlerimle taramaya başlıyorum.

Gözleri kısılmadığına göre bayılmayacak; yutkunmadı demek ki çılgılık atmayacak; el ve ayakları sabit olduğuna göre köşeye sıkışmış bir kedinin aptal cesareti ile saldırmayacak. Ahh, gözlerini yine sağına kaçırdı, *kaçacaksın.*

Yüzüme pis bir sırtıma takınıp, *"Hadi ama yapma, erken patladın!"* diyerek tam alay ediyordum ki cümlemin yüklemine gücendirerek, tamamını dinlemeden sağ yanından arkasına dönüp koşmaya başlıyor. Küskün yüklemimin sırtını okşuyorum ve *"üzülme dostum, kimsenin seni aşağılamasına izin vermem"* tesellisi ile gönlünü alıyorum.

Elimdeki yanan sigarayı baş ve işaret parmaklarımın ucunda sıkıştırarak, arkasından saçlarına attığımda koşarken nasıl alev alacağının sadist düşüncesi aklımın ucuna sürtünerek geçiyor.

Rakibimin topuklu ayakkabı dezavantajı ve benim de sportif yapımdan yola çıkarak, hızlı bir şekilde *avantaj-dezavantaj* hesabı yaptıktan sonra içim rahat bir şekilde

arkasından koşar adım kaçışını izlerken, sigaramdan derin bir nefes çekiyor ve yere atarken içemediğim diğer yarısı için koşan *Pelin*'e üzüldüğümünden daha çok üzülüyorum.

İşte o an, uyandığım andan itibaren beynime saldıran düşünce, bilgi ve anı akınları kesiliyor. Zihinim, ani bir orgazm ile tüm düşüncelerini boşaldığında, kocaman ayaklarını yerlere vura vura karanlık mağarasından dışarıya doğru, öfke, açlık ve serbest kalmışlığın çıldırtıcı özgürlük sevinci ile koşan canavarım gelerek beynimin ortasında haykırıyor.

"Bunu istiyorummm!"

Bu en temel iç dürtü olan avlanma güdüsünün beni ele geçirmesinden hoşnut oluyorum.

Birkaç büyük ve seri adımla arkasından yetişip beline kadar uzanan koyu kahverengi saçlarının büyük bir kısmını tam ortasından yakalayarak kendime doğru asılıyorum. Aniden kendince sahip olduğu hızın daha baskın bir güç tarafından durdurulmasıyla kafasını geriye attığında, ayakları kafasını geçerek dik duruş pozisyonunu kaybeden bedeni kıcının üstüne sertçe düşüyor. Daha düşüşünün sersemliğini atlatamamışken, bir elimle saçlarını ense kökünden kavrayarak diğer elimle kolundan yakalıyorum. Yukarı doğru tüm gücümle asılarak kaldırdığımda, ayakları bir saniyeliğine yerden kesiliyor ve tekrar yere indiğinde, cadde üstündeki mağazanın dev vitrin camına doğru itip vücudunun ön kısmını cama çarptıktan sonra ben de gövde mi hemen ardından sırtına yaslıyorum.

Yere düşürme, yerden kaldırma, vitrin camına çarpışmanın hızı ve gövde mi gövdesine vuruşumdaki güç, kısa bir

süre için sesini ve nefesini kesse de hemen yardım çağrısı çığlıklarını atmaya başlıyor.

Ben ne söylersem söyleyeyim, onun kendi şansını denemekten vazgeçmeyeceğini bildiğim için, *Pelin* imdatlarını sıralarken, ben vücudumu, birebir tüm hatlarını, diriliğini hissedecek kadar yaklaşıyorum *Pelin*'in gövdesine. Vücudum, iki *yap-boz* parçasının birbirine oturuşu gibi *Pelin*'in vücudundaki uygun yeri sahiplendiğinde, harekete geçmişimin farkına varıyorum.

Gövdemi biraz geri çekip hızlı bir hareketle yüzünü bana çevirerek *Pelin* gibi benim de güçlü yanım olan sağ elimle çenesinden yakalıyorum. Zayıf çene kemiğini parmaklarımla kavradığımda, biraz sıkarak kırabileceğimi hissetmek, güç egomu hazzın zirvesine çıkartıyor. Diğer kolumu dirseğimden büküp dirsekten aşağısını yatay olarak karın boşluğuna bastırarak hem vitrin camına sabitliyor hem de nefes alış verişinin oksijen miktarını azaltmayla enerjisini emiyorum.

Direncini kaybetmeye başladığında ise sağ dizimi, içgüdüsel olarak o an için sadece kendisinde olduğunu düşündüğü mahremini korumak için kapattığı bacaklarının arasına sıkıştırıyorum ve hem acı eşiğim çok yüksek olmasına rağmen konsantrasyonumu dağıtacak kadar canımı yakabileceği hassas yerlerime aptalca bir cesaretle diz atmasını engelliyor hem de dizimle yukarı doğru iterek yerle temasını kesip güç kullanabilirliğini azaltıyorum...

Hafifçe yerden kestiğim *Pelin*'in çenesindeki elime biraz daha güç verip en korkutucu sesimle, burunlarımızın birbirine değdiği mesafeden yüzüne haykırıyorum.

—*Kimse gelmeyecekt!.. Kimse gelmeyeceği için, bağırmam sadece yorulmana sebep olur. Kimse gelmeyecek ve kimse gelmeyeceği için bağırmam anlamsız.*

Kelime kelime, tek tek bağırarak söylediğim birbirinin benzeri iki cümle ile ona kendisini bir aptalmış gibi hissettirip psikolojik üstünlüğümü kuruyorum ki artık benim söylediklerim daha doğru ve yapılabilir gelecektir ona.

Ağzımdan çıkan yıldırım, taş, toprak, odun, ok, yay, mermi, kan, kırbaç, gök gürültüsü ve *Pelin*'in iç sesinin, "*Şşşş, delii bu delii, vallahi bizi öldürtür!*" diyerek, kendi kendini ürkütmesi ile biraz sakinleşiyor. Susmasını ödüllendirmek adına çenesindeki elimin sıkma ve karnındaki kolumun itme gücünü azaltıyorum. Sessizliğini fırsat bilen kendimden emin küstahlığım, kararlı bir ses tonuyla emrediyor.

—*Şimdi bana gidiyoruz!*

—*Hayır, gelmiyorum!*

Bu beklemediğim itiraz ile şaşkına dönen kendimden eminliğim, hemen koşarak *Pelin*'i içimdeki canavara şikâyet ediyor ki işte ben de şimdi kendi adrenalin patlamamı yaşıyorum. Karnına kolumu tekrar bastırıp cama sabitleyerek nefesini tekrar kestikten hemen sonra çenesini tuttuğum sağ elimle sağlam bir tokat atıp geri çekiliyor ve camdan aşağıya doğru süzülüşünü izliyorum. Yere oturuyor.

Adrenalin patlamam, vücudumdaki roj ve ot kalıntılarını harekete geçiriyor ve belimdeki bıçağı çekerek bu sefer haykırmak yerine daha ürkütücü olan kısık tondaki sakin sesimle, yukarıdan aşağıya doğru üzerine eğilerek yükselti üstünlüğümü de kullanıp fısıldıyorum.

—Benimle tartışmak istiyor musun?

Gözleri, büyüklüğünden mi yoksa parlaklığından mı alamadı bilmiyorum ama elimdeki bıçağa dalmış bakarken harekete geçiyor ve dirseğinin hemen üstünden kavrayarak ayağa kaldırmak için yukarıya doğru asılıyorum. Hissettiğim direniş, bu sefer *Pelin*'in karşı koyması değil, doğrulması için gereken gücü dizlerini harekete geçirmede kullandığı bağlarda bulamaması oluyor.

Yüzünü cama döndürüp, *Pelin*'i vitrin camıyla tekrar buluşturduğumda, sol elimle ensesinden tutup sağ elimle bıçağımı onun fark etmeyeceği şekilde belimdeki kılıfına geri takıyorum. Evden çıkmadan önce yanıma alırken plansızlığımdan şüpheye düşmeme sebep olan montumun sağ iç cebindeki plastik kelepçeyi çıkartıp, ellerini arkasına alarak bileklerini birbiriyle öpüştürüyorum ve geri katlamalı mekanizmasından geçen her çıkıntı çitirtisinde ne kadar süreceğini kestiremediğim esaretimin altına alıyorum *Pelin*'i. 65.

Yüzünü bana döndürerek, bıraktığımda ilkinden daha yavaş ama aynı şekilde camda süzülüp, bu kez elleri arkada ve kelepçeli olarak yere oturuyor. Yukarıdan onu izlerken, bu sefer sol cebimden çıkarttığım ipin ucunu, boğma düğüm yönetimi yardımıyla genişçe halka yapıp öne doğru eğilerek, sakın ve kararlı sesimle tehdit ile karışık uyarımı usulca döküyorum *Pelin*'in kulaklarından içeri.

—Bu ipin ucundaki halka, ip gerildiği zaman küçülür ve bir süre sonra boğazını sıkmaya başlar, en uzun süreli ve acılı boğulma sürecini yaşamak istemiyorsan gerimde kalma.

Gözlerimle gözlerinde başlattığım kazı çalışması ile bulmayı umut ettiğim definenin haritasını çıkartırken, beynimin bir başka köşesinde ona yapacaklarımı düşünüyorum.

Çıkardığım patırtı ile gözlerinde kaçışan duygular arasından yakaladığım ürkeklik, beni tahrik etse de daha derinlerde gizlenen ama yine de sonarımdan kaçamayan ve o "hayır" cevabını veren asi yanı ezdiğimde çıkacak sesleri düşünürken, eğilerek topuklu ayakkabılarını ayağından yavaş ve kendimden emin bir şekilde soyuyorum...

Bölüm - 3

Sokakta Oynayan Ayılar

Daha küçük bir çocukken, ayı oynatıcısının sokak sokak gezdirdiği ayısını gördüğünde sorgulamıştı; müzik kulağı ve ritim duygusu olmayan bir hayvanın nasıl olup da def çalan eğiticisine eşlik edebildiğini...

Mahalledeki diğer çocukların def sesi ile oynayan, *ayı-lıp-bayılan* ayı için, "*Çok akıllı, oğlum!*" dedikleri de olurdu, "*O ayı değil oğlum, onun içinde insan var!*" dedikleri de.

Onun ise mantık ve algılama sistemi hiçbir zaman bu kadar basit çalışmadı ve sadece insanların değil, gözlemine takılan her canlının fiziksel eylemlerini psikolojik gerekçeleri ile açıklığa kavuşturmadan, kafasının içerisindeki soru işaretlerini gideremezdi.

Bu bir şartlı refleksti oysaki... Daha çok küçükken ayı oynatıcıları tarafından alınan yavrular, kızgın sacın üzerinde çıkartılıp, yanlarında def çalınıyordu ve ayakları yanan yavru, önce iki ayak üzerine kalkıp, acı çekmesine sebep olan merkez sayısını azaltıyor, daha sonra ise birini kaldırıp diğerini indirerek ayaklarını sırasıyla soğutmaya çalışıyordu. Al sana dans, hem de her ritme uyar...

Bu acı temelli eğitim, belli bir süre boyunca uygulandığında ise artık sıcak saca da gerek kalmıyor ve sadece def çalındığında bile ayı duyduğu melodi ile güdüsel deneyimlerinin içinden ayaklarının yandığı anları bulup çıkartarak, bilinçaltına kazınan acısal korkusunun bedenine yaptığı direktme ile şartlı öğretisinin gerektirdiğini yapıyordu.

Tekrarlanıyordu.

Bağımlıydı.

Kaçamıyordu.

Beyni nasıl olur da bunun gerçekliğini sorgulamazdı...

O, sorguladı; içinde bulunduğu dünyadan sıkılıp, günlerinin büyük bir bölümünü eline geçirdiği ve üzerinde yazı olan her şeyi çıldırmışçasına okurken keşfetti "cam fanus" deneyini. Basit gibi görünen ama sonucunda etkili bir şartlandırma kazanılan deney, irdeleyici beyninin yeni oyunuydu artık.

Cam bir fanus içine konulan pireler, 30 santimetre derinliğindeki fanusun üzeri yine cam bir tavan ile örtülüp, fanus alttan ısıtıldığında zıplayarak cam tavana çarptıktan sonra yine zemine düşüyorlardı. Sokakta oynayan ayılardan daha iyi yanı ise pireler belirli süreli deney tamamlandıktan sonra bile bir daha asla 30 santimetreden daha yükseğe zıplayamıyorlardı.

Büyüklerinin, "Daha o çocuk, bir şeyden anlamaz." diye düşünerek yanında rahatça konuştukları her şeyi, yaşının çok ötesindeki algıları sayesinde anlıyordu ve çoğu

zaman ise iyi olduğunu sandığı insanların kötü olduklarını öğreniyordu.

"Nasıl olabilirdi bu?"

Hayatındaki ana karakterler hakkındaki bilgilerinin tamamen bir aldatmaca olduğunu anladığında ise aynı, sokakta oynayan ayılar ve cam fanus deneyindeki pireler gibi gerçek olmayan bir olguya şartlandırıldığını anladı.

Hayvanlar gibi insanların da akıl sahibi olmasına rağmen, iyi kurgulanmış aldatmacaları kabul edip şartlanabildiğinin keşfine, ilk kendi inandığı gerçeklerin yalan olduğunu öğrenmesiyle vardı.

İnsanlar, algıladıkları olguları gerçek olarak kabul edebiliyordu ve bu kabul ediş bir kez gerçekleştirildiğinde, sonrasında ise sorgulanmaksızın, aslında asıl olmayan gerçeği savunabiliyor, hatta kendisini bu sanal gerçeğe adanabiliyordu.

Bu düşünce, yıllar içerisinde onda vazgeçilemez bir tutku haline dönüşmeye başladı; algıladığı gerçekliklerin kısmen ya da tamamen asıl olan gerçekten farklı olduğunu öğrenmesi ve kendisi gibi diğer insanların da bu yalanları gerçekmiş gibi benimsemeleri, onu heyecanlandırıyordu.

İnsanların, tarih boyunca kendi yarattıkları binlerce tanrıya tapınmaları, hiç görmedikleri yaratıklar, canavarlar ve karanlık güçlerden ölesiye korkmalarının başka bir açıklaması olamazdı.

En temel insani dürtü olan hayatta kalma güdüsünün üzerine kurgulanan iyi bir senaryo ile insana her duygu aşılabilirdi.

... hatta:

"Sevmesini emredebilirim!"

Bölüm - 4

Bendesin – Bina

Bir elimde bilek bağlarından tuttuğum fiziken hafif ayak-kabıları; diğer elimde ise karşı ucunda *Pelin*'in boynu olan manen ağır iple yürümeye başladığımda, ardıma kabarttığım kulaklarıma gelen duyuşal hafızamda karşılık bulduğı ses kırıntılarının, ayağı kalkmaya çabalayan yeni doğmuş bir kuzunun yer çekimiyle girdiğı denge savaşı.

Pelin, dikleşebilme mücadelesinin terine basarak kayıp kayıp düşerken, omuz hizamda açılmış ayaklarımın “tamamdır” dediğı güçlü duruşumla, dünyadan kendi gezenime fırlatılışımın geri sayımında bana hizmet ettiğı kadar kendi hür iradesiyle de faaliyet gösteren beynim, daha en başından neden başarısızlığı şartlanıyor?

Güçsüzler,

İradesizler,

Tutarsızlar,

Zayıflar,

Teslimiyetçiler,

Çok ağlayanlar,

Korkaklar,

Ve ateş !

Elleri arkadan bağlı olduğu için yerden kalkmakta zorlanacağını tahmin ediyor ve biraz zaman bahşis bırakarak avucumun içini iple kaşıyorum, ucuna kadar kaydırırken Hafifçe çekip-bırakarak yüksekliğinden doğrulduğum anladığımda ise dehliyorum ayaklarımı.

Var olan ama aslında olmaması gereken, beni savunan bir kale ama "benim" dışındaki herkese saldıran bir ordu. Soğuk, korkunç, karanlık ve esaretin diktiği dört direği zorlayıcı, değiştirici, ezici ve söküp alıcı duvarlar ile çehren distopyama yaptığımız yolculuk boyunca, dört metrelik ip mesafesini bazen çaresizce direnerek maksimumda kullanırken, bazen ise isyanını, bağırma, hakaret ve yalvarışlarını daha iyi duyabilmem için dibime kadar gelerek kulağımın içine kusuyor.

Ağzından çıkan öfkesinin tükürüğünde ıslanmış tüm soru ve söylemleri, duvar psikolojime çarparak patlarken, cevapsızlık ve tepkisizliğimle kendisini bile şüpheye düşürerek katlediyorum varlığını. Böylece, söylediklerinin veya eylemlerinin benim üzerimde bir karşılığı olduğunu düşünmesini engelliyorum. Ben fark edersem varsın, etmezsem yoksun.

Öncelikle, içinde bulunduğu durumu kabullenmesi gerek. Bu da şu anda damarlarındaki kanına denk adrenalin ve zihninde mantığına oturtamadığı şeyler varken mümkün olmadığı gibi benim ona vereceğim her lüzumsuz cevap ya da tepki, beynindeki sorgulama sürecini tekrar başlatır.

Keşke olayların zihin tarafından algılanıp, kabul edilmiş evresinin oturtulması için bazen hiçbir şey yapmadan beklemek gerektiğini ve beynin bunu kendiliğinden halledeceğini biliyor olsaydı, o zaman bu kadar çırpınmaz, ayrıca sesi de kısılmazdı.

Pelin'in çıplak ayak yürüyüş yavaşlığına kendimi yoldaş etmem ile on beş dakika süren yolculuğumuz boyunca, bir an için bile susmuyor –ki kesin olarak bildiğim ve garip olan şey ise konuşmasını istediğimde ağzının çokça naz yapacağı...

Hurdalığın ortasındaki, dışarıdan bakıldığında kare dev bir kaya gibi görünen, koyu renkli izbe bina görüş alanına girdiğinde, artık nereye götürüldüğünü anlayan *Pelin*'in direnişleri, iğne gören çocuk aksiliğinde artık.

Nane kokan küfürleri, sıradan birisini bile kahramanlığa teşvik edebilecek imdat çığlıkları ve boğulma pahasına boynundaki ipe çekme yönünün tersine karşı koymaları, artık hem sabrımı taşıyor hem de benim istediklerimin mutlak suretle yerine getirilmesi gerektiğini öğrenmeye bir yerden başlaması için, aniden dönerek yanına kadar gidiyor ve çıplak ayaklarının her birine botlarımla basarak olduğu yere sabitliyorum.

Ayaklarına üstten binen botlarımin yüküne doğru orantılı olarak alttan batan hurdalığın taşlı zemininin sert fertleri yüzünden, insan vücudundaki koltuk altından sonra en hassas yerlerden biri olan ayaklarının altına saplanan acı yüzünden, kahverengi gözleri kocaman açılıyor ve ciğerini yırtarak firar eden kesik güçlü çığlıklar, arkalarına bakmadan ağzından kaçıyor.

Birkaç kez, her attığı çığlıktan sonra ayaklarına bedeniyle biraz daha yüklendiğim de acıyı çığlık atmadan çekmesini istediğimi kavrayan *Pelin*, alt dudağını ısırarak çığlık atma isteğini bastırıyor ve kapanan dudakları yüzünden hapsolan çığlıkları, ağzının içinde özgürlükleri için yalvararak inliyor.

Boştaki sol elimle, ensesinden saçlarıyla birlikte yakaladığımda, alnımı alnına sertçe vurarak, *Pelin*'in kafasını kendime doğru çektiğim gibi kendimi de *Pelin*'e doğru iterek, alınlarımızdan kafalarımızı birleştirip birbirine bastırıyorum.

Burunlarımız engel olmasa, dudaklarımızın birbirine değeceği şehvet mesafesine arsızca sokularak, öfkemin güç verdiği çene kaslarım ile sıkıttığım dişlerimin arasından kendini kurtarabilen kelimeler, nefesimin buharında pişerek sıcak sıcak ağzımdan çıktıktan sonra direkt *Pelin*'in ağzının içinde giriyor.

"ŞŞŞŞ!.. Seni taa buradan beşinci kata kadar boynundaki ipten çekerek sürüklerim ve eğer yukarı çıktığımızda ölmüş isen seni kalp masajı ve suni solunum yaparak hayata döndürecek kadar tıbbi bilgiye sahibim." diyerek, saçlarına daha çok asılıyor ve çıplak ayaklarına botlarımla daha çok basarak oluşan toplam acıyla daha da açılan gözlerinin içine küfrediyorum kuralsız bakışlarımla.

Sesim, gözlerim ve vücut dilimdeki kararlılık ile zimetimdeki ciddiyeti hissederek ağzımdan çıkanı yapacağımı kavrayabilecek kadar zeki olması, kendisini bir acılar dizesinden, beni ise onu beş kat yukarı sürükleme zahmetinden kurtarıyor.

Net tavırlar karşısında olacakları ön görecek kadar sezgilerine bağlı ve vücudundaki adrenalini bastırarak hareketlerini içgüdülerine değil, mantığına yaptırmaya çalışacak kadar da güçlü bir psikolojiye sahip. *"Bu iyil"*

Bu acılı terbiye seansının ardından, ayaklarının üzerinden inerek, kısa bir süre akan yaşlarının durmasını ve acısının dinmesini bekliyor, bu süreye ise gözlerimi gözlerinden bir an için bile ayırmadan değer veriyorum. Keşke ıslanan göz bebekleri, göreceğim o eşsiz ifadeleri bulanıklaştırmasa.

Binaya doğru yürüyemeye başladığımda, artık daha uslu bir tavırla peşimden gelse de söylediklerimin muhakkak yapılması gerektiği kavramının ezberine girmesi biraz zaman alarak benzer birkaç acı seansı daha gerektirecek.

Binanın giriş kapısına geldiğimizde, kapı, beni saygı, *Pelin*'i ise iştahla karşılar, eski posta kutusunun kapağını açarak elektronik kilide şifreyi girdiğim an içerisinde bariz bir şekilde ona bakmıyor olsam bile sürekli göz ucuyla takip ettiğim *Pelin*'in yaşadığı duyguların kokusunu alıyorum âdeta.

Şaşkınlık, endişe, tedirginlik ve korkuyla beraber çaresizlik gibi negatif temelli duyguların, ruh halini otobana çevirmesinin sebep olduğu psikolojik yorgunluk, bedensel enerjisinin de aklını çelerek düşürmeye başladığı için, karşı koymalarının şiddeti giderek azalmaya başlayacak ve bu bana ilk uzun diyalogumuzda ihtiyacım olan dinginlik için gerekli.

Ana kapıdan girdikten sonra, dış cephe görüntüsünün bina ile ilgili tüm fikirleri yalancı çıkartan binanın

iç görüntüsü ve arka arkaya son kata kadar "hoş geldiniz" dercesine yanan merdiven ışıkları, *Pelin'e* bunun basit bir kaçırma-alıkoyma olmadığının ipuçlarını veriyor olacak ki gözlerinde yakaladığım hayranlık duyan bakışın hemen arkasından, başını öne eğerek itaatkâr bir tavır takınıyor ya da ben bugün çok umutluyum.

En üst kattaki kaldığım daireye kadar binanın iç dizaynı, duvarlardaki yazılar ve insanın içinde ağır duyguların hareketlenmesine sebep olan, sürreal resim çalışmalarının büyüüne kapılmış şekilde direniş göstermeden peşimden gelen *Pelin*, daire kapısı açıldığında büyüü kavalın melodisi susmuş ve "neredeyim ben, ne yapıyorum" şaşkınlığı ile derin bir halüsinasyondan sıyrılarak kendine geliyor.

—İçeri girmek istemiyorum!

—Şu ana kadar ne isteğin dâhilinde oldu ki?

—Lütfen, çok korkuyorum, bana ne yapacaksın?

—Bana ne yapacaksın? Neden ben? İnsanlar nerede? Standard üçlemesinden birini ilk yarım saat içerisinde soran %94'lük dilime ve evime hoş geldin.

—Lütfen, gelmek istemiyorum içeri. Beni bırak, yalvarırım. Sen iyi birine benziyorsun.

İçimden, "sen iyi birine benziyorsun" diye tekrarlıyorum *Pelin'in* ithamını. Psikanaliz üzerine uzmanlık derecesinde yetenek ile harmanlamış bilgi birikimim olmasına rağmen, bu kadar kısa sürede herhangi biri için iyi olduğunu söyleyecek kadar doğrulanmış analizi ben dahi yapamazken, *Pelin'in* bu tespiti yapmış olmasının sebebi,

içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için aklına gelen çarelerin kısırlığı olmalı.

"Dilenci duası gibi bir şey oldu bul"

Kendisine iyilik yapmasını istediğin birini önce iyi olduğuna inandırmak, aslında teknik olarak etkili bir psikohamle olsa da bu kadar acemice ve göstererek yapıldığında, ancak iç sesimi güldürebilir.

—İçeri gir.

—Hayır, hayır girmeyeceğim, istemiyorum.

Evet, istemiyor; zaten kim bu kapıdan içeri yalın ayak, elleri arkadan bağlı, boynunda bir iple ve yanında tanımadığı bir psikopatla girmek ister ki?

Omuzlarından sakince tutarak sırtını giriş kapısının hemen yanındaki duvara, duvarın soğukluğunu tüm arka gövdesinde hissedecek şekilde dayadıktan sonra, sağ bötumun ucu ile önce sağ ayak bileğini geriye doğru topuğu duvara yaslanana kadar itiyorum; sol ayağını da...

Boyunu ölçtürmek için duvardaki yerinde hazır ola geçmiş çocuk pozisyonunu aldıldıktan sonra, boynundaki nefes vanasının ipinden tutarak, hafifçe kendime çekiyor ve yolculuğumuz sırasındaki direnişleri ile iyice küçülen halkada, küçük bir açıklık oluştuyorum. Belimdeki bıçağı çıkartarak, ucunu nefes borusunun hemen yanı, do-laşım sisteminin otobanı şah damarının hemen üstü ile ip arasında oluşturduğum o ufak aralığa sokarak ipi kesmeye hazırlanırken, oldukça sakın ve yavaş hareket ediyorum ama heybetli avcı bıçağının genişliği maalesef ki o açıklıktan daha büyük olduğu için sadece ucu giriyor.

"Derisi, bıçağın keskinliğine karşı koyamaz!"

Gözlerim gözlerinin üzerinde olan *Pelin* ise eminim gözlerimin gözlerinin üzerinde değil de bıçakta olmasını isterdi ki hamlesel olarak ufak, sonuçsal olarak büyük bir hata yapmayayım. Ancak ben nasıl olur da gözlerimi gözlerindeki âdeta görsel bir şölen olan onlarca farklı duygu geçişinden ayırabilirim.

Her anına şahit olduğum, göz bebeklerindeki titreme olarak dışa vuran histerik patlamaların seyrine dalarak, en dingin ses tonumla, her kelimemin hakkını vere vere konuşuyorum.

Pelin'in somut görme organının soyut ruh aynasına bakarak:

—Biliyorum, kolay değil. Seni çok iyi anlıyorum. Daha önce hiç tanımadığın birinden bu kadar keskin emirler almadın ama bu artık değişecek.

İpten biraz daha asılıyorum ve boğazı ile ip arasındaki açıklık serpilip büyüyor; bıçağın ucunu ileriye itiyorum biraz daha. *Pelin*'in kafası, hiç istemese de ipten çekme kuvvetime karşılık olarak öne doğru gövdesinin ihanetiyle devrilmeye başlıyor.

—Benim söylediğim her şeyi harfiyen yapman gerektiğini öğrenmen gerekiyor. Bunun sebebi ise şu an kesildiğinde tamiri mümkün olmayan atar damarının üzerindeki çok keskin bıçak değil. Bunun sebebi, benim istediğim bir şeyi almak için gereken her şeyi yapabilecek biri olmam. Bunun, ölmemen gerekiyorsa, ölmene izin vermem...

Bıçak ile yaptığım kısa, net, keskin hamle ile ip aniden kopuyor, şah damarı buna seviniyor. *Pelin*'in geriye doğru asıldığı kafası duvara vurduğunda, gövdesi, hem kafasının acısı hem de ayakta dengede durmak için en zor pozisyon olan ayaklarının birbirine *yakın-sabit* olması ile beraber, elleri de arkasından bağlı olduğu için *öne-bıçağa* doğru atıyor kendini. Bu öne hızlı hamlesini ön görmüş olmama rağmen, karşılığını vermek için gerekli olan tam konsantrasyon ve güçlü refleks ile bıçağın keskin ağzını hızlı bir bilek hareketi ile çevirip geniş yan yüzünü nefes borusuna set yaparak durduruyorum *Pelin*'in bana doğru devrilişini.

Gözlerindeki, korkunun binbir çeşit halini derin bir dalmışlık ile izlerken, yüzünün giderek kızardığını fark ettiğimde, anlıyorum ki nefes almıyor ve boğazına yan olarak dayalı bıçağı çekerek soluk alması için ona izin veriyorum. İşte, "*nefesini kesmek*" söyleminin şekil almış hali bu.

"*Şimdi bıçaklı korkutucu oyunumun zalimliğiyle kuşanan emirlerim daha yapılmalı!*"

Bölüm - 5

Bendesin – Sorgu

Pelin, başımla yönünü işaret ettiğim koridora girerek, büyük odaya ya da diğer bir ifade ile yeni hayatına giden uzun koridoru adımlarken, ağlamaya başlıyor. Dil, hissedilenler için söylenecek kelime bulamadığında yahut bulduğu kelimeler ağızdan çıktığında sebep olacağı geri dönülmez sonuçlara cesaret edemediğinde susar ve konuşma vazifesini gözlere devreder ama gözlerin her yaptığı fevridir ve hiçbir şeyi saklamayı sevmediği gibi söylenecek olanı da kendi üslubuyla *sulu-tuzlu, yüksek-etkili, hisli-duygulu* konuşur.

Odaya girdiğimizde, o şaşırmış bir halde duvarlardaki yoğun duygu çıkışlı gecelerde yazdığım yazıları, tavandaki ışık sistemini, az sayıdaki ama güçlü mobilyaları, mavi loş ışığın kasvet ve gizemi altında incelerken, ben ise bu seyr-i keşfi daha rahat yapabilmesi için kolunun sıcaklığını avucuma alıp, *Pelin*'i sabah uyandıgımda kelepçeli olduğum üçlü koltuğa doğru sürerek oturtuyorum.

Odanın sağ tarafındaki masanın yanına giderek, sabah üzerime aldığım ağırlıkları dökülmeye başlayıp yükümü hafifletiyorum: Sağıma daha yakın, belimdeki büyük avcı

bıçağı –ki güzel yanı mermisi hiç bitmez; ellerimin arkadan bağlanmasına karşı tedbir amaçlı belimin tam ortasına denk gelen kemerimin iç kısmındaki gizli küçük bıçak –ki hayatımda bir kez ellerim bağlandı ve buna bir daha asla müsaade etmem; plastik kelepçeler, sigara–çakmak ile beraber montumu da çıkartıyorum...

Şimdi *Pelin*'in psikolojisi ile benimki arasında bir savaş başlayacak ve bu savaşta, görünenin aksine şartlar benden yana değil. Ellerinin bağlı olması ya da ona yapabileceklerimin sadece hayal gücümle sınırlı olmasının bir önemi yok. Bu savaşta, rakibim şu ana kadar tüm evrende keşfedilmiş en güçlü ve karmaşık şey olan insan beyni olduğu için, fiziksel üstünlüğün bana sağlayacağı yarar çok az.

Artık onu tanımalı, kendimi kabul ettirmeli ve yapacağım yüklenim için gerekli zemini hazırlamalıyım. Bu üç eylemi aynı anda yürütebilmem için, içlerinden birini feda etmem ve *esas–üst* niyet olarak öne sürerken diğer iki eylemi *gizli–alt* olarak yürütmeliyim ki şu an için en doğal karşılanacak olan tanıma girişimi olduğuna göre, kurban edilecek eylem belli.

Masanın yanından bir sandalye alarak karşısına koyuyor ve ters şekilde ata biner gibi oturarak, dirseklerimi sandalyenin sırt dayanağının üstüne yerleştirip vücudunun tam cephe paralelindeki yerimi alıyorum ki aramızdaki mesafe bir metreden daha az.

—*Bakire misin?*

—*Bana ne yapacaksın?*

—*Karşına oturup sana yapacaklarını anlatacak birine mi benziyorum? Bakire misin?*

—Bana bir şey yapmanı istemiyorum!

—Farklı şekillerde sana ne yapacağımı sormaya devam edersen seni döverim ama sorularına cevap verirsen sana bir bardak su veririm.

—... ama bana...

—Suu!

Yine başka bir şekilde ona ne yapacağımı sorma girişimini, "su" teklifimi sertçe sunup engelledikten sonra, öne doğru eğilerek teklifimin önemini anlamasını sağlıyorum.

—Seni ne kadar süre susuz bırakacağım hakkında bir fikrin yok iken belki de elindeki son su içebilme şansını geri tepmemelisin. Bakire misin?

—Evet.

—Ne kadar ileri gittin, öpüşme, elleşme belki tam birleşme olmadan sevişme?

—Öpüşme sadece.

—Harika, haftada kaç kez mastürbasyon yapıyorsun?

—Bu sorulara cevap vermek istemiyo... Ahh!..

Cümlesini yarım bırakan orta şiddetli tokadımın ardından, gözlerinde gördüğüm öfke ve nefret, tamda aradığım şeydi ve bu fırsatı değerlendirerek henüz ilk tokadımın sersemliğini atlatamamışken, daha fazla öfke ve daha fazla nefret için bir kez daha avuç içimle öpüyorum yanağından

Kurban ettiğim amaç olan tanışmayı başlattım; en temel yaşam ihtiyacı olan su için ona bir teklif sunarak, bu temel ihtiyacın dahi kontrolünün bende olduğunu hatırlatarak kendimi kabul ettirdim ve attığım tokat ile düştüğü

aşağılayıcı durumun karşılığında duyduğu nefret sayesinde ise yapacağım yüklenimin zeminini hazırladım.

Öncelikle bana karşı bir şey hissetmesini sağlamalıyım ve bu en kolay şekilde nefret olacaktır. Biliyorum ki var olan bir duygu daha sonrasında yönlendirmeler ile şekil değiştirebilir.

Aşkın nefrete, nefretin aşka dönüşebildiği sık rastlanılan bir durumdur.

Sağ elime tokat şeklini verip, sandalyenin yaslanma yerine dirseğimi yerleştirdikten sonra, kolumu sağ çaprazıma doğru uzatarak alaycı bir ses tonuyla, *"Cevap vermediğin her soru için tokat yersin!"* diyerek, tokat atabilme ihtimalimin tehditkâr duruşunu ve yaptırım gücünü de yanıma alarak sorumu tekrarlıyorum.

—Haftada kaç kez mastürbasyon yapıyorsun?

Yarı ağlamaklı, biraz utangaç ve kısık bir sesle: *"Hemen hemen her gün."*

Sonraki iki saat boyunca onlarca soru yöneltiyorum; ayakkabı numarası, ailesi, sevdiği şeyler (yemek, film, müzik vb.) korkuları, regl tarihi, siyaset, bilim, genel kültür gibi soruları sorarken; bazen belli bir konu üzerinde benzer soruları arka arkaya sorarken, bazen ise aynı konu üzerine sorulan seri benzer soruların hemen sonrasında, çayı hangi yönde karıştırdığını soruyor ya da bazen basit bir zekâ problemi gibi soyut bir sorunun peşinden, şu an giydiği iç çamaşırının rengi gibi somut bir gerçeklik sorusuna geçiyorum.

Sorduğum sorulara verdiği cevaplar ya da cevapların doğruluğu değil, cevap veriş şekli önemli benim için. Ona daha etkili ve ağır bir sorgu şekli de uygulayabilirim ancak bu basit teknikler ile sorguya direnme konusunda eğitimsiz olan *Pelin*'den istediklerimi alabileceğimi biliyorum. Bu basit sorgu için gerekli iki şey olan *ödül-ceza* ise hazırda tuttuğum tokadım ile sorgu sonu için vaat ettiğim su.

Görsel hafızamda, her göz, yüz ve vücut hareketini ayrı yerlerde kaydediyorum. İç çamaşırının rengini sordüğümde, caddede aramızda yaşanan arbede sırasında, kısa bir anlığına eteğinin açılarak görmüş olabileceğim ihtimali gibi şu anda bakabileceğimi düşünerek doğru cevap vermesi gerektiğine karar verirken, yaşadığı tedirginlik sırasında göz kapaklarını hızlıca birkaç kez kırıştırdığı için, artık tedirgin olduğunda ne yaptığını biliyorum.

Cevap vermek istemediği bir soruyla karşılaştığında, gözlerini öne devirip yere bakıyor –ki yalan söylediği zaman da aynı şeyi yapıyor. Korktuğunda ve endişe ettiğinde gözlerini sağ tarafına kaçırdığını ise zaten caddedeki kaçma girişiminden hemen önce öğrenmiştim.

Büyüyüp küçülen gözler, öne düşen ya da arkaya doğru dikleşen omuzlar, bükülen dudak, ses tonundaki değişiklikler ve titremeler, sürekli takip ettiğim şah damarındaki belirginleşme ile hızlı atmaya başladığını anladığım kalp ritmi ve daha birçok işaret ile ayrı bir dil üzerinden dinliyorum *Pelin*'i.

Şimdi, en başından garanti ettiğim, tüm sorularıma verdiği cevapların ödülü olan suyu vereceğim ki *doğru-ödül* ve *hata-ceza* kavramlarını oturtabileyim.

Sandalyeden kalkarak, masanın yanındaki duvara monte ve kilitli dolabı açıp küçük yan keskiyi aldıktan sonra *Pelin*'in yanına gelerek önce ayağa kaldırıyor, hemen arkasından ise üçlü koltuğa yüzüstü yatırıyorum. Şaşırtıcı şekilde itaatkâr oluşundan şüphe duyarak daha tedbirli davranmaya başlıyorum. Biliyorum ki tüm aptalca kaçma ve saldırı girişimleri öncesinde, basit insan zekâsı, normalden daha sakin davranarak alt düşüncesini kamufle etmeye çalışır...

Sağ dizimi, yüzüstü yatan *Pelin*'in beline yerleştirip, omurgasından duymak istemediğim bir ses çıkartmamak için özen göstererek yattığı yere sabitliyor ve plastik kelepçesini kestikten sonra boşta kalan ellerinin, beynine "*hadi kaçalım*" gibi aptalca bir fikir vermemesi için, hızlı hareketlerle, sabah koltuğun hemen altına bıraktığım kelepçe ile sağ bileğinden koltuktaki çelik halata kelepçeleyerek, koltukla el ele tutuşturuyorum.

Ben, üstünden kalkıp serin bir bardak su doldururken, *Pelin* de koltukta doğrulup oturuyor. Vücut dilini çözmek için yaptığım küçük ama başarılı sonuçlar alarak tatmin olduğum sorgu sırasında, cevabını bilemeyeceğini düşündüğüm sorular karşısında takındığı ifadeyi farklı zamanlarda tekrar tekrar görmem, bana, kafasında cevap aradığı sorular olduğunu söylüyor ve şimdi sıra o soruları cevaplamakta.

"*Şimdi, sen de bir soru sorabilirsin!*" iznimin hemen ardından, ona tanıdığım soru sorma şansından vazgeçmem korkusu ile tahmin ettiğim sorusunu hemen ve heyecanla soruyor.

—*İnsanlar nerede?*

Suyunu verdikten sonra, *Pelin*'in tam karşısındaki tekli koltuğa oturarak, odanın ortasındaki sehpayı kendime çağırıyorum ve elimin ısrarına karşı koymayan sehpa, dizlerime dokunana kadar geliyor. Sehpanın altındaki bölmede sakladığım kutuyu çıkartarak içindekileri boşaltırken, bir yandan da anlatmaya hazırlanıyorum... Kabul etmekte ve sindirmekte zorlanacağını bile bile.

Bulunduğu ortam ile ilgili soruları cevaplandırmadığım sürece içinde, sürekli bir umut olacağını ve o umuda tutunmaya devam ettikçe tüm yüklenimlerimin süresinin uzayacağını biliyorum. Sonuçta, *"tek kusursuz cinayet, birinin umutlarını öldürmektir"*.

Kutudan çıkarttığım çarşafa (*esrarlı sigara sarmak için kullanılan bir kenarı yapışkanlı kâğıt*), iki tane sigaranın içini açarak tütününü ustalıkla yayarken, bir yandan da anlatıyorum: *"İnsan beyninin güçlü hakkında ne biliyorsun? Bizi diğer tüm canlılardan ayıran düşünebilme özelliğimiz -ki ayrıca beyninin tamamını kullanamayan tek canlıyız... Olmayan bir şeyi önce hayal edip sonra onu yaratabilecek kadar kontrolümüzde olup, aynı zamanda sabahları uyandığımızda bir gün öleceğimizi bilmemize rağmen oturup bunun yasını tutarak delirmek yerine, işe geç kalmak ve faturalar gibi basit şeylerle ölüm stresini bastırmamızı sağlayacak kadar ilkel ve kontrolümüz dışında olan organımız!.."*

Sardığım esrarlı sigarayı yapıştırmak için, dilimin ucuyla yapışkanlı kenarını aynı mektup zarfında olduğu gibi ıslatırken, susmamı fırsat bilen *Pelin*, sorusunun cevabını hemen isteyen bir acelelikle, *"Ee, yanii?"* diyerek, sorusunun

bendeki saklı cevabını bulup sobelemesi için aramaya gönderiyor köşe bucak.

"Tanrı herkesi eşit yaratmadı, kimi daha yakışıklı, kiminin sesi daha güzel, kimi daha hızlı koşabiliyor, kimi daha zayıf. Ben ise düşüncesevki anlamda beynini diğerk insanlara göre çok daha fazla kontrol ederek çok daha fazla yaratıcı olabiliyorum."

Gözlerinde, alışkın olduğum hiçbir şey anlamamış bakışını bulamayışımı, beynimin ayrı bir köşesinde sorgulayarak devam ediyorum. Ne şekilde anlatırsam anlatayım, ilkinde kavrayamayacak ve reddedecek. O yüzden sadede gelmek en iyisi. "Bir ortamdaki herhangi birinin yaydığı frekansı bir süreliğine yakalayıp, diğerk tüm frekansları yok sayabiliyorum. Burada, benim yarattığım bu dünyada, sadece sen ve ben varız. Bizim dışımızdaki herkesi, istersen senin göremediğini kabul et, istersen de onların seni göremediğini."

"Ne saçmalıyorsun sen bee!.."

Altmış beş kızın da açıklamadan sonraki kurduğu ilk cümlelerin birbirinin aynı olmasının çıldırıcı ve ürkütücü tekrarlanışına aldırılmıyor gibi yaparak devam ediyorum: "Saçmalamak evet, bundan çok değil, 30 yıl önce, biri sana, bir gün küçük bir alet ile dünyanın başka bir yerindeki insanlarla konuşabileceğini hatta onları görebileceğini anlatsaydı, cevabın yine aynı olurdu ya da bilinen en eski insan fosili, 3,5 milyon yıl öncesine dayanırken, insanoğlunun son iki bin yılda kat ettiği gelişim de saçma."

Meraklı kocaman kahverengi gözlerine daha dikkatli bakarak: "Caddede yaptığım şey seni çok fazla düşünmekti ve ikimizin frekanslarını birbirine bağladığımda, ne sen kimsenin farkındalığıydın ne de sen kimseyi fark edebiliyordun."

Sardığım sigaranın zıvanasını takip ateşliyorum. Birkaç duman çekmek için verdiğim mola, *Pelin*'in söylediklerimi kabullenmesi için bir fırsattı. İnsan beyninin kabul edemeyeceği hiçbir şey olmadığını iyi biliyorum. Beyin, karşılaştığı her şeyi sadece genetik farklılıklarına göre çeşitli şekillerde ama muhakkak kabullenirdi...

—*Bir olgudan veya nesnesel bir şeyden haberdar olmayışın, onun olmadığı anlamına gelmez. Tek bilmen gereken, şu an burada sadece ikimiz varız ve yine tek önemli olan şey ise yapacaklarımız.*

—*Ne, ne yapacağız?*

Bir duman daha alıp ayağa kalkıyorum ve kendimden en emin ses tonumla kuşkusuna bir kuş kondurarak odadan çıkıyorum:

—*Âşık olacaksın...*

Bölüm - 6

Arıyordum

Mahallesinin en güçlü çocuğu değildi, iyi futbol oynayamazdı, hiçbir zaman afili bir bisikleti olmadı, arkadaşlarına bir şeyler ısmarlayıp popülaritesini yüksek tutacak kadar harçlık almıyordu ama yine de mahallesinin elebaşısıydı; çünkü dilini herkesten iyi kullanıyordu ve kendisini iyi ifade edebilmek, edemeyenler karşısında kabul görmek demektir.

Sahip oldukları elinden alınırken veya aşırı gereklilik duyduğu şeylere hiç sahip olamadığında, tecrübe etti; elinde tutmak ve eline almak için istemenin yeterli olmadığını. Her şeyin karşılığında bir eder verilmeliydi ve isteklerin ederin kadar olabilirdi sadece.

"Güzel şeyler çaba gerekmeden sadece güçlü şansların simetrisine düşüyordu ve onun asla şanslı biri olmayacağını her an hatırlatan biri vardı ensesinde".

Bulduğu her kitabı, gazeteyi, dergiyi ve hatta üzerinde yazı olan her şeyi okuyarak edindiği bilgileri amaçlarına ulaşımında araç yapıyordu ve bilgiye paha biçmek kimsenin

haddi değildi. Hem böylece artık isteklerinin karşılığında elinde verecek bir şeyi vardı.

Çocukluğunda ve ergenliğinde çok işine yarayan; okuduğu, gördüğü ve duyduğu hiçbir şeyi unutmuyor olması yeteneği, ilerleyen yıllarda, özellikle sabahları olmak üzere beklenmedik zamanlarda beynine hücum ederek onu çok zorlayacaktı.

Babasının Türk filmlerindeki kötü karakterler gibi *dayak-içki-kumar* üçgeninin tüm köşe ve kenarlarını temsil etmesinin dışında, aslında fena sayılmayacak bir çocukluğu olmuştu.

Ne vardı yani, babasının sevme şekli biraz sertti ve bu kötü bir şekilde ister istemez karakterine yansiyordu. Hayatın önüne çıkardığı ve konuşulduğunda dahi ağız kenarlarına bulaşan kirli sorunlara karşı kendisini ya da sevdiği birini korumak için, yumruklarını kullanmasının gerektiği zamanlar olabileceğini öngördüğü zaman, ilk yaptığı şey boksa başlamak olmuştu. Gördüğü şiddetli sevgi sorununu, birilerine anlatmanın bir sonuç vermeyeceğini çok iyi biliyordu ve bunun yerine sorunu çözmek daha mantıklı geliyordu. Dövüşmeye karşı yeteneği, ona kolay yolu gösterdi.

"Babasının kendisine karşı sergilediği sert sevgiye, aynı sertlikte cevap vermesi gerekmeseydi, hayat daha iyi olabilirdi".

Her zaman, insanlara karşı belli bir ölçüde takıntılıydı ve bunun en etken sebebi, kendi beyniyle neler yapabildiğini biliyor olmasıydı. İlk incelediği insan beyni, aldığı fiziksel deformasyon sonrasında teknik arıza veriyordu ve bunun duygu psikozuna izdüşümü "acımasızlık"tı.

Analiz için zihninin otopsisine yatırdığı beyin, bir kabadayılık sırasında ensesinden serseri bir kurşun ile vurulduktan sonra, yaşanan sinirsel hasar sebebiyle adrenal düzensizliği yaşayan bir adama aitti. Daha cümle olarak telaffuz edildiğinde bile bahsi geçen kişiyi düşüncede öldüren eylem, bu sefer beceriksizce mermiyi bulduğu bir boşluktan geçirdikten sonra ağız içinde damağı parçalayarak tükürtmüştü.

Yaptığı tüm gözlem ve deneyimlerden elde ettiği verileri, okuduğu tüm psikanaliz kitaplarının *eylem-tanı* üzerine verdiği bilgiler ile karşılaştırdığında, bunun, gözetim altında ağır tedavi uygulanması gereken bir vaka olduğunu söylüyordu.

Bu vaka ile birinci dereceden kan ve genetik bağının olmasının tek avantajı ise insanlar üzerinde analiz yaparken, *"duyguları kenara itmek"* gerektiğini öğretmiş olması.

"Tehlike ne kadar yakınsa o kadar az uyur ve o kadar az başka şey düşünebilirsin".

Sadece fiziksel hâkimlik ile değil, zayıf anlarında yapacağı rol ataklarıyla da insanlara yön verebileceğinin keşfi güzeldi. Düşünce çeşitliliklerini etrafındaki insanlara kabul ettirebilmenin sırrını çözdüğünde, daha çok okuyup daha çok takıntı yaparak, kendine kazanımlar ediniyor, yeni roller ekliyordu...

Bazen haftalarca tüm boş zamanlarını ve odak noktasını, gizli servis operasyonlarına verip bir ajan kadar teknik bilgiye sahip olabiliyordu.

"Fiziksel yeterlilik, zekâ ve bilgi".

"Şimdi asıl mesele, bunlarla ne yapacağına karar verebilmektir".

Doğal vicdan sibopu olan yaratıcı kavramı ve düşünen canlıların bir arada yaşamaları için koydukları kuralların ortadan kalkması durumunda, bir insanın en marjinal ne yapabileceğini sorguladı. Okuduğu, duyduğu ve izlediği her *kayıt-kaynakta*, insanın sınırları, hep yok etmek üzerinden sınıanıyordu ve bu, elde, korkuyla bastırılmış zihinlerden başka bir şey bırakmıyordu. Bir insan en fazla ne yapabilir?

Varlığın sorgulanması evresini çabuk geçti çünkü bu sadece zaman kaybıydı ve en temel şekliyle Descartes'in dediği gibi, *"Düşünüyorum öyleyse varım!"* diyebilirdi.

... ve zaten Platon, *"Kimse sana yoksun demedi!"* diyerek gereken cevabı vermişti.

Her denkleminde, eşittirin diğer tarafına "var olmak" pozitif değer olarak yazılıyordu ve varlığı yok etmek, bir insanın yapabileceği en uç şey değil, en aptalca şey olabilirdi ancak. Bu, herkesin düşünebileceği kadar basit bir biçimde negatif olamazdı, herkes birini öldürebilirdi.

Yakmak, yıkmak, yok etmek, öldürmek, eksiltmek eylemleri, azaltmak anlamına geliyordu ve "yapmak" eylemi ile zıtlaşıyordu.

"Yok etmek yerine yaratmayı tercih etme sebebi, yok etmek için bir hakkı varken yaratmak için bir sınır yoktu".

Artık çok rahat bir şekilde, kendisini ortalamanın üstü bir insana karşı fiziksel olarak savunabiliyordu çünkü karşısına çıkan herkes, yumruk atmadan önce çok fazla düşünüyordu.

Genetik izlerini taşıdığı için her zaman endişe ettiği, hemen yanı başındaki adrenalın sorunlu adam için de sistem herkes gibi işliyordu ve beyin, gözlere kaslardan daha hızlı-önce emir veriyordu. Gözler hamlesini yaptıktan sonra kaslara sıra gelene kadar geçen yarım saniyeden daha az zaman ona gereken fırsatı veriyordu.

"Oysa insanların zihinlerini dövmek, bedenlerine vurmaktan daha eğlenceliydi".

Gerekli yatırımlar yapılmıştı artık. Bedensel üstünlüğünü, yetenekli olduğu bir spora eğilim ve hızlı refleksi ile birleştirerek sağlamıştı.

"... ve tüm dengeleme denklemlerinde, eşittirin diğer tarafına, fikir aşılama ve en büyük fikir olan 'aşk' geliyordu".

Diğer tüm duygular kadar olmasa da "sevme" eylemini yaratmak çok da zor değildi, ancak devamlılığını sağlamak ve sonsuzluk ile sonuçlandırmak, imkânsızlık derecesinde zordu.

Tehlikeli bir şekilde hızlanarak güçlenen algı ve düşünce sistemi, farklılığını ancak bir saplantı ile kontrol altına alabilirdi ve o, seçimini denklemin pozitif tarafından yaptı.

"Pozitifte giden yolda negatifleri sıfırlamak gerekiyordu".

İçsel yuvarlanım yönünü bulmuştu artık. Kurallar basitti ve tek yapması gereken, unutmayarak uymaktı.

İnsanlar, fiziksel ve psikolojik ataklarının öncesinde çok fazla düşünüyordu ve bu düşüncelerini, gözlerinden saklayamayan canlılardı.

Bir insanın yapabileceği en uç eylem ise sevgi yaratmaktı.

Sevmek en zorudur...

Bölüm - 7

Ölüm Kucağımda – Hazırlık

Zaman göreceli bir kavramdır, izafidir. İlerleyiş hızı fiziken stabil olsa da sonsuzluktan gelişten yine sonsuzluğa gidişinin sebep olduğu ölçülemez büyüklüğünün kavranma zorluğuna, duygusal sezi veya hormonal endişe ile yaklaşılır ise yavaşlar ya da hızlanır.

Kızgın bir sobanın üzerinde oturan adam ile güzel bir kadınla sohbet eden adama, beş dakika aynı hızda geçmez.

Caddedeki karşılaşmamız, eve yolculuk, küçük tatlı sorgumun etkileri ve *Pelin*'e anlatmaya çalıştığım ama henüz anlamadığından emin olduğum, insanları zihinsel olarak öteleyebilme yeteneğim ile ilgili aldığı bilgileri kendi zihin odalarında değerlendirerek sindirmesi için onu bir süre yalnız bıraktım. O, kendi kabullenme sürecini büyük ihtimalle kendi kendine konuşarak ve binadan nasıl çıkacağını bulmak için odayı inceleyerek yaşarken, ben de topladığım bilgileri zihnimden tekrar tekrar geçirerek işe yarar sonuçlara varmaya çalışıyorum. İyi bir psikanaliz için tüm hafıza görüntülerini, reklamları izler gibi izlemek gerekir;

tam ortada, renkli, hareketli ve *"ben buradayım"* diyen olguların altından, üstünden, yanlarından küçük puntolarla hızlıca gerçekler geçer ve sen eğer o renkli görselin büyü-süne kapılırsan, bu gerçeklerin ne olduğunu çok sonradan hayal kırıklıkları ile öğrenirsin.

Hem bireysel olarak sadece kendi tipik karakteri ve psikolojik özelliklerini değerlendiriyor hem de diğer almış dört ismin sahibiyile her açıdan karşılaştırma yapıyor ama aralarındaki yedi farkın arandığı resimlerde olduğu gibi bariz bir ayrım bulamıyorum.

Öz güveni yüksek biri ama bu benim için iyi değil ve bu öz güvenini biraz rendeleyerek küçültmem gerekecek. Ailesi belli bir kültür seviyesinde olmalı ve sürekli teşvik eder bir ilk eğitim uyguladıklarına eminim. Sosyal bir kişilik; iletişim kurmak ile ilgili sıkıntıları olduğunu sanmıyorum. Bu geçirgenlik demektir ve benim için faydalı olacaktır.

Gerçeklik dışı bir olgu ile karşılaştığında verdiği antipatik tepkinin, herkesinki kadar olduğu sonucuna varmama sebep olan ise yeteneğimden bahsettiğimde reddetmesi. Bir şeyin varlığını reddetmek için önce kabul etmek gerekir ve eğer *"bu olamaz"* diyorsa kabul etmiştir, bir de hiç anlayamayanlar vardı.

Kendi içinde yarattığı ve an itibari ile tehlikesinde olmadığı halde, önceden oluşturduğu korkular sebebiyle hayatını olumsuz etkileyen biri değil; başka bir değiş ile yaşamsal kaygıları yaşamına yön vermiyor. Tehlikeyi sezebiliyor ve bu sezi ile kısa sürede değerlendirme yaparak adrenalinini

baskı altına alıp mantığını devreye sokabiliyor ki bunun en büyük göstergesi, ani çıkış anlarımda şoka girmemesi.

"Sonuçta, hayatının bel kemiğine inen bir darbeydi hiç tanımadığı adamla aynı yarı karanlık odada yalnız olmak."

Özetle, karakterini çözmek için harcayacağım çaba, bot bağcıklarım için harcadığım çaba ile aynı olacaktır. Sıradan yaşam tarzı, olabilirliği ve kabul edilirliliği yüksek hayalleri ile insan gibi insan. *"Benim için tehlike tamda burada başlıyor."*

Dışkıyla sevdiğinin ismini duvara yazanı da biliyorum, kafası güzel olunca kız kardeşine niyetini itiraf edeni de gördüm, ringde önüne geleni devirip akşama etek ve topuklu ayakkabı giyen gay de tanıdım, biraz uyuşturucu almak için torbacıya karısını rehin bırakana da şahit oldum, ergenliğinde gittiği genelevde müşterisi olduğu hayat kadını kendisiyle alay ettiği için artık hiçbir kadınla etkileşime geçemeyerek ölü sevici olan adamın psikanaliz değerlendirmesini de yapabilirim ya da kendisini hep kadın olarak görmek isteyen ve bu yüzden öldürdüğü kadınların derisinden kendine elbise yapan seri katilin psikolojik çözümlemesinin sonucunda, yaptıklarının sebebinin aslında çocukluğunda yaşadığı basit bir travma olduğunu da bulabilirim. İşte korkutucu olan ise tüm bu insanların aslında normal birer insan olarak doğmuş olmaları ve herkeste olabilecek çok az fiziksel eksikliklerine travmatik olan psikolojik ataklar ile çakmak çakıldığında büyük bir yangının başlatılmış olması. Şimdi, sıradan bir insana karşı yapacağım bir hamle ile nasıl bir şey yaratacağımın

sonsuz sayıdaki sonucunun ürkütücülüğünü bastırmak için tüm tecrübe ve bilgilerime ihtiyacım var.

Çantası; çantasını kasıklarının önünde tuttu. Her zaman ki şeyler; kapat, ört, ayıp, gösterme, günah, düzgün otur, kanayacak, patlayacak, yırtılacak, acıyacak vs. Sonra: "Aaa, vajinismus!.." Erkekleri bunlarla büyütseler, hiçbiri ilk cinsel deneyiminde ereksiyon olamaz. Çanta; çanta önemli ve beş saattir tek başına bıraktığım *Pelin* için artık bir üst seviyeye geçme vakti geldi.

İlk olarak *Pelin*'in zihin saatini durdurmam, yani zaman kavramını ortadan kaldırmam lazım ki en büyük düşmanım "zaman". Zamanın akış hızını hoşnut olmayacağı şeyler ile yavaşlatır ve her dakikayı bitmek tükenmek bilmez bir hale getirirsem, bu kenarları basan, ezen, sıkın "U" şeklindeki kapanın içindeki *Pelin*'in tek kaçış yönü dördüncü kenar olan ben olacağım.

Şok, bana etkili bir şok ile birlikte bolca adrenalin lazım ki bunun yanına bir de yaşamsal tehdit koyduğumda, mantığını ve karar mekanizmasını yerle bir edip kendi diktemi kabul ettirebileyim. Esrar taşımaktan suçlu sigaramdan, son büyük bir dumanı iç dünyama alarak ayağa kalkıyor ve üç bin kitaplık seyirci kitlemin karşısında kollarımı iki yana açarak, gövde mi ve sırtımı esnetiyorum. Kasları mın yoklamasını alarak bedenime döndükten sonra, gözlerimi kapatıyor ve uyuşmuş beynimdeki madde etkisini geriye iterek algılarımı öne çıkartıyorum. "Ben hazırım."

Odaya "sessiz geliş" ani girişimle, oturduğu koltukta bir tıkırtı duymuş tavşan gibi irkilen *Pelin*'in yanına gelerek, yanında, tüm resmî evrak ciddiyetimle dikiliyorum.

—Ayağa kalk!

—Neden?

—Yerine getirmeni istediğim ve senin karşı koyduğun tüm eylemler için önce tarafımdan cezalandırıp sonra da yapmak zorunda kaldım, bu detay ışığında sana sorum şu; cezadan mı hoşlanıyorsun?

“... ama ben...” Orta şiddetli bir tokat atıyorum.

“Neden vuruyosun?..” Bir tokat daha atıyorum.

“... ama...” Bir tokat daha atıyorum.

“Vurma!.. Heyyy!..” Bir tokat daha atıyorum.

“Vurmaa!..”

Çok sert attığım son tokattan sonra susuyor, ona doğru eğiliyorum ve kulağına bir böceklerle konuşuyor gibi fısıldayarak, “Eğer cezadan hoşlanıyorsan, doğru yerdesin!” dedikten sonra, dönüp zihin düzlüğünün tamamını kaplayan gurur çimlerini ezerek, tekli koltuğuma doğru yürüyor ve oturuyorum.

Pelin, birkaç kez kulak zarıma tecavüz edercesine çıkılık attıktan sonra, âdeta çıldırmış gibi bağırıyor, bir yandan ise sol eliyle kelepçeli olan sağ kolunu kavrayarak, kelepçeyi, eğer o olmaz ise bileğini kopartmayı ister gibi çekiştirirken, diğer yandan ayaklarını yere vurarak, elinden şeker, oyuncağı, annesi, babası, arkadaşı aynı anda alınmış çocuk gibi çırpınırcasına saydırmaya başlıyor.

—Ne istiyorsun benden? Bana neden vuruyorsun he! Ben sana ne yaptım? Ben sadece okuluma gidiyordum? Off! Allah'ım, benim ne işim var buradal Kimsin sen hee? İnsanlar neredeee?

Ne yapacaksın bana söyle? Söyle diyorum sana, pis tecavüzcü sapık, adi it herif!..

İşte beklediğim patlamayı yaşadı, "duygularımı yıllar önce ameliyat ile aldırmanmış olsam, belki bu çaresiz çırpınışıma karşılık bir şeyler hissederdim" diye düşünerek, *Pelin'in yaşadığı patlamanın tam zıttı istikamette sakinliğimle, "Kucağıma gelir misin? Gerçek bir sevgili gibi kucağıma çıkıp bana sarılır mısın?"* diye sorarken, bunu ağzımdan bir soru olarak değil de emir olarak çıkartıyorum, sesimi şekillendirerek...

Kendisi, duygu salıncağının sallantısında tam turdan hemen önceki zirveye çıkmışken, benden böylesine dingin bir tavırla gelen aykırı istek ile iyice hiddetlenen *Pelin* için, mantık ve akıl devre dışı kalarak zihninin sürücü koltuğuna hayvani dürtüler geçiyor ki hem de bu sürücü yüksek promilden adrenalin sarhoşu.

—*Ne geleceğim lan senin kucağına, orospu çocuğu! Kimsin lan sen, adi yavşak? Kucağına gelecekmişim, bak bak, man-yağa bak yaa!..*

Bu kadarı benim pimimi çekmek için yeterliydi. Yerimden fırlayıp önümdeki sehpanın üzerinden atladığımda, daha havadayken, *Pelin'in* suratında, söylediklerinin pişmanlık ile karışık korkusunu gördüm ama maalesef artık durdurulamaz haldeyim...

Pelin'in yanına inmemle, ayak bileğinden yakalayıp dengесinin desteğini çekiyor, sadece yarım saniyede koltuktan aşağıya düşürüyorum. Sporcu oluşumdan gelen çevikliğe, *Pelin'in* bedensel olarak karşılık vermesinin imkânı yok.

Vücudunun alt kısmı koltuktan aşağıdayken, belinden yukarısını ise koltuğun üstünde bırakıyor ve yüzüstü pozisyona çevirerek dizimi beline koyuyorum.

"En az üç bel omurunu diz kapağımın hemen altında hissediyorum ama benim kıracağım şey, onuru."

Kedi ağzı elimle ensesinden yakalayarak kafasını bastırırken, diğer elimi cebimden anahtarı çıkartmak için kullanıyor ve anahtarla direterek kelepçenin çelik halattaki halkasını açılmaya ikna ediyorum. Ellerini arkasında birleştirip bileklerini birbirine kelepçelemek için ensesindeki elimi de yardıma çağırıp, gösterdiği direnişe, beline dizimle daha çok bastırarak karşılık veriyorum.

"Bazı psikolojik travmalar sonrasında yaşadığım ve gücümün kontrolünü belirleyen kaslara hâkim olamadığım zamanlara göre şanslı."

Bileklerini birbirine emanet ettikten sonra, elimle ensesinden ısırarak sivri parmaklarımı geçiriyorum ve arkadan kelepçelenmiş bilekleriyle birlikte çekerek, ayağa kaldırmak için kilosunu unutuşumla asıldığımda, orantısız gücüm ile ayaklarını yerden kesiyorum.

Uzun koridora çıkarmadan önce, masanın üstünden aldığım büyük bıçağın işlevi ile ilgili fikirlerin yarattığı korkunun etkisiyle, sürekli özür dileyen ve yalvaran *Pelin*'e aldirmeden, önümde dış kapıya kadar tartaklayarak sürüyorum...

Kapıdan çıktığımız gibi, fiziksel yönlendirmem ile karşı daireye, ben, *Pelin*'in güçsüz direnişi ve sonuç vermeyen yakarıları olmak üzere üçümüz birlikte dalıyoruz. Gideceğim yerden çok eminim ve kararlı bir şekilde yapısal olarak

çıktığımızın simetrisi olan bu yeni dairenin aynı uzunluk-taki koridorunda, *Pelin*'e arkasından uyguladığım yüklenişlerim, büyük odaya kadar devam ediyor.

Odaya girdiğimiz an, otomatik olarak ışıklar yanarak bizi selamlıyor ve *Pelin* irkilerek topuklarını yere gömüyor. Bu ani duruşuyla kendisini olduğu yere sabitleyen *Pelin*, odanın keşfine çıkıyor, göz-beyin bağlantısıyla.

Ortasından kardeş payı olarak zeminden tavana kadar cam bir duvar ile bölünmüş odada, cam ile ayrılan bölme odanın geri kalanından on beş santim daha aşağıda, tek cephesi şeffaf kafesin zemin ve üç duvarları yumuşak tartan malzeme ile döşeliyken, saydam duvarı bir buçuk santim kalınlığında cam.

Pelin'in keşfi bitecek gibi değil ve ben şaşkınlığının geçmesini beklemekten sıkıldım. Kendimle beraber olduğu yerde çevirip, topuklarını direktmesinin verdiği güç avantajını elinden alarak sırtını cam duvara sertçe yasladığımda, işlev hırsızlığı yapan gözleriyle elimdeki bıçağı kesiyor.

Ne olduğu ya da olacağının tombala belirsizliği, bir kontrolsüz korku yaratıyor ve bu korku onu sürekli olarak bir şeyler söyleme gerekliliğine zorluyor. Karanlık ve ürkütücü bir yerden geçen kişinin kendi kendine konuşarak veya şarkı söyleyerek oluşturduğu tek kişilik kalabalık sendromunun bir benzeri bu.

"Oysa hiçbir mezarlık sakini aldırış etmemiştir söylenen saçma şarkılara."

Mantığının kapıyı çarparak terk ettiği *Pelin*, bir cümlesinde ona zarar vermemem için yalvarırken, bir diğer cümlesinde nefretle küfürler ve hakaretler ediyor.

Yangın çıkmış bir binanın kapısından koşarak kaçışan insanlar gibi her biri farklı bir yönde ve tipteki çıldırmış cümlelerini, konuşurken dahi güçlü olan sesimi, bağırmam ile daha da güçlendirerek eziyorum.

—*Kucağıma gelecek misin? Gerçek bir sevgili gibi kucağıma çıkıp sarılacak mısın banaaa?*

—*Sana sarılmak mı? Kucağına çıkmak mı? Yapmayacağım iştee, yapmayacağımın lann, benden istediğini alamayacaksın...*

Pelin, kontrolsüz aklından ağzına düşenleri sıralarken, ben ise yüzünü cama çevirip sağ ayağım ile sağ diz kapağının arkasına basarak diz çöktürdükten sonra; sol ayağımı da sol ayak bileğine basıyorum. Ayaklarımla *Pelin*'i yerde sabit tutarak ellerimi çalıştırıyor ve bileklerinin birbirine olan emanetini geri alarak üstünden iniyorum. Eteğinin belinden ve tişörtünün ensesinden tutarak ayağa kaldırıyor, cam bölmeye açılan büyük kapıdan içeri ilk dersine fırlattıktan sonra kapıyı kilitliyorum.

"Şimdi, yapılış amacı 'gurur yok etmek' olan odanın içinde ve ezilen gurur ne kadar büyük ise karşılığı o kadar güçlü bir itaat olur."

Bölüm - 8

Ölüm Kucağında – Soğuk Oda

Pelin, bir yandan imkânsız olan şeyi, ellerini cama vurarak denerken, bir yandan da bulunduğu ortamın kendisi için nasıl bir tehlike oluşturabileceğini keşfetmeye çalışıyor. Sızlayan el kemikleri ile sonlanan başarısız camı kırma denemesinin ardından, korkmuş bir halde boş odada sağa sola koşturarak başka bir çıkış yolu ararken, zekâmı küstahça aşağılıyor.

"Ne yani, başka bir çıkış olmasının ihtimali mi var!"

Onun bu uç noktalardaki duygu geçişlerini sakın bir tavırla gözlemleyip, aynı zamanda kendi iç dünyamı da kontrol altına almaya çalışıyorum. Her ne kadar psikolojik karmaşalarım ve hormonal salgıların kamçılarları ile harekete geçen dürtüsel duygularımın sürücülüğünü yapabilsen de işin içine uyuşturucu maddenin kimyevi etkisi dâhil olduğunda, bu bazen öfkeli bir boğanın üzerinde rodeo yaparcasına zor olabiliyor.

Ben, yaşadığımız aksiyon sebepli damarlarımda dolaşan salgıların etkisi ile içimdeki zincirini zorlayan hayvanı yatıştırmaya çalışarak üzerimdeki kıyafetleri çıkartırken,

Pelin ise tam anlamıyla kendisini kaybetmiş halde, bulunduğu durumu kabul edecek ve benimseyecek gücü içinde bulamadığı için dibine kadar reddediş evresini yaşıyor.

Buna en yakın örnek; sevdiği birini aniden kaybeden insanların verdiği, *"hayır bu olamaz, imkânsız"* tepkisidir.

—Allah'ım, neredeyim ben? Burası neresi? Ne işim var lan burada? Çıkar beni buradan! Boğuluyorum burada, nefes alamıyorum! Öleceğim, n'olur çıkar beni buradan lütfen, pislik!

Son kurduğu cümleye, içimdeki kişiliklerden tek duygu sahibi olan gülümserken, kıyafetlerimi çıkarıyor ve sadece boxerımla kalıyorum.

Bir kısa filmde gördüğüm, yüksek bir binanın çatısından atılmak üzere olan, mafya babası patronuna ihanet etmiş bir adamın, *"anani sikeyim abi"* sözü geldi aklıma. Nefret ve umut bir arada...

Şimdi artık *Pelin*'in gurur iskeletinin birkaç önemli kemiğini kırarak, alçıya almadan bırakacağım. Aradığım, şüphe etmeyeceğim aşkı yaratma umuduyla ve bir şeyleri yaratıyor olmanın verdiği istem dışı kasıtlılığım, cam odaya açılan diğer ufak bölmeye geçiyorum...

Büyük bir küpün yanına monte edilmiş küçük bir küp gibi olan ve sadece bir tekli koltuğun sığıdığı bölmeye koltuğu geri çekerek girip bölmeyi arkamdan kapatıyorum. Şimdi büyük cam odaya yapışık ufak tek kişilik bölmede, dizlerimin değdiği ve *Pelin*'in içinde olduğu kısma açılan cam kapıdan onu izleyerek sakinleşmesini bekliyorum.

Bitmek tükenmek bilmez çocuk enerjisiyle; on beş dakika boyunca, yirmi metre karelik odanın içinde koşturma

bağırış, yalvarışlarının beraberinde cam ile tartan duvarları elleriyle yumruklaması, ayakları ile tekmelemesini izlemek, bana belgesel seyri tadı veriyor...

Sonunda, gücü tükenmiş ve odanın ortasına oturmuş ağlarken, kendi kendine söylenmeye devam ediyor. Anlamadığım şeylerden biri; odanın yapısının daha önce bu odaya girenler gibi *Pelin*'i de aşırı derece şaşırtmış olması.

İnsanlar, "Yıl 2564, *Orion Galaksisinde bir gezegen...*" diye başlayan bir filmin anında havasına girerek empati kurabiliyor, ancak biraz cam, biraz profil ve matkapla yaptığım bu odanın gerçekliğini sorgularken gerçekçi olamıyor. Sanıyorum bunu hiçbir zaman anlamayacağım. Sanki her şey Amerika'da olmak zorunda!..

Hayati önem taşıyan vücut enerjisini tamamen tükettikten sonra, kendi çabasının odadan çıkmak için yeterli olmayacağını anlayan *Pelin*, bir sohbet başlatmaya çalışıyor.

—Neden yapıyorsun bunu?

—Nedenini biliyor olman, sende neyi değiştirecek? Daha mı az canın yanacak?

—Amacın ne peki, neden yaptığını söylemeyeceksen eğer ne yapacağını söyle?

—Toplamda bana âşık olacaksın ama şimdilik adım adım gideceğiz ve sen birazdan gerçek bir sevgili gibi gelip kucığıma çıkarak bana sarılacaksın...

Toprağa atılan bir tohumun hızlı çekim filizlenme görüntüsü gibi odanın ortasında doğrulan *Pelin*, gözyaşlarını elleriyle silip benim olduğum tarafa doğru salınımlı yürüyüşü ile aramızdaki cam kapıya kadar gelerek ellerini

cama dayıyor ve caddede karşılaştığımızdan beri ilk kez bu kadar dışı.

—Yapmayacağım. Tut ki diyelim bana bunu zorla yaptırdın, yine de istediğinin yarısını elde edebileceksin çünkü kucığına gelsem de içimdekiler bir sevgilinin hissettikleri olmayacak...

İşte şimdi, vücudundaki oradan oraya koşturup, ortalığı karıştıran haylaz adrenalinin kulağını çekerek terbiye etti ve doğru şekilde kullanmaya başladı. Akıl mantık üstünlüğü kurarak kararlarımın doğruluğunu bana sorgulatma çabası çok hoş.

“İnsan genlerinin de tüm canlılar gibi en temel kodu, hayatta kalma ve yaşamını devam ettirme üzerine yazılmıştır –ki en ilkel şekliyle insan beyni açlığa, kan akmasına ve soğuğa tepki verir” ön bilgisi ile zihnine bir şüphe baskını vererek, odadaki tavana monte edilmiş dört adet güçlü klimayı çalıştırıyorum.

—Bakalım senin tepkin ne olacak?

Şoklama soğutucuları mantığıyla yarattığı soğuk hava akımının içine soğuk buz buharı ekleyen canavar klimalar, sıranın kendilerine gelmesine sevinerek hormudanınca...

...İrkilen Pelin birkaç adım gerileyerek camdan uzaklaşıyor.

—Yaklaşık on beş dakika sonra senin bulunduğun bölme sıcaklık beş dereceye düşecek ve ne zaman istersen benim odığuma kısma geçebilirsin ama senin de gördüğün gibi burada yerimiz biraz dar. Isınmak için sanıyorum tek yer kucagım.

İnsanların %89'u gibi Pelin de ilk iddiasına karşılık gelen çürütücü tezi değerlendirmeden direkt olarak savunma yaparak kendi görüşünü diyor. Kısa bir değerlendirme

yapsa, haklı olduğumu anlar ve kendisini fazladan bir kez daha küçük düşürmezdi.

—Ya düşündüğün gibi olmazsa, senin kucağına gelmek yerine burada donarak ölmeyi tercih edersem?

Karşı psiko—hamlesini, “altın yumurtlayan tavuğu kesmek” üzerine kurgulayarak, kendi kararımın yanlış olduğu düşüncesini oluşturmaya çalışmasını takdire değer bulsam da; o üstünlüğü ona vermem. Şimdi sıra bende ve bu şirin münazarada benim izlediğim yolun etkisini küçük bir gerçek ile ona kabul ettireceğim.

—13 Ekim 1972 tarihinde, Uruguay Hava Kuvvetlerine ait 571 sefer sayılı uçak, içinde kırk beş rugby oyuncusu ile And Dağları’na çakıldığında; kazadan iki ay sonra kurtarılan 16 kişi de başlarda ölen arkadaşlarının etlerini yemek yerine açlıktan ve donarak ölmeyi tercih ettiklerini söylemişti...

—Allah’ım, delirdin mi sen manyak, donarak öldürecek misin beni?

—Ölmen söz konusu değil kesinlikle, benim olduğum yere açılan kapı kilitli değil. İstedğin zaman buraya geçerek kucağıma çıkabilir ve ısınmaya başlayabilirsin.

—Bunu yapacağımı sanıyorsan gerçekten aptalsın!..

“Aptalsın” söylemi ile zekâ seviyemi elle taciz eden Pelin, bir an için içimdeki canavarın hırlamasına sebep olsa da bu ayaklanmayı bastırmam zor olmuyor.

—O zaman bekleyeceğiz ve sonucu beraber göreceğiz.

On beş dakika sonra artık oda iyice soğuk ve Pelin, basit hayat bilgisi öğretilerinde edindiği bilgilerle odanın

artık odanın içinde gezinip kendisini hareket ettirecek gücü dahi bulamayacağını anlamak zor değil.

Pelin artık, derisine küçük kesikler atan dondurucu soğuk hava, tamamen ıslak bir vücut ile bileklerine kadar suyun içindeyken; besin kadar yaşaması için gerekli olan ısıya duyduğu ihtiyaç ile kucağına gelerek ayaklar altına alacağı gururu arasında bir değerlendirme yapacak direyeti bulamıyor.

Tenin üzerinde donmaya başlayan su damlacıkları, ellerini vücudunun üzerinde gezdirerek kan akışını hızlandırmasına engel olmaya başladığında, iç sesi, usta bir işportacıya dönüşerek kulağına fısıldamaya başlıyor. *"Sadece bu seferlik ve bir kereliğine kucağına çıkarım, bu son olur ve bir daha asla bunu tekrarlamam."*

Fiziksel ve zihinsel direncinin, kaymak asfaltlı psikoloji otobanında iki yüz kilometre hızla kafa kafaya çarpışarak paramparça olduğu anda, bulunduğu bölmenin cam kapısını ayağımla iterek sonuna kadar açıyorum.

Birkaç metre ötemdeki *Pelin*'e benim bölmemden ulaşan sıcak hava akımı, âdeta onu büyülüyor. Çok açken burnuna gelen güzel bir yemek kokusu veya çok uykun varken olduğun yerde gözlerinin kapanması gibi karşı koyması zor bir hâl alıyor sıcak havaya doğru ilerleyişi...

Bilek hizasındaki suyun içinde titreyerek bana doğru geliyor ve ayaklarımın hemen dibinde durup kapıyı çekerek kapatmaya çalıştığında kalçalarına yaslanan kapı çeyrek açık kalıyor.

"Bu şekilde ısınman mümkün olmayacağı gibi buranın da soğumasına sebep olacaksın." diyerek, yapması gereken ama iç

dünyasında, hayatta kalma derecesinde üşümüş olması ile gururu arasındaki it dövüşü yüzünden karar veremediği seçeneğin belirlenmesi için taraf tutuyorum.

Yavaş hareketlerle ve titremesine engel olamadığı çenesi yüzünden birbirine vuran dişlerinin arasından kesik kesik tıslayarak, "*Allah belanı versin!*" diye inledikten sonra, kucağıma tırmanarak yan şekilde sağ bacağımanın üst kısmına kalçalarını yerleştirip, dizlerini kendine doğru top-layarak, ayak tabanlarını sol bacağımanın üst kısmına basıp, kaburgalarını göğsüme yaslıyor.

Sıfır derecenin altındaki soğukta, ıslak vücudu ile yaklaşık bir saat geçirdi ve bunun yanında tahminimce uzun zamandır harcamadığı kadar çok fiziksel ve zihinsel efor sarf etmesi sebebi ile hipodermi geçirmek üzere. Son istediğim şey, kucağımda şoka girmesi.

Daha kötüsü ise vücutta kalbe en uzak yer olan ayak parmaklarının ilk donan ve işlevini kaybeden uzuv olması. İlk olarak ayak parmaklarını sağ avuç içime alıyorum ve parmakları kıvrılarak elimi hissettiğini doğruluyor. Ayak parmakları donmadığı ve ben de kesmek zorunda kalmayacağım için mutluyum.

Kollarımla vücudunu sardığım an; tüm bedeninde süregelen senkronize titremedeki kısa süreli teklemeyi irkilme olarak algılayıp, ellerimi sırtında, kollarında ve bacaklarında gezdirerek vücudunu ovmaya başlıyorum.

Basit beden sıcaklığımın ona şu anda dünyadaki en önemli ve bulunmaz şey gibi geldiğini iyi biliyorum. Gide kucağımda yayılan ve gevşeyen hatta sarılan *Pelin*,

ınmaya başlayıp zihni duruldukça toparlanmaya başlı-
r usul usul...

Koltuğu geri iterek bölmeden ikimizi de çıkartıp, sağ
olumu diz kapaklarının altından geçirdikten sonra diğer
olumla ise sırtından destekleyerek kucağıma alıyor ve
rağa kalkıyorum. İçinden gelmese de ortak hareketimi-
n gereksinimi olarak kollarını boynuma doluyor.

"Soğuk da olsa ilk sarılışımız."

Kucağımda *Pelin* ile birlikte karşı ve daha sıcak olan dai-
ye girdiğimizde, titremesi ölçülür derecede azalmıştı artık.

Daha önce kelepçelediğim koltuğa, bu kez *Pelin*'i ke-
pçelemeden oturarak odadan çıkıyor ve birkaç dakika
onra elimde bir battaniyenin üzerindeki kuru çamaşırlar
e dönüyorum. Getirdiklerimi yanına bıraktıktan sonra
apması gerekeni bilse de emrediyorum. *"Giyin!"*

Hem kendim giyinmek hem de ona giyinmesi için za-
an tanımak için odadan tekrar çıkıyorum. Odaya, geri
stümü giyinmiş ve bir elimde şırınga diğer elimde büyük
ır kupa sıcak çikolata ile dönüp, içeceğini sehpanın üze-
ne bırakarak; karşısında iki farklı ilacın cam tüplerinin
afasını kırıp şırıngaya ustalıkla çekiyorum.

Yüzüne baktığımda belki de andan daha kısa bir anlı-
na ve kendisinin dahi farkında olmadığı hayranlık du-
ar bakışını yakalasam da sonrasındaki nefret dolu koyu
ahverengi gözler beni bile gördüğüm şeyden şüpheye dü-
iriyor.

—Yat ve kalçanı aç, iğne yapacağım.

Bağırmaktan kısılan sesiyle:

—Ne iğnesi, sana bir şey yaptırmam ben. İstemiyorum.

—Bu, vücut direncini artırıp, uzun süre maruz kaldığın soğuk sebebiyle zatürre benzeri soğuksal hastalıklara yakalanmanı engelleyecek.

—İstemiyorum...

—İğneyi boynuna saplayarak da yapabilirim bunu; sonuçta amaç ilacın vücutuna girmesi benim için.

Battaniyenin altından çıkıp koltuğa yüzüstü uzandıktan sonra, elini beline atarak taytı kalçalarından sıyırmaya çalışsa da buna gücü yok. Yavaşça taytını kalçalarından aşağıya doğru çekerek ölçümünü alıp dikkatlice iğneyi yapıyorum.

Doğrulmasına yardımcı olarak battaniyeye sardıktan sonra, eline, kupadaki sıcak çikolatasını vererek odadan ayrılıyorum.

Şimdi o, beyninin kıvrımlarında, kendisini soğuk bir odaya hapsedtikten sonra ıslatarak neredeyse donmasına sebep olan hasta ruhlu psikopat ile kendisine kıyafet, battaniye ve sıcak çikolata getiren, hasta olmaması için iğne yapan adamın nasıl olup da aynı kişi olabileceğini sorgularken, ben ise inzivaya çekiliyorum.

İlk adım atıldı ve tensel temas sağlandı. Ne şartlar altında, hangi iki kişi arasında olursa olsun, iki çıplak bedenin dakikalarca birbirine teması ve bu bedenlerden birinin diğerinin sıcaklığı ile ısınması muhakkak alt benlikte cinsel bir dürtüye sebep olacaktır ki aşk denilen şeyin çıkış noktası olmasa da vazgeçilmez ögesidir cinsellik...

Bölüm - 9

"Aşk" Duygu mudur?

Aşkın en güzel halinin platonik olduğunu düşünmek en sempatik gelen fikirdi. Platonik aşkta, duygular sürekli olarak başlangıçtan itibaren yükselen bir ivme gösterir. Elde edememenin *"çözüm bul"* direktmesi ile aşk duygusu sürekli canlı ve taze tutulur. Aşk yaşanmaya başladığında ise tutkusu ve duygusu ne kadar güçlü olursa olsun sırasıyla; *süregelen* ve *azalma* evreleri muhakkak gelir. Sonuç olarak en felsefik haliyle varlık; yok olma ihtimali olan bir bedendi ve varlığın yok olduğu bedende doğal haliyle aşk, çürük ve eğreti duruyordu.

"Aşk ne kadar büyüleyici olursa olsun değerden düşen bir şeydir."

Çok uzunca bir süre, aşkın duygu olduğuna inansa da bu duyguyu diğerlerinden ayıran hızlı güçlenme ve yaptırım etkisindeki kontrolsüzlüğü her zaman sorguladı. Aşk denilen şeyin bazı temel hamleleri intihar eğilimi olan insanlardaki tepkimeler ile örtüşüyordu.

Ağzına, isim hali aldığı anda dahi sigara ile atlatılmış öğünler tadı bırakan aşkı, ilk olarak sorgulamasına sebep olan Montaigne'nin bir denemesi oldu.

"Aşk bir duygu mudur? Peki, o destansı duygudan sonra her âşık saçlarını bileğine, dolamadı mı aşığının. O lordlar, düşündürler, krallar ve kraliçeler, dükler hatta din adamları değil miydi; şehvetin zirvesinde kendilerinden vazgeçip hayvanlar gibi uluyan?"

Görsel beğeni, tensel temas, kokusal dürtüler ve birçok hormonla birlikte genetiğe kazılı kararlı kodlar yüzünden, aşk duygudan çok, fiziksel bir eylemdi. Fizik yapılabilir bir şeydi ve genetiğimizde üremekten daha çok kodu olan hayatta kalma becerileri, yönlendirilmesi en zor dürtü olsa da tepkimelerinin önüne konulan duyguları yaşatma gücü muazzamdı. Aşkın fiziksel iskeletini üreme içgüdüğü oluşturuyordu ve bu güdünün ilğinde, dünya üzerindeki varlığını devam ettirmek vardı.

"Var olmak istiyorsan, âşık olmalısın –yani– yaşamak istiyorsan âşık ol."

İnsanda köklü değişikliklere sebep olan bu fiziksel ihtiyacın, zihin tarafın duygularla beslenmiş şeklini, hiçbir denemesinde sonsuza kadar devam ettiremeyeceğini hesapladığı zaman, yeni bir türe ihtiyacı olduğunu anlamıştı artık. Bilinen halinin devamlılığı ve etkisi özürlüydü ve bu tamamen kontrolsüz eylemin, kendi karakteri ile herhangi bir paralelliği yoktu.

Aşk, bir kerelik bir şey miydi?

Tek bir ruh ikizi mi vardı her insanın ve sadece o kişiyle bir kez mi yaşardı bu duygunun en saf ve gerçek halini?

Herhangi birine herhangi bir zamanda âşık olabiliyorsa insan, bunun dostluktan, tanışıklıktan, arkadaşlıktan ne farkı vardı?

Matematiksel olarak imkânsızlığını hesaplamak çok da zor değildi aslında. Aşk eğer bir kere yaşanıyorsa, gerçek aşkını bulma ihtimalin, kaba matematikle iki milyarda birdir. O zaman aşk, vücudun salgıladığı bazı hormonların, beynin duygu loblarına baskı yapması demekti sadece.

Artık onun için hiçbir aşkın saflığı söz konusu değildi. Şüphe etmeyeceği bir aşkı ancak kendisinin yaratabileceğine inandığında, kendisinden korkmaya başlamıştı.

Bu hormonal duygu patlaması, tüm gözlemlerinde tek bir şeyden besleniyordu: *Güç!*

Her ne kadar boksa başlama sebebi, çok yakın zamanda kendisini bedensel olarak koruması gerekeceğini öngörmesi olsa da alt beyninde duygusal zekâsına bedensel gücü monte etmesi ve yaratacağı aşkın temellerini atıyor olması vardı. Doğru zamanda, doğru şekilde, doğru hormonlar enjeksiyon edildiğinde, bir insan bir file bile âşık olabilirdi...

Onlarca, yüzlerce, binlerce ve on binlerce birbiriyle alakası olmayan düşünce yağmurları arasında filizleniyordu kendi aşkını yaratma isteği...

Bölüm - 10

Korkularından Büyülgüm – Fark

A rtık *Pelin*, Stockholm sendromu evresinde. Rehinenin kendisini rehin alan kişiye karşı, aralarında oluşabilecek olası diyalog sürecinde empati ve sempati duyması beklenir bir sonuçtur. Rehin alanın koyduğu sert kurallar ve ortam-olaya hâkimliği, rehin alınan için karizmatik bir algı yaratır ve bu algı, rehinede zaman içerisinde saygıya dönüşebileceği gibi, bu saygı ayrıca rehin alanın her kararını doğru olarak kılıflandırır. Benim ise şimdi yapmam gereken, her türlü eylemi belirli bir sistem ve sabit değişmez zamanlarda yaparak bir alışkanlık oluşturmak.

Bir insan, hayatının büyük bir kısmında aynı işi sistematik olarak yapmaya, neredeyse bir robot gibi dürtüsel olarak programlanabiliyor ise bunu ben de *Pelin*'in beni sevmesi için yapabilirdim.

Hayalleri olan insanların, tüm bu hayallerinden vazgeçip global dünyanın dikte edilen gereklilikleri üzerine bir hayat kurarak, itiraz etmeden ve sorgulamadan beyinlerine enjekte edilen bu dikteyi benimseyerek yaşamaları, bence akıllı robotlar yaratma çabasının başarılı olmuş halidir.

Klişe haliyle, karanlık bir tüneldeki ışık, sadece gidecek yönü belirler. Işığa doğru gidecek umudu veren ise yolculuğu yapacak imkânları sağlayan çalışır durumdaki bacaklardır. Fiziksel hareket yetisini ya da alışkanlıklarını değiştirdiğimde, umudu kötürüm olacaktır...

Ömrünün kırk yılını hapishanede geçiren bir mahkûm, eğer serbest bırakıldığında hapishanede gardiyandan aldığı gibi birisinden izin almadan tuvalete giderek işeyemiyorsa, insanlar duygusal olduğu gibi sokakta oynayan ayılar gibi fiziksel olarak da şartlandırılabilir demektir.

Sonraki on gün boyunca, basit, küçük ve standart diyebileceğimiz kadar sık olan eylemleri dahi büyük bir titizlik ile planlıyorum. Hiçbir ayrıntıyı atlamayarak tüm konsantrasyonumu *Pelin*'e yöneltmem gerek. Belirlediğim saatlerde uyandırarak yine uykuya yatma saatlerini de sabitliyorum. Kahvaltı, öğlen ve akşam yemeği saatleri de uyku saatleri gibi dakik artık ve verdiğim yiyecekler ile sunumum, hatta sunumu yaptığım tepsi, bardak ve tabak bile aynı. Böylece hem görsel hem de zamansal alışkanlıklar kazandırıyorum.

Sohbetlerimize de diğer tüm eylemlerimize uyguladığım kalıp zaman direktmesini uyguluyorum. Sürekli aynı kıyafetleri giyerek odada belirlediğim yerlere oturuyor ve böylece ihtiyaçları üzerinden oluşturduğum alışkanlıklarının yanında ben de sinsice zihnine sızıyorum.

Aynı kıyafetleri giyerek karşısına çıkma eylemim ise Japon çizgi filmlerinden esinlendiğim bir yöntem. Bu anımlerde, karakterler sürekli aynı görsellikte kalarak, göz

algısında kolay kabul edilirlilik sağlar ve yaptıkları uçuk-kaçık şeyler, süregelen görsel algılamamanın kolaylığından nemalanır.

Tuvalet ihtiyacı saatleri bile artık düzenli. Ev dizaynının benim aleyhime fayda sağlayan tarafı, hiçbir yerden günışığı almadığı için zaman kavramının bir tek benim farkında olmam. Zamanın farkında olmadığı için düzenli olarak yaptığımız eylemlerin sıklığını artırdığımda, bir günü ona iki günmüş gibi yaşatabiliyorum. Aynı modern hayvan eziyet çiftliklerinde ışıkları günde iki kez kapatıp açarak tavukları iki kere yumurtlamaya zorlamaları gibi.

Sohbetlerimizde, genelde *Pelin*'e soru sorma fırsatı veriyorum ki bu da beni tanıması, daha çok benimsemesi anlamına geldiği gibi, insan doğası gereği, sohbetlerimiz sonrasında da aramızda geçen ve benim özellikle etkili anlatımım ile enerjisini yüksek tuttuğum akılda kalıcı diyaloglarımızı zihninde birkaç tur daha yineliyor. Benimle beraberken de benimle, benimle değilken de benimle.

—*Senin burcun ne?*

—*Piç burcuyum.*

—*Piç burcu mu? O hangisi oluyor?*

—*Sana bir ipucu verdim, neden kendini biraz zorlayarak bu ipucundan bir sonuca varmaya çalışmıyorsun?*

—*Hmm, peki yazın mı doğdun yoksa kışın mı?*

—*Evet, insanlar bir yılı dört mevsim üzerinden yaşıyor olsalar da ilkbaharı yaza, sonbaharı ise kışa dâhil ederler. Bu ikinci soru ile merakını on iki şık burçtan bir mevsimle sence üçe, bence altıya indirme çabanı takdir etsem de verdiğim ipucundan faydalanarak*

kendini zorlamak yerine, yeni bir soru ile yeni bir ipucu isteme tembelliğini de kınıyorum. İkizler burcuyum.

—Burçlara inanmanı beklemiyordum zaten.

—İnsan, nihayetinde en başında bir sıvıdır ve ayın çekim gücünün okyanus sularında gelgitlere sebep olduğu gibi, gezegenlerin ve güneşin konumunun da insanın sıvı hali üzerinde etkisi olabileceği bilimsel mantığıma aykırı değil; ancak insanın yaşamı sırasında karşılaştığı olaylar öbeğinin, karakteri üzerinde daha belirgin şekilde etkili olduğuna inanıyorum ben.

Özellikle üst seviyeden heyecan ile soruduğu sorulara kaçamak cevaplar vererek, her hatun kişide olan merak duygusundan faydalanıp cevabını alamadığı soruyu farklı şekillerde sinsice sormaya zorluyorum *Pelin*'i. Böylece zihninde gizli bir eylem olduğunda sergilediği vücut dilini ve gözlerinin aldığı ifadeyi, görsel hafızamda kayıt altına alıyorum ki benden saklamak istediği geçmişiyile ilgili bir bilgi ya da geleceğe dair bir planı var ise önceden sezebileyim.

İki gün arayla, *Pelin*'i soğuk odaya götürmeye devam ediyorum ve her seferinde kucağıma gelme süresi daha kısa olsa da yine de kucağıma geldiğinde artık çok üşümüş oluyor. İç dünyasında, onu kaçırmış—alıkoymuş olmam bir yana, fiziksel ve ruhsal olarak da sınırlarını zorlamam, temelli bana karşı duyduğu doğal bir nefreti olmasına rağmen, yarı çıplak ve ıslak vücuduyla kucağıma çıkarak ısınmak için sarılmasıyla, tenlerimizin temasından doğan çekimden her seferinde daha çok etkilendiğini biliyorum.

"Ateş, her koşulda barutu tutuşturur, kaçınılmaz son ise yanmadır."

Soğuk havanın insan direnci üzerindeki kırııcı etkisi her zaman çok güçlü olduğu gibi, insan psikolojisi üzerinde etkili izler bırakmak için yan materyaller de kullanılmalıdır.

Soğuk bir gecede, eve metreler kala elini cebine attığında avuçladığın ev anahtarlarının içine bir sıcaklık hissi yaratmasının başka bir açıklaması olamaz. Ev anahtarı, bir bardak sıcak çay veya soğuk bir içecek gibi materyallerin insan zihninde sıcak ve soğuk olgusunu yoğun bir şekilde anımsatması gibi, artık benim bedenim de *Pelin*'in zihninde, soğuktan korunma, sıcaklık ve hatta ölümcül bir donduruculuktan sonra geldiği için güven ve hayat kurtarıcı olarak sembolize olacak.

—Çok üşüyorum.

—Her geçen saniye vücut ısın normale biraz daha yaklaşıyor. Birazdan benim vücut ısım senin vücut ısını dengelemiş ve sen de üşümüyor olacaksın.

—Nasıl odadan daha soğuk olabiliyorsun? Ben, ben dediğim yani bir insan orada içeride soğuktan donmak üzereyken, sen burada tepkisiz oturabiliyorsun?

—Tepkisiz değilim, sadece benim tepkilerim, senin bu zamana kadar insanlar üzerinde yaptığın gözlemler sonucunda elde ettiğin veriler ile örtüşmüyor.

—Bu tepkisizlik işte...

—Ben hissettiklerimi, el-kol hareketleri, yüz-göz ifadeleri ya da ses ile süslemeyi sevmeyen biriyim.

—Çok üşüyorum ve sen tepkisiz, duygusuz, üstüne bir de acımasısın.

—Çocukken, amacını bilmeden babanı çok sevdiğin koyuncuğu keserken gördüğünde, bunları baban için de düşündün mü?

—Ben bir koyun muyum senin için?

—Hayır, benim için koyun değilsin. Sadece vücut ısın 32 derecenin altına düştüğünden dolayı, vücudun savunma yapmak için deri tabakana yakın kan damarlarını büzüştürerek buradaki kanı iç organlarına çekti ve bu dolasım sistemini bozdu; bu da beynine giden kan miktarını azalttı. Tamamen başka amaçla söylediğim cümleden bu sonuca varmış olmanın başka bir izahı yok.

—Halen soğuk, acımasız ve duygusuzsun. Neden bu kadar çok yara izin var?

—Bence artık ısındın.

Pelin ile soğuk oda sonrası yaşadığımız temaslar sonucunda kazandığım ilerlemeler ufak olsa da bu ilerlemeler, amacım yolundaki psikolojik durumumuzun yerinde sayması ya da gerilemesinden daha iyi.

Yaşamsal her faaliyetini ben yerine getiriyorum. Kıyafetlerini değiştirerek yemek yediriyor, suyunu ben getirip tuvalete yine ben götürüyorum; hatta tuvalette geçirdiği zamanlarda, hem bulunduğu ortamın astronomisinden kopması hem de en çok kaçış planının o sırada yapıldığını bildiğim için onu yalnız bırakmıyorum. Bu duruma alışması biraz zaman almış olsa da...

Bir soğuk oda sonrası, üzerine kuru, yeni kıyafetler giydirirken, bilincinde ve farkında olmadan ellerim çıplak vücudunda seksapeli hisler uyandıracak yerlerine dokunduğunda, *Pelin*'in aklının yarattığı çağrışım, fikrinin çatısına daha fazla tutunamayarak dilinin ucuna düşüyor.

—*Bana ne zaman tecavüz edeceksin?*

Pelin'in sorusuyla, farkında olmadan yaptığım şeyin farkına vardığımda, ellerimi daha belirgin ve daha bir amacı varmışçasına, daha hassas yerlerinde gezdirmeye başlıyorum... *Pelin* bu soruyu sorduğunda, herhangi birinin yapacağı gibi ellerimi çekseydim eğer, ben *Pelin*'i sapıkça taciz ederken yakalanmış olurdum. Şimdi ise bunu farkında olmadan yaptığımı ama kendisinin de fark etmesinin bir önemi olmadığını çünkü bana ait olduğu ve istediğim zaman ona istediğimi yapabileceğimin mesajını verdim. Her ne kadar bunu anlayan *Pelin* değil bilinçaltı olsa da.

—*Benden ipucu mu almaya çalışıyorsun?*

—*Bir ipucuna ihtiyacım yok çünkü sonucu tahmin etmek zor değil. Bana tecavüz edeceğini ikimiz de biliyoruz.*

—*Sen, hiç bir beden sahip olucusunun bu kadar beklediğini duydun mu?*

—*Beden sahip olucusu diyerek mistik bir hava katamazsın. Tecavüzcü tecavüzctüdür.*

—*Kavramlara anlam katmak için isimlerini değiştirmiyorum, sadece bana anımsattıkları şeyle isimlendiririm. Elmaya cennet kovucusu dediğim gibi ve ben tecavüzcü değilim.*

—*O zaman nesin sen? Sapık mı? Sapkın mı? Bilmiyorum ama abaza olduğuna eminim...*

—Abaza hiç değilim.

—Abaza nedir?

—Kaba—saba, zevksizce ve hatta tarzsız, vasat, avam, küçüm-senesi bir şekilde gördüğü her kadına, her dişiye ya da açık her bir uzva, organa ayırt etmeksizin rahatsız edencesine istek duymak, sarmak, asılmak...

Pelin, yaptığı tarifin her kelimesini, zihninde yumruğu ile tıklayarak duyacağı kof bir ses ile altı boş olan güçsüz bir giriş bulabilmek için tek tek inceliyor... Ancak, aradığı boşluğu yakalayamadığı için yeni bir kelime öbeği talebinde bulunuyor.

—Ee yani?

—Yani benim bir tarzım var, ben abaza olamam.

—Yaptığın tanımdaki her şeyi yapıyorsun zaten bana, yani sen bir abazasın ve eğer sen bir tarzın olduğunu düşünüyorsan, senin tarzın abazalık.

Ciddi bir ses tonuyla:

—Keşke abaza olsaydım, böylece en azından neler yapabileceğimle ilgili bir öngörün olurdu ve kendini buna hazırlardım. Yalnız sana yapacaklarımın abazalıkla hiçbir alakası yok.

Cümlemin bitmesiyle, aynı anda bacaklarından yukarı çekerek giydirdiğim taytının üzerinden, Pelin'in kendisinin dahi dokunduğunda karşılık olarak ilkel dürtüler aldığı bedeninin en duyarlı duyu toplanma merkezine dokunuyorum. Konuşmamdaki duraksama ile birlikte yüzüne düşen galibiyet ifadesini fark eden Pelin, elimin nerede olduğunu ancak hissedebiliyor ve kirpikleri kendisini utarcının uçurumundan attığında, kapanan göz kapaklarının

üzerindeki, "ahh, kahretsin" yazısını okuyorum. Geri çekilerek kendisini fiziken elimden kurtarsa da zihnine akın eden düşünceler benim için tahmin edilebilir şekilde.

Kısa bir süre öncesine kadar, dokunduğumda çıldıran *Pelin*, ben fark etmesini sağlayana kadar elimin nerede olduğunu anlayamamıştı ki bu da soğuk oda sonrası kucak seansları sayesinde fiziksel temaslarımın iticiliğinin azaldığını gösterir.

Bölüm - II

Korkularından Büyüdüm – Hesap

Kıtap odamdaki üç bin arkadaşımın üç tanesini karşıma oturtmuş, satırlarıyla gözlerimi seviştirirken, zihnimin başka bir köşesinde ise *Pelin* ile aramızda gün içerisinde yaşadıklarımızı önce geriye, başa doğru, sonra ise baştan sona doğru olmak üzere *git-geller* ile değerlendirirken, bir yandan da müzik dinliyorum. Ne sırayla birer sayfa pay verdiğim üç kitap, ne dinlediğim müzik, ne içtiğim ikinci esrarlı sigara, ne de *Pelin* ile aramızda yaşananların üzerinden beş tur geçmiş olmama rağmen, hiçbir ters giden olguya rastlamayıp, huzursuzluğumu dindirmiyor. Beynimde hemen başka bir odayı da huzursuzluğuma kiraya vererek, olay akış değerlendirmeleri üzerine bilgilerimi yeni odanın zemine serdikten sonra keskin ve dikkatli gözlerle yerdeki parşömenlere bakıyorum.

Bir nesneyi boşlukta askıya aldıktan sonra saydam bir küre ile kapatarak, kürenin yüzeyindeki her bir farklı noktadan bakıldığında, o nesneye ait farklı bakış açılarından, farklı görüntüler elde edilir ve tüm bu görüntüler bir araya getirildiğinde, nesnenin tam tanımı ortaya çıkar.

Yaşanan olaylar ve olayların geliş yerleri ile varacağı sonuçlara, tüm farklı açılardan bakılarak elde ettiğim verileri, doğru şekilde bir araya getirdiğimde, olayın hakikat halini kıyafetsiz olarak görebilirim.

Fiziksel temasının, *Pelin* üzerindeki iticiliğinin azalması benim amacım için pozitif bir ilerleme olsa da hislerim bana ters giden bir şeyler olduğunu söylüyor.

Kendimi aldatıyormuş gibi hissediyorum ve eğer bu gerçekten hissettiğim gibi ise beni bu aldatmacaya düşürecek tek şey, fiziksel temaslarımızda yaşanan ilerlemenin dikkatimi bulanıklaştırması olabilir.

Güvenin geldiği bir yer vardır; insan, zekâsına güvenebilir, hızına, fiziksel gücüne, parasına ya da güzelliğine güvenebilir. Peki ya *Pelin*'in güveni nereden geliyor. Bana, sapkın, sapık ya da abaza olduğumu itham edecek cesaretinin kaynağı ne? Aramızdaki koca tombul yabancılığın, muhabbetlerimizin diyetinde gitgide zayıflayarak, birbirimizi görsel ve duygusal açıdan fark etmemizi engelleyen kütlenin küçülmesi ile bir nevi yakınlaşmış olmamız mı bu cesaretin sebebi? Bu basit şekliyle bir "yüz verme" olayı olamaz.

"Neden sürekli iyi tarafından bakıyorsun adam? Seni bu güne kadar hayatta tutan şey nefretin değil miydi? Nefret et ve kötü tarafa geç!"

Zaman, zamanı sordu, "Bana ne zaman tecavüz edeceksin?"

Bu, bana zekice bir soru olarak geldi çünkü tecavüz edecek miyim yoksa etmeyecek miyim sorusuna cevap aradığını düşündüm ama *Pelin*'in merak ettiği bu değildi o, zamanı sordu.

Elimi önümdeki üç arkadaşımın ortadakinin yüzünden çekerek kendimi geriye doğru bırakıyorum ve önce sırtımı sonra ise kırbaç salınımı yapan omurgamın ucundaki kafamı vuruyorum duvara.

"İnsan neden zamanı sorar?"

"Ne kadar zamanı kaldığını öğrenmek için."

"Peki, insan neden ne kadar zamanı kaldığını öğrenmek ister?"

"Zamanın o birimi gelmeden önce yapması gereken şeyi yapabilmek için."

"Eter, binada bir yerlerde eter vardı."

Yerimden fırladığımda, az önce zihnimde yaşadığım anlık aydınlanmanın adrenalin patlaması ile kendimi geri attığımda, kafamı duvara sertçe vurmamın sersemleştirici nöron kaybına, bir de üst üste içtiğim iki esrarlı sigaranın kan şekerimi düşürmüş olması eklenince, yaşadığım kısa süreli baş dönmesini, kafamı iki yana sallayarak atıyorum.

Merdivenlerden aşağıya ikinci kata kadar inerek, gerekli tüm malzemeleri depoladığım daireye, parmak izi okuyucu kilitle tokalaştıktan sonra giriyor ve tıbbi malzemeleri bulundurduğum odada kısa bir aramanın ardından hızlı bir şekilde eter şişesini alıp, geri üst kata yöneliyorum.

Pelin'in başında, bir elimde eter şişesi diğer elimde bezle dikilmiş, tüm dikkatimi yüzüne vermiş ve göz kapaklarının altındaki göz hareketlerini takip ederek, insan uykusunun en derinleştiği zaman aralığı olan rem uykusunu yakalamaya çalışırken, bir yandan da öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum.

İçimdeki canavar, bu kez iri bir sırtlan, etrafımda dolaşarak bacaklarımın arasından geçiyor bazen, bazen ise koltuğun tepesine sıçrayarak, bir bana bir *Pelin*'e bakarak, saldırmak için benden ufak bir kontrolsüzlük bekliyor.

Benden istediği şey; eter ile bezi boş vererek, uyuyan *Pelin*'in boğazına yapışıp tartaklayarak uykusundan dehşetli bir şekilde uyandırmam ve kafamdaki soru işaretlerime cevap bulmak için ünlem işaretlerimi bir sopa olarak kullanmam.

Benim şu an ki öfkem ise *Pelin*'e değil. Benim öfkem; önceki deneyimlerimden tecrübe kazanmama sebep olan kasıklarımındaki çatal izi, omuzuma saplanan bıçak ve vazoyla yarılan kafamdaki altı dikişli yaraya rağmen, "*dikkatimin neden dağıldığı*" sorusuna cevap veremiyor olmam.

Göz kapaklarının altından gözlerini oynatmaya başladı ve bu rem uykusu evresinde olduğunu gösterir. Elimdeki beze eter dökerek burnuna iyice yaklaştırıyorum ama ıslaklık hissi ile uyanmaması için burnuna temas ettirmiyorum ki istediğim şey, uyandırmadan uykusunu derinleştirmek. Birkaç tur daha uzaktan eter koklattıktan sonra uykusu derinleşiyor ve bu kez burnunu bezle kapatarak uykusuna istediğim derinliği veriyorum.

Kocaman açılan gözlerimle taramaya başladığımda, ilk olarak kelepçeyi inceliyorum ve anahtar girişinde deformasyon olduğunu fark ediyorum. Kelepçenin kilidini anahtar deliğinden daha büyük bir metal ile kurcalamış ama ne ile?

"İçsel canavarımın sırtlan hali, usulca bacaklarımın arasından kafasını uzatarak, uyuyan *Pelin*'in boğazını dişlerinin arasına alıyor ve tersten gözlerimin içine bakarak bir işaret bekliyor benden."

Yattığı koltuğun birleşim aralarını aradıktan sonra, altını ve çevresini de arayarak bir şey bulamıyor ve sonra üst aramasına geçiyorum. Eter yardımcı derin uykunun verdiği yetkiye dayanarak, *Pelin*'in vücudunda ellerim ile arama başlatıyorum. Kısa bir fiziksel kolaçandan sonra, taytının kuyruk sokumuna denk gelen bel kısmındaki lastik dikişinin içine gizlenmiş tanıdık bir vida buluyorum.

Bu vida, soğuk odanın cam duvarlarını inşa ederken kullandığım vidalardan ve büyük ihtimalle iyice sıkmadığım için yerinden çıkmış veya *Pelin* tarafından çıkarılmış.

Sürekli göz hapsimdeyken sadece ışıkların kapandığı o kısa sürelerde vidayı saklamış olmalı ki bunun gerçekten başarılı bir hamle olduğunu kabul etmeliyim.

Acaba kafasındaki plan ne? Kabul edilebilir şekliyle doğal yaşama dürtüsünün tetiklediği kaçma girişimi mi? Yoksa bana karşı kendi ellerimle oluşturduğum öfke ve nefretle beslenen beni öldürme isteği mi?

Kafamdaki soru işaretlerine cevap bulmalıyım ve en gerçek cevaplar, insanın en doğal hali olan, ölüme en yakın olduğu anda ortaya çıkar.

Korku, büyük bir korku gerekiyor şimdi bana; güç ve gövde gösterisi, biraz da şiddet. Sivri uçları olan düşünce ve planlarını sürterek körelteceğim bir taş kalp lazım bana; duygusu olmayan bir şey lazım. İç inimin derinliklerinin, zifir bataklığında bir çift göz parıldamaya başlıyor yaklaşıyor. Geliyor, "*sakin beni durdurmaya kalkma*" diyerek.

Pelin, her şeyden habersiz uyanarak koltukta yavaşça doğrulduğunda, ben karşısındaki tekli koltukta yerimi almış, dirseklerim diz kapaklarımın tahtına güçlüce oturmuş, kafam ise ahlaksız bir utancı yaşarcasına önde, önümde.

Sigaramdan büyük bir duman alarak içimde biraz tutup, tüm bronşların dolduğundan emin olduktan sonra yavaş yavaş salıyorum. Ağzımdan çıkan, ciğerlerimde filtre edilmiş karbon monoksit bulutunu korkunç şeylere benzetirken, bana sesleniyor;

—*Adım ne?*

—*Bir adım yok!*

—*Nasıl bir adım yok?*

Bir duman daha alıyorum sigaramdan, ağzımdan çıkan kurt kadar aç ve saldırgan kelimelerime, saldıgım sigara dumanı ile puslu hava avantajı sağlıyorum; avına yaklaşabilmesi için.

—*Ben, bana verilen, koyulan, takılan her şeyi reddettim. Bu yüzden bir adım yok.*

Neşeli bir ses tonuyla, "*Hmm, o zaman adım Demir olsun.*"

Sesindeki neşe; umudun gücü. Eline geçirdiği bir vida ve onunla daha açıp-açamayacağını dahi bilmediği kelepçelerden kurtulma planının yarattığı küçük umut parçacığı. Bu kadar basit ve sıradan şeylere mi umutlanıyor insanlar.

—*Evet, evet senin ismin Demir olsun, hem zaten bir demir gibi katı ve soğuksun.*" Derken, cümlesinin sonuna neredeyse bir gülümseme bile ekleyecek kadar keyifli.

İçimdeki canavarın sessizce, emin ve kararlı adımlarla ininden çıktığından habersiz. Neredeyse ben bile

korkuyorken, keşke biraz da sen farkında olabilseydin birazdan olacakların...

Sigaramı kül tabağına duşmaz, mezarsız gömdükten sonra, cebimden çıkarttığım ufak kutudan üç tane extacy hapı sehpanın üzerine bırakıyorum. Şu ana kadar yavaş olmasını istediğim her şeyin daha hızlı olmasını istiyorum ve işaret parmağımı dilimle ıslatıp, önce haplardan ilkinin üstüne bastırarak parmak ucuma yapıştırıyor ve sonra parmağımı ağzıma götürerek hapı yutuyorum. İkincisini de aynı şekilde yutup, sehpanın üzerindeki enerji içeceğinin yarısını içiyorum. Üçüncü hapın kaderi, ilk ikisi ile aynı oluyor ve yanına enerji içeceğinin geri kalanını da alarak kanıma karışmanın geri sayımını başlatıyor.

Kafamı tekrar omuzlarımdan aşağıya düşürerek gözlerimi kısıyor ve yerde bir noktaya sabitliyorum

—Olsun, adım Demir olsun. Bundan sonra adım Demir.

Kısa bir süre, artık bir adımın olmasına sevinmek için sessiz kaldıktan sonra, amacım korkutmak mı yoksa uyar-mak mı bilmeden, birazdan olacakların ölüm haberini veriyorum; metanetli olmasını beklemeden.

—Bu az önce yuttuklarım, yüksek dozajlı extacy haplar ve bu haplar, içtiğim enerji içeceğinin asidik yapısı sebebiyle, yaklaşık yirmi-yirmi beş dakika sonra, argo tabiriyle, patlayacak, yani kanıma karışacak. O andan itibaren artık benim için imkânsız diye bir şey olmayacak, yapılamaz hiçbir şey yok. Bunlardan bir tanesi dahi bir insana tüm kontrolünü kaybettirebilecekken, üç tanesinin bana şu anda, içinde bulunduğum psikoloji ile ne yaptıracağını ben bile kestiremem. Sana küçük bir tavsiye vermek istiyorum, yirmi beş dakika geçtikten sonra beni sakın sorgulama.

Senimdeki ölüm haberi ciddiyeti ile *Pelin*, koltuğun üzerinde usulca toparlanıyor. Ayaklarını koltuğa çıkartarak dizlerini karnına çekiyor ve askeri tabirle hedef küçültüyor.

Yüzüm yere bakıyor olsa da göz bebeklerimi yüksek bir ağacın tepesine bakmaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru kasarak *Pelin*'i izleyebiliyorum. Kelepçeli olmayan elini yavaşça beline götürüp orada olmasını umduğu şeyi bulamayınca bir anda panikle arkasına doğru bakıyor. Hemen sonrasında, bu seferde aniden arkasına bakmasının hata olduğunu hatırlayarak yine aynı panikle gözlerini bana çevirip onu görüp görmediğime dair merakını gidermek istediğinde, gözlerimiz kitleniyor.

"Eğer ben görseydim o an gözlerimi, ben de Pelin gibi korkar ve hemen kaçırdım."

Hissediyorum, geliyor. Vücudumdaki tüm kas ağı bir anda her bir lifine kadar enerjiyle dolarak gerilmeye başlıyor. Aynı, bütün gece uyurken iyice dinlenen ve enerji dölen kaslarını, sabah uyandığında gerilerek rahatlatma isteği gibi. Oda giderek olduğundan daha da aydınlanıyor, göz bebeklerimin büyümeye başladığını anlıyorum. Vücudumdaki varlığından dahi haberdar olmadığım kaslarım kasılmaya başlıyor. İnanılmaz bir enerji aktarımı alan kaslarımın harekete geçmesi ile vücut kütlem artmaya başlıyor. Ağzımın içinden gelen kütürtü ile dişlerimi sıkmaya başladığımı farkına varıyorum, ancak artık çok geç ve çenem kitleniyor. Şakaklarımdan aşağıya süzülüp çeneme kadar inen ter damlasının, çenemden kurtulduktan sonra yere düşmesi, sanki birkaç dakika sürüyor yavaşlayan algılarımda.

Artık içimdeki o bastırmak için her zaman büyük çaba gösterdiğim yaratık, kat ve kat büyüyerek mağarasının önünde, pençelerini öfkeyle toprağa saplamış halde havayı kokluyor. *Geldi...*

Kitlenmiş, birbirine geçmiş dişlerimi birbirinden ayırmak için büyük çaba harcayarak tıslıyorum *"Işıklarr!"*

Komutumla odayı aydınlatan ana lambalar sönüyor ve yerlerine mavi ışıklar yanarak odayı loş bir hale getiriyor. *Pelin* tavandaki mavi ışıklara bakarken, ben ise ayağa kalkıyorum. *Pelin* yerimden doğrulduğumu görüp koltuğunda iyice büzülürken, ben ise kollarımı iki yana açıp tüm vücudumu kasarak kendimi *-sanki her bir eklemimde dinamitler patlıyormuş hissiyle-* esnetiyorum.

Kemiklerimin çatırtılarını duyuyorum.

Bu, gördüğün rüyanın rüya olduğunu bildiğin ama uyanamayarak rüyanın gerektirdiklerini yaptığın bir durum...

Pelin'e doğru yürümeye başladığımda, sadece, *"Demir dur!"* diye inleyebiliyor. Yanına geldiğimde, ayağa kalkmam ile hızlanan kan dolaşımım, hapların etkisini tetikliyor ve bu tetiklemenin etkisini tırnak uçlarımda, saç diplerinde hatta kirpiklerimde dahi hissediyorum. Cebimden, *Pelin'in* üzerinden aldığım vidayı çıkartıp gözüne sokarcasına gösteriyorum.

-Bununla kelepçeleri açamazsın.

-Dur, bak düşündüğün gibi değil. Aptalcaydı biliyorum...

"Şşşş... Bununla açamazsın." diyerek, uyduruk umudunu katledip, diğer cebimden çıkarttığım anahtar ile kelepçeyi çözüyorum. Havada uçan bir sineği yakalamak için yapılan

hamle kadar seri bir hareket ile *Pelin*'i çenesinden yakalayarak yukarı doğru kaldırırken uyguladığım gücün ne olduğu hakkında en ufak bir hissiyatım yok ve belki de çene kemiğini elimle sıkarak kırmak üzereyim.

Parmak uçlarında duran *Pelin*, avucumun içinde titriyor ya da ben titriyorum, bilmiyorum. Belimden avcı bıçağımı çıkartıyorum ve odanın loşluğunda parıldayan bıçak, ortamın görevini yapmaya en hazır eşyası oluyor bir anda.

—*Dur, dur lütfen yapmal*

Çenesini bıraktığımda, topuklarının üzerine düşen *Pelin*'in sağ eline bıçağı tutuşturup, ucunu göğsümün tam ortasına, iman tahtama dayıyorum. Diğer elini de tutup bıçağın sapını kavradığımda, iki eliyle sarıldığı bıçak tam kalbimin üzerinde...

—*İşte şimdi beni öldürme ve kaçma fırsatın var. Tek bir şans...*

Üzerine doğru bir adım atıyorum ve bıçağın ucu derimi yararak göğüs kemiğime yaslanıyor.

—*... ama bu şans iyi değerlendirmelisin çünkü kalbime denk getiremezsen seni öldürürüm.*

Üzerine doğru bir adım daha atıyorum.

—*Titreyen ellerinde ve kollarında sana lazım olan gücü bulamayıp yeterli derinliğe saplayamazsan seni öldürürüm.*

Bir adım daha yürüyorum üzerine.

—*Etime değil de kemiğime denk getirip bıçağı saplayamazsan seni yine öldürürüm.*

Üzerine doğru gövde mi ve boyumu uzatarak attığım büyük adımın ardından; içime kocaman bir hava kütlesi çekiyor ve var gücümle *Pelin*'in suratına haykırıyorum.

—*Hadiiii, yapacaksan şimdi yapp çünkü bir daha bu şansı bulamayacaksın!*

Aniden ellerini açarak özgür bıraktığı bıçak, ikimiz ortasına, yere düşüyor.

“*Yapamammm...*” diye sızlanıyor...

Öne ve kulağına doğru eğilerek, ürkütücü kısıklığıdaki sesimi bulup soruyorum:

—*Farelerden korkar mısın?*

Bölüm - 12

Yanlış Sokaktır Bazen Hayat

Ne olabilirsin?

Hangi "olabilirsin" durumu içinde kendinden bir şeyler bulabilirsin?

Mesela, aklında gidebileceğin bir yer ile yola çıkmış olabilirsin. Her zaman *gidip-geldiğin, taşına-kaldırımına* aşına olduğun sokaklarda yürüyor olabilirsin. Her yeri ve gördüğün her insanı, kayıtlarında kendinle birlikte taşıyor olabilirsin. Kendi gölgenin arkasına saklanarak, o kadar ustaca ve sessizce ilerlersin ki insanların görselinde fark edilirliliğini %18'e indirirsin. Tüm eylemlerini kararlı ve ezbere yapıyor olmanın yarattığı zihinsel otlak düzlüğünde, yüzlerce yabancı düşünce dörtlüğe koşturuyor olabilir.

Bedenin, geniş bir caddeden sıkılarak -karşılıklı çıkılan camlardaki iki ev sakinin ellerini uzattığında neredeyse birbirlerine değeceği kadar- dar sokaklara saptığında, düşüncelerde bedeninin takibine düşerek, daha dar ve daha karmaşık fikir koridorlarına girebilir.

Gittiğin yer bir ev olabilir ve tüm oluşumu; demir, tuğla, kum, beton gibi *katı-soğuk* malzemeler olan bu yapıya garip

bir şekilde farklı anlamlar yükleyerek, yapısına zıt sıcaklığına çok ihtiyacın olabilir.

Sana karşı sert sevgisine aynı sertlikte cevap verdiğin baban, bu çok sert sevgin yüzünden seni evden kovmuş olabilir. Sevmeye karşı yeteneğin var ise bu yüzden suçlanabilirsin ve daha garibi baban seni sertçe sevebilir çünkü "o babadır" ama sen babanı sertçe sevdiğin için ayıplanabilirsin.

Özetle, artık baban ne seni ne de senin sevdiğin başka birini sert bir şekilde sevmiyordur, çünkü sen artık herkesten daha fazla sevebiliyorsundur, hem de sertçe.

Yapman gerekenler, hayat bilgisi kitabında yazmıyordur ve önünde, arkada, sağında, solunda onlarca örnek olmasına rağmen, hayatı illaki yaşayarak öğrenmen gerekiyordur. Bu ilklerin arka arkaya yaşattığı heyecanlar, seni bir adrenalini bağımlısı yapmış olabilir. Çok çabuk büyümüş olabilir ve aradaki açığı zekân ile kapatmış olsan da fizyolojik ve psikolojik olarak üzerinden atladığın evreler, evriminle ters düşüyor olabilir.

"Ergenliğini iyi bir fiyata satarak, biraz da üzerine ekleyerek, yerine en az iki beden bol gelen bir olgunluk almış olabilirsin."

Daha on sekizindesindir ve tek istediğin şey; basit şeyler düşünüp, basit eylemler yapmaktır.

Yolun herhangi bir yerindeyken -dolu boş oluşunu test etmek için dilinin ucunu değdirdiğinde, pilin tatlı çarpması gibi- bir

fikir çakabilir kafanın içinde. Çocukluğundan itibaren en-
sane soluyan lanetin, kafanı yine içinden sarmış olabilir.
Yine o, testere dişi kenarları ile birbirine geçmiş ana par-
çalarla birlikte toplam sekiz kemikten oluşan kafatası ka-
fesin içindeki, nesnel olarak ölçülebilen, ancak, soyut ola-
rak her olguda sonsuzluk içeren organın, her bir köşesinde
başka bir olay yaşanıyor ve içinde binlerce fikir, hayal, dü-
şünce ve duygu büyük bir kutlamanın havai fişekleri gibi
patlıyor olabilir.

Tüm düşüncelerin, hiçbir zaman olmadığı kadar garip
bir şekilde, felsefeden uzak basit bir fikre yenilmiş olabilir.
En insani şekilde malzemesi her ne kadar soğuk olursa ol-
sun, evine gitmek ister ama babana karşı sergilediğin çok
sert sevginin sebep olduğu mecburiyetten dolayı zorunlu
bir misafirliğe gidiyor olabilirsin.

Daha on sekiz yaşında olabilirsin; giydiğin ayakkabı-
dan da memnun olmayabilirsin, gittiğin yerden de. O an
kafanda çakan küçük fikircik, tüm havai fişekleri gölgede
bırakabilir. Ani olduğu kadar basit bir kararla yolunu de-
ğiştirebilirsin. Sonuçta, yolunu değiştirmen, hayatındaki
binlerce sıradan karardan biridir ve bu kararın neler geti-
receği ile ilgili hiçbir hesaplama ihtiyacı duymayabilirsin.

Daha on sekizindesindir. Ateş gibisindir biraz, biraz
isyansındır. Herkesin bildiği ve kabul ettiği tüm kavram-
ları, bilincinde yeniden yaratacak kadar derin olabilirsin.
Tüm bu derinliğine rağmen basit bir insancık olduğunu
ve dünyanın var oluşu ile ölçüştürmeye kalktığında, an-
dan çok daha kısa bir an kadar yakın zamanda, "Anneeee,

bittiiil" diye bağırdığının farkında olabilirsin ya da nihayetinde içinde bok taşıdığının da.

Aşkın, duygusal bir eylemden çok fiziksel bir tepkime olduğuna dair tüm düşüncelerini yerle bir eden biri çıkmış olabilir karşına ve sen bu aşkın peşinde neredeyse normal bir insan gibi davranmaya başlamış olabilirsin. Senin aşkının yaşanmış en büyük aşk olduğunu düşünmemek için bir sebep bulamayabilirsin. Ölümden korkmayacak kadar aptal da olabilirsin, âşık olacak kadar cesur da.

İçinden bir melodi de tutturalabilirsin, küfür de edebilirsin. Ölüm gerçeğini ilkel beyin bastırabilir ama sen kuşlar, kelebekler, çiçekler ve böcekler yerine ölümü dibine kadar düşünüyor olabilirsin.

En bilinçsiz halinle ve aniden değişen kararınla, bir bilinmeze yürüyorsundur sadece. Baban tarafından kovulduğun evin yerine, gitmek zorunda olduğun yere gitmek için kaçıyor olabilirsin tek başınalığından.

Sonbahar olabilir; akşamüzeri olabilir; senin yeni bir ayakkabıya ihtiyacın varken, cebinde sadece kırk altı lira ve daha almak istediğin birçok şey olabilir.

O kadar acemisindir ki beynini kullanmakta, yürüdüğün sokaklarda yüzüne yüzüne gelen insanları silebilecek kadar mucizevi bir zihin gücüne sahip olabilir ama bunun bir göz yanılgısı olduğunu düşünecek kadar geri zekâlı da olabilirsin.

Tek başınalığından kaçtığın yerde olamayan arkadaşların, seni daha da tek başınalığına terk edebilir. Hava kararmak üzere olabilir ve senin kendine ait gidebileceğin

hiçbir yer olmadığı için, insanların evlerine çekildiği şehirde daha da yalnızlaşabilirsin.

Bunların hiçbiri sorun değil...

Sadece bir anlığına, karşılaştığı tüm insanların aklındaki yalan, sır ve gizin kokusunu teninden alabilme yeteneğine perde inebilir.

İşte bu bir sorun...

Alaca karanlık sokaktaki bir otomobilin içinden gelen sese gidersin, beş yaşındaki bir çocuk gibi...

Sanki dondurmacıya, sanki baloncuya gider gibi gidersin. Her attığın adımda hayatına tüküre tüküre gidersin duyduğun sese...

—Hoopp, bilader, bi' bakar mısın?

Sadece adres soracaktır, zaten başka ne olabilir ki?

—Buyur abim!

İçeri çekilirsin...

Koyu mavi aydınlatmanın altında, birbirimizi siluet olarak fark edebiliyoruz. Tenimizin ve üzerimizdeki kıyafetlerin rengini maviye çeviren ışık, eşyalar gibi bizi de odada kamufle ediyor. *Pelin* beni değil, içimdeki kontrolsüz canavarı gördü. Bu *ters-düz* halim ile hiçbir şekilde anlaşmaya varılamayacağının farkında ve korkuyu tüm duyu organlarıyla hissediyor.

"Çok fazla kan ile birlikte enerji taşınan kaslarımın, şişerek normal ölçülerin ötesine geçmesiyle irileşen gövde mi ve büyüyen gözlerimi görüyor."

"Ağzımdan çıktıktan sonra kulaklarımdan içeri zorbaca girip bedenindeki cesareti darp ederek gasp eden sesimi duyuyor."

"Bir taş, bir maddeyi tutar gibi hissizce tuttuğum bileklerinin altındaki nabzıyla, değersizliğini hissediyor."

"Sıcaklığı artan vücudumdan yükselen ve burnundaki reseptörleri kaplayarak tüm genetik eş seçimi sistemini darmadağın eden kokumu alıyor."

"Gördüğü, duyduğu, hissettiği ve kokladığı benim sebep olduğu tedirginliğe karşılık salgıladığı adrenalinin ekşi tadı dilini yakıyor."

Bir dahaki sefere, asi ve aptalca bir cesarete sahip mantıksız tarafı, *Pelin*'in kafasına saçma bir fikri ikna etmek için silah dayasa da kaçma girişiminde bulunmayacağını dan eminim. Benim için ise bu yeterli değil. Ben bunu düşünmesini dahi istemiyorum...

Etkisinde olduğum haplar ve içinde olduğum militan ruh psikolojisi ile *neler yapabileceğimin* kestirilemez olmasını kavrayabilecek kadar zeki oluşundan mı yoksa gerçekten çok korkuyor olduğu için mi kestiremiyorum ama *Pelin* ne dersem yapacakmış gibi duruyor.

Bu itaatkâr duruşu ve her geçen saniye artarak damarlarımda daha fazla akyuvarı ele geçiren kimyasalların etkisi ile tüm hormon salgılayan bezlerim, ağzına kadar olduğundan deli gibi tahrik oluyorum...

Metafetamin, tüm salgı hanelerinin kapısını çalarak uyandırıyor ve artık farklı koşullar altında, farklı duygular ile salgılanan bir sürü farklı hormon, aynı anda kanımda dolaşıyor ki şu an en baskın olanı testosteron.

Bir karış ötemdeki dudaklarıyla kendi dudaklarımı buluşturma hayalinin çekim gücüne kendimi kaptırıyorum. Bu tehlikeli yaklaşım kontrolden çıkmak üzereyken, *Pelin*'in, iman tahtamın üzerinde açtığı küçük kesikten aşağıya, göğüs ve karnım boyunca süzülen kan damlası beni gerçekliğe çekiyor. Küçük kan damlası, şehvetimin el frenine sertçe asılıyor ve aynı anda son yuttuğum hapın uyuşturucu etkisi kanıma karışıyor. Şimdi asıl patlama, adrenalinin

ana üssü olan böbrek üstü bezlerimde. Bir anda tüm hücrelerimde yanma olarak hissettiğim adrenalin, beraberinde silahı olarak öfkeyi getirdiğinde, testosteron ve onun uşağı şehvetin hiçbir şansı yok.

"Öfkemi kontrol edemediğimde yaşarım. Akıntıya karşı yüzmeye çalışmak, sırtın dönmük yol almak demektir ve açık bir şekilde aptallıktır."

Vücudumdaki dengesiz güç dağılımı yüzünden, en ufak bir hamleyi dahi tüm gücümle yapıyorum ve *Pelin*, aniden bileğinden yakalayarak, koridora doğru karşı konması zor sürüklenme sırasında hiç olmadığı kadar ikna edici.

—Demir, bak dur; inan o vidayı saklamak sıfır derecede ıslak elbiselerimle donarken verdiğim bir karardı, aptalcaydı biliyorum...

Asıl büyük aptallığı, şu anda bana direnerek yapıyordu çünkü anlık yapacağı hatalı bir davranışına vereceğim güçlü tepki ile bir yerini kırabilir ya da çıkarabilirim.

Koridora çıktığımızda, *Pelin*, korkusunun ilk söylediğini yapıyor ve odada daha güvende olacağını düşünerek kendisini yere, dizlerinin üzerine bırakarak beni durdurmaya çalışıyor. Dizlerinin üzerine çöktüğü an, uzun süredir gerilen kaslarımda biriken gücü kullanıyor ve diğer elimle de bileğinin hemen üstünden yakalıyorum. Asıldığım anda vücut ağırlığı onu yerde tutmak için yetersiz kalıyor.

Daireden dışarı çıktığımızda, bu sefer akıllıca bir hamle ile soğuk odanın olduğu karşı daireye yöneliyor. İnsanlar her zaman için ne kadar kötü olursa olsun, bildiği şeyi yaşamayı tercih edip bilinmeyenden korkar, *"... ama gideceğimiz yer orası değil."*

Pelin'in karşı dairenin soğuk odasına kaçışını durdurmak için, tutuş şeklini değiştiriyor ve bir elimle dirseğinin hemen üstünden diğer elimle ise saçlarından yakalayarak karşı dairenin kapısından çevirip alt kata inen merdivenlere doğru sürüyorum.

"Daha caddede ilk karşılaştığımızda biliyordum, saçlarının, vakti geldiğinde işime yarayacağını."

Merdivenlerin üst tarafında olmanın avantajına beden ağırlığımı da ekleyerek, *Pelin'i* zorlanmadan, yaşadığımız dairenin alt paralelindeki dairenin önüne indiriyorum.

—*Elbiselerini çıkart!*

—*Demir, bak dur, konuşabiliriz.*

İtirazlar; anlamsız itirazlarından nefret ediyorum. Hiçbir zaman, bir sonuç sağlamamasına rağmen sürekli olarak her şeye itiraz etmesindeki gereksizliğin bir tek beni mi farkındayım?

—*Konuşmaktan daha çok eylem havamdayım ve eylemlerimin sıra dışı olması için gereken tüm şartlar mevcutken bana sebep de veriyorsun. Elbiselerini çıkart.*

—*Demir lütfen, yapma, yemin ederim bir daha senden gizli bir şey yapmayacağım...*

Bilmediği şey; üç extacy hapi aynı anda yuttuktan sonra artık damarlarımda metafetaminin eşkıyalık yaptığı ve bu eşkıya kimyasalların, vücudumun savunucuları olan akıyuarımın yolunu keserek katlettiği. Ben artık her şekilde haklı çıkacağımı biliyorum.

Sol elimle sağ bileğinden yakalayıp, elini göğüs hizama kaldırarak, sağ elimle serçe parmağını kavriyorum.

—Son kez söylüyorum! Elbiselerini çıkart! Bir kez daha itiraz edersen, serçe parmağını önce kırar sonra alçıya alırım ve umarım bu kafayla kırık kemiğini yerine doğru şekilde oturtabilirim. Tabii kemik iliğini koparmaz ya da kırılan kemiğinin keskin ucuyla etini kesip kemiğin dışarıya çıkmasına sebep olmazsam.

—Tamam, tamam çıkartacağım, tamam sakin ol.

Elini bıraktığım *Pelin*, iç çamaşırları kalana kadar soyunuyor.

—Hepsini çıkart...

—... ama *Demir*!..

Hapların etkisiyle büyüyen göz bebeklerim, *Pelin*'in itirazına duyduğum öfkeyle daha da büyüyerek, göz beyazımın alanına biraz daha tecavüz ediyor ve ışığa karşı duyarlılığı arttığı için göz kapaklarımı kısmamla, artık gözlerimde görünenin sadece siyahlık olduğuna eminim. İşte "gözü karardı" deyiminin somut hali.

Siyah ifadenin tehditkâr ikna ediciliğine boyun eğen *Pelin*, zorla yaptığını her hareketiyle belli ederek iç çamaşırlarını çıkartmaya başlıyor. Tamamen çıplak kalan *Pelin* elleriyle örtünmeye çalışırken, dibine kadar yaklaşıp dairenin kapısıyla aramda sıkıştırıyorum. Utanmasına, düşünmesine, korkmasına, merak etmesine ve ağlamasına fırsat vermeden, elimle omuzundan iterek daire kapısının ağzından içeriye sokuyorum.

Pelin ile beraber hiçbir şeyin görünmediği karanlık dairede, benim arkasından yaslanma gücümün emrinde ilerliyoruz. *Pelin*'i bu kör yürüyüşte karanlığa karşı önümde bir kalkan gibi tutuyorum. Onu orada yalnız bırakmadan

önce, kulağına dudaklarımı sürterek sıcak nefesimle zihninde küçük bir yangın başlatıyorum. "Sakın kıpırdama."

Yanından ayrılmamla, Pelin'in çığlıkları, karanlık ve boş dairenin içinde yankılanmaya başlıyor...

—Demirrr, Demirrr lütfen beni burada bırakma, Demir gitme lütfen, ben karanlıktan çok korkarım...

Durmam ve geri gelmem için attığı çığlıklardaki korku, iştahımı kabartıyor ve hızlanıyorum.

—Şşşş... Benim, artık korkun benim. En çok benden korkman gerektiğini öğreteceğim sana.

—Demir lütfen beni al buradan, ben en çok senden korkuyorum. Evet, evet en büyük korkum sensin. Demir beni burada bırakma n'olur, ne istersen yaparım...

Çaresizliğini korkusuna bulaştırdığında, bu yeni karma dürtüsü, her şeyi yapmayı kabul ediyor, ancak iddia kanıt ister.

—Tabii, tabii tabii... En büyük korkunu bir vidayla alt edebileceğini düşünebilecek kadar...

—Demir beni burada bırakmayacaksın değil mi?

Işıkların bölümler halinde, arka arkaya, Pelin'in olduğu taraftan bana doğru sırayla yanması ile daire aydınlanıyor. Korku filmi sahnesini andıran bu aydınlanma ile yan yatmış kum saati şeklindeki dairede, Pelin'i kendi tarafındaki geniş alanda görebiliyorum.

Bu daire, Pelin'in olduğu geniş alandan, bana doğru uzun bir koridor ve sonrasında benim olduğum ikinci bir geniş alandan oluşuyor. Zemin ve zeminden tavana kadar tüm duvarlar mermer ile kaplı ve dairede hiçbir eşya yok.

Pelin, önce bulunduğu ortamı incelemeye başlıyor ve bana döndüğünde yaşadığı şaşkınlıkla birkaç adım geriye kaçıyor. Bir eliyle göğüslerini örterken, diğer eliyle ve birleştirerek kapattığı bacaklarının yardımıyla, çocukluğundan itibaren alt benliğine *-her koşulda-* koruması gerektiği işlenen hazinesini gizlemeye çalışıyor; çünkü koridorun diğer tarafındaki açıklıkta, ben, dizlerime kadar siyah çizme-lerim hariç çınlıplak ve hızla atan nabzım sebebiyle ereksiyon aşamasındayım...

-Ben o adamım, kaçmaya kurtulmaya çalıştığın adam. Şimdi buradayız ve kaçıp kurtulabileceğin tek yer 'ben'im!

-Demir ne diyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun. Aklındaki her ne ise yapma lütfen. Beni korkutuyorsun. Bak kendinde de-ğilsin; biraz zaman geçsin istersen, sonra oturup konuşalım...

-Bu odada saklanacağın tek yer benim.

Şimdi artık Pelin'in, *"her şeyi yaparım"* iddiasını kanıt-lama zamanı.

Giriş kapısının hemen sağındaki duvarda, üst üste ya-kın aralıklarla sıralı üç düğmeden en alttakine basıyorum ve benim olduğum geniş alanda dört, dar koridorda iki ol-mak üzere; duvarın zeminle kesiştiği yerde, on beşer san-timlik kenarları olan altı kapak, güçlü yayları olan meka-nizması sayesinde seri bir şekilde açılıyor.

Zemindeki açılan kapaklardan odaya fareler dolmaya başladığında, ikimiz de kendi korku sınavımıza çıkıyoruz.

Ancak, ben bu sınavda, her hücremde hissettiğim me-taletamin etkisinin korku bertaraf ediciliği sayesinde daha avantajlıyım.

Birkaç saniyelğine *Pelin*'i tamamen unutarak, odanın soğuk mermer zemininde oradan oraya koşturan farelerin hayat verdiği halüsinasyonumu izliyorum.

Tüm bu fareleri yakalamak için, hurdalığın hemen hemen her yerinde kurduğum kafes tıplı tuzaklar geliyor hatırıma. Dairenin tüm iç duvarlarını yıkarak, dış duvardan sonra bir metre boşluk bırakıp ördüğüm ikinci duvar ile farelere yarattığım yaşama alanı. Bu alanın kokmaması için yaptığım havalandırma sistemi ve farelerin yaşadığı alana su vererek temizlememi sağlayan gider sistemi. Çatı katından direkt farelerin olduğu dar yaşam alanına soya fasulyesi dökerek fareleri beslememe yarayan yemleme sistemi.

Çok kısa bir sürede zihnimden geçirdiğim anılara dalmışken, önce çok uzaktan ve derinden gelip sonra beynimin içinde patlayan çığlık sesleriyle kendime gelirken, refleks olarak kafamı sesin geldiği yöne kaldırıyorum. Bir yandan gözlerim *Pelin*'in olduğu görsel sahneyi algılayarak beynime veri göndermeye çalışırken, diğer yandan beynim üst üste çıkmış farelerin görüntüsünü yayından kaldırmaya çalışıyor.

"Ayakta duran Pelin'in üzerinde gezinen farelerin görüntüsü kötü bir film montajı gibi."

Nihayet beynim ve gözlerim, uyuşturucunun etkisini aradan çıkartarak, içine hayal katılmamış bir bağ kuruyor.

Doğru beyin-göz kontağımın ilk verisi ise gördüğüm fantastik halüsinasyonlardan bile daha çarpıcı. Farelerin büyük bir kısmının dar koridor ve benim olduğum bölmede toplanmış olmasına rağmen, *Pelin*'in durumunu tarif

etmek için, zihnime kazınmış binlerce psikoloji teriminin içinden seçimim "delirmiş" olur...

Tüm bedeninde, saf korkudan başka hiçbir etken olmayan *Pelin* için, artık edep ve örtünme gibi kavramların önceliği çok gerilerde. Farelere karşı beklentimin çok üzerinde olan korku doğumlu fiziksel karşılık ile *Pelin* kendi bulunduğu alanda sağa sola koşturup mermer duvarlara tırmanmaya çalışırken, avazı çıktığı kadar haykırıyor.

-Demir!.. Demirr lütfen beni kurtarr. Allah'ımm bana yardım ett. Demirrr n'olurr Demirr!.. Ben farelerden çok korkarım Demirrr!.. Ölüüm ben Demirrr!..

Ağzından dışarı fışkıran kelimelerin ne anlama geldiğinin hiçbir önemi yok benim için. Hiç duymadığım bir dilde bile bunun karşılığı "ölüm korkusu".

Pelin tam karşımda ve ben hiç kıpırdamadan, sağa-sola koşarken aşırı panikleyen psikolojisinin sebep olduğu korku ve kontrolsüz fiziksel hareketlilik ile terleyen vücudu yüzünden, mermer zeminde düşmeden ayakta durma çabasını izliyorum...

Fareleri direkt olarak gördüğünde yaşadığı dehşetten kaçınmak için, yere bakmayışı ile farelerin üzerine basmamak için engel olamadığı yere bakma merakının savaşında taraf tutuyorum...

Herhangi bir girinti ya da çıkıntı olmayan düz taş duvarlarda, aradığı hayali tutunma ve basma yerlerinin olmadığına bir türlü inanmayarak tekrar tekrar denemesindeki aptallığa kızıyorum.

Acıyor muyum? Kesinlikle hayır!

Çok uzun zamandır içimde biriktirdiğim öfkemin, kimyasalların da desteği ile elimden kontrolü alarak dışarı vurmasından korktuğum için, kendimi öfkemin isteğine bırakıyorum. Canavarım tanrıçılık oynamak istiyor ve ben buna karşı koyarsam elimden oyuncağımı kırarak alır.

Bacaklarımı, omuz hizamın sınırlarını biraz aşarak yanlara açıp, ayaklarımı sanki zemine kök salmış gibi güçlüce yere basıyorum. Gövdemi biraz geriye atarak, kollarımı dirseklerimden doksan derece kırıyorum ve şimdi sanki kucağımda biri var!..

—*Bu odada tek kaçabileceğim yer benim, benim kollarım...*

Bağırarak...

—*Şimdi benden kaçmak mı, bana kaçmak mı?"*

Benden kaçmaya ikna ettiğin beynin mi daha çok korkuyor, yoksa seni kurtarmamı isteyen korkun mu bana kaçmanı söylüyor?"

—*Demirrr tamam Demirrr!.. Ne dersen yapacağım, n'olur beni çıkarr!..*

Pelin'den istediğim şey, ne istersem onu yapması değil. Ben, öncelikli olarak sevmediğim şeyleri yapmamasını istiyorum. Mesela itiraz etmemesini...

Duruşumu bozarak duvarda alt alta sıralı düğmelerden ikincisine basıyorum ve *Pelin'in* olduğu alanda dört tane kapak açılıyor. Onlarca fare bir anda etrafını sardığında, vücut koordinasyonunu kaybeden *Pelin*, dengesini kaybederek güçlü bir çığlıkla olduğu yere düşüyor.

Pelin'in boş odanın duvarlarında kısa tekrarlar ile yankılanan sesinden ürken fareler, her ne kadar ondan uzak

durmaya çalışıyor olsalar da giderek artan sayıları ve azalan boş alan yüzünden istemsizce çevresindeki çemberi daraltıyorlar...

Daha, bir çığlığının duvarlardaki yankısı bitmeden bir diğerini atan *Pelin*'in sesini bastırmak için, var gücümle haykırarak, ona korkması gerekenin fareler değil ben olduğunu hatırlatıyorum.

—Kaçç *Pelinnn!*.. Bana kaç!..

Yüksek desibelden patlayan sesim ile fareler dahi kısa bir süre için oldukları yere sinerek sessizleştğinde, çağrım *Pelin*'e bir umut ve o umudu gerçekleştirmek için küçük bir şans veriyor.

Korkusunun kaslarına olağandan daha fazla güç ve atiklik vermesi ile hızlı bir şekilde yerinden kalkarak, bana doğru koşmaya başlayan *Pelin*'in hareketlenmesi, haykırdığımda pusan farelerde bir panik dalgası başlatıyor. Oradan oraya kontrolsüzce kaçışan fareler, *Pelin*'in ayaklarına ve bacaklarına zıplarken, duyduğum sıra dışı fare ciyaklamalarından anladığım ise bir kaçının *Pelin* tarafından ezildiği.

Teninde hissettiği hatta üzerine bastığı farelerin *Pelin*'de yarattığı travmatik korku tepkimesi, sinir sisteminde küçük bir kısa devreye sebep oluyor ve bana ulaşmasına bir-bir buçuk metre kala kapanan veri ağı yüzünden, bacak kasları çözülüyor.

Pelin, var olan son gücüyle zıplayarak, kendisini kucağıma atıyor; ancak, boşalan bacak kasları, yeterli mesafeyi kat edecek zıplama gücünü karşılayamadığı için, zemindeki onlarca irili ufaklı farenin üzerine yüzüstü düşüyorken, yarım metre kadar ileri atılarak *Pelin*'i havada yakalıyorum.

Bölüm - 14

"Bu" da Temas – Zorba

Belki de o güne kadar hayatı boyunca hiç kimseye ya da hiçbir şeye böylesine güçlü ve arzulu şekilde sarılmamıştı. Tüm vücudunda yaşadığı sarsıntılı titreme o kadar güçlü ki kazayla birbirine vuran dişlerinin arasına girecek dilinin hiçbir şansı yok kopmamak adına. Kollarıyla boynuma ve bacaklarıyla belime dolanıp, hapların etkisiyle ter içinde kalarak kayganlaşan vücuduma tutunmaya çalışıyor...

—*Demirr!.. N'olur bırakma beni, yalvarırım. Ben farelerden çok korkarım Demirrr!.. Yalvarırım beni bırakma!..*

Kollarımla belini sararak, daha güçlü olan sağ elimle, sol bileğimi kavrayıp bana tutunmasına yardımcı oluyorum. Yarım dakikadan fazla, bir dakikadan kesinlikle daha az süre boyunca, güvenin tadını çıkartmasına izin veriyorum ki bu güvenli yerin bedelini öderken benimle pazarlık yapmaya kalkışmasın.

Damarlarımdaki onlarca farklı hormon, uyuşturucu kimyasallar ile birlikte tüm savunma sistemlerime karşı korkunç bir terörizm uygularken, *Pelin'e* kaçma girişiminden

dolayı duyduğum öfke ile çırılçıplak halde kucagımda oluşu yüzünden engel olamadığım ereksiyonuma karşı koyamıyorum.

"Öfke her zaman beni tahrik etmiştir."

Kollarımı biraz gevşettiğimde, onu tutuyor olmamın rahatlığıyla kendisini salan *Pelin*, kucagımdan aşağıya doğru kayıyor ve vücudumun monarşisinden kaçan tek kişilik iskayancı halk, *Pelin*'in içinde yeni topraklara doğru kendi cumhuriyetini ilan etmek için göç ediyor. Vücudundaki kasların tamamı kasılan *Pelin*, "hayır, lütfen" iniltisinin bende yaratacağını umduğu insaf duygusuna tutunarak, daha yukarı tırmanmaya çalışıyor.

Dış etkenlerden duyduğu korkular arasında, bana karşı korkusunun kesin olarak zirveye yerleştiğinden eminim ve şimdi sıra saygı duymasına geldi.

Bana saygı duymasının iki yolu var ve uzun olan yol için artık ne psikolojik şartlarımız müsait ne de o kadar vaktimiz var. Bu yüzden korkunun yanında ona biraz da aşağılanma ve mecbur ediliş verdiğimde, ters yansıması olarak yapay da olsa bir saygı kazanacağım; ya da bu düşüncem birazdan yapacaklarımda bana haklılık kazandırmaya çalışan beynimin bir oyunu.

Gövdemi geriye doğru atarak, daha fazla yüke dayabilecek sağ bacağımı biraz geriye, sol bacağımı ise biraz öne kaydırıp sağlam ve dengeli bir duruş pozisyonu alıyorum. *Pelin*'i sağ kolumla belinden sarılarak kendime sıkıca yapıştırdıktan sonra, sol elime avuç havuzu şekli verip ağzına yanaştırıyorum.

—Tükür avucuma!

– Demir, ne diyorsun, yapma lütfen...

– Söylediklerimi yapmazsan, tek yapacağım şey, seni kucağımdan farelerin içine attıktan sonra ışıkları söndürerek bu gece burada bırakmak olacak...

Düşüncesi dahi Pelin'i o anı yaşıyormuş gibi korkutuyor ve panikleyerek her şeyi ile vücuduma daha da sıkı sarılarak yalvarmaya başlıyor.

– Hayır, hayır sakın yapma; öldürüm ben Demir! N'olur böyle bi' şey yapma!..

Tekrar elimi avuç yaparak, Pelin'in ağzına yaklaştırmıyor ve sesimi, söylediklerimi yapmadığı halde başına kötü şeyler geleceği gerçeğini doğrular bir ton ile donatarak tekrarlıyorum:

"Tükür avucuma."

Pelin, tam olarak ne yapmaya çalıştığımı anlamayarak avucuma büyükçe bir tükürük topağı bırakıyor ve kucağımda daha yukarıya tırmanmaya çalışarak ağlayan ses telleri ile yalvarıyor.

– Yapma Demir lütfen!.. Bana bunu yapma!..

Buğulu ses tonundaki acınası yakarıştan ancak odadaki fareler kadar etkileniyorum. Elimi tekrar avuç yaparak ağzına yaklaştırmıyor ve tekrarlıyorum: "Avucuma tükür!"

– Demir yapma lütfen!..

Beline sarılarak kucağımda kaymadan tutunmasına büyük ölçüde yardımcı olduğum kolumu aniden çekiyorum ve harcadığı yüksek efor yüzünden güçsüz düşen Pelin, terli vücudunun dezavantajına tutunamayarak aşağıya doğru dengesiz bir şekilde kayıyor. Zemindeki farelerin üzerine

bastığında, korkusu, yine ve yeniden kaslarını ateşleyerek hızlı bir hareketlilik ile kucağıma tırmanması için gereken gücü veriyor.

—Tut beni Demir! Tut n'olur bırakmal.. Ayağıma değdi fareler, Allah'ım, çıldıracağım, n'olur bırakma beni yalvarırım!..

—Kaçmaya çalıştığın adama seni bırakmaması için yalvarman ilginç, değil mi?

Elimi tekrardan avuç yapıp ağzına yaklaştırdığımda, halen içinde bulunduğu durumdan kendini kurtarmak için kelimelerden medet umuyor ki mevcut halimize hiçbir cümlemin müdahalesine izin vermem.

—Hayır, yapma Demir lütfen!.. Yapamam, korkuyorum!..

Birebir yaşanmış bir sürü deneyimden sonra halen ondan istediklerime itiraz etmemesi gerektiğini öğrenememiş olması, benim doğru—ödül hata—ceza kavramlarını oturtmamdaki başarısızlığımdan mı yoksa Pelin'in inatçılığından mı olduğunun değerlendirmesini o an için yapamasam da önlemimi kendimce alıyorum.

Boynumdan asılmak için enseme birleştirip kitlediği ellerindeki kenetlenişin, tek ve en önemli dayanağı olduğunu sezdiğimde, boynumu hızlı bir hareket ile öne eğerek sağ kolunun altından geçiriyorum. Bir anda elleri boşa çıktığı için geriye yatık gövdesini taşıyacak dirayeti belinde bulamayan Pelin, arkaya doğru düşüyor. Pelin o an için ciğerlerinden olan tüm hava bittiği için mecburen çığlığını sonlandırdığında, vücut pozisyonu, bacakları belime dolanmış, gövdesi ise geriye ters yatmış halde. Pelin'i bana bağlı tutan bacaklarından çok, iki yanından avuçlayarak sıkıca kavradığım —beli.

—Demir! N'olur bırakma beni Demir!.. Yüzüme çıkacaklar, lütfen kaldır beni yalvarırım!..

—Eğer bir kez daha... Sadece bir kez daha yaptığım ya da sana yapmamı söylediğim bir şeye itiraz edersen, bütün geceyi burada geçireceksin ve sakın ama sakın bunu yapamayacağımı düşünme...

—Tamam, söz veriyorum Demir, ne dersen yapacağım; kaldır beni yalvarırım...

Ben, Pelin'in, "ne dersem yapacağı" sözlüne, geçerliliğini değerlendirerek inanmak için kendimi ikna etmeye çalışırken, artık odada boş alan kalmadığı için, üst üste çıkmaya başlayan farelerden biri ürkererek göğsüne zıpladığında Pelin'e sinir krizi geçirtirken, tehdidimin ürkütücülüğünü perçinliyor.

Yüzü ile fareler arasında santimler kalacak şekilde iyice geriye doğru yatmış olan Pelin, üzerine zıplayan farenin şoku ile çırpınmaya başlıyor ve ellerimden kayıp düşmesi için belinden asılarak doğrulttuğumda, direkt boyuma doluyor tekrardan kollarını. Ben ise ona düşmekten kurtuluşunun mutluluğunu yaşatmayı düşünmüyorum.

Az önce yaşanan fare ile yakın temasın dehşetini, bir silah namlusunun kafasına dayanmış direktmesi gibi kullanmaya başladığım andan itibaren istediğim her şeyi yapıyor.

Sonrası...

Sonrasında yaşananlar, bir erkek ile bir kadın arasında yaşanabileceklerin en kötüsü değil sadece. Her hangi iki insan arasında yaşanan ve kişi-yer-zaman parametrelerinin

etkisi ile oluşabilecek tüm değişken varyasyonların da en kötüsü. Bizim kötümüz.

Renk olarak olmasa bile anlamsal olarak tüm mezar taşlarından daha siyah bulutlar, karanlığın içinde anlık bir görüş şansı vermesinin ferahlığından çok daha ürkütücü olan yıldırımlar, insanı temel yaşam yapı taşı olan sudan nefret ettirecek kadar çok yağan yağmur, nefes almaktan dahi nefret ettirecek kadar şiddetli esen rüzgârdan ibaret bir fırtınayım artık.

Karadayken yerinden sökerek savurduğum her nesne ile öldürücülüğümü daha da artırdığım...

Denizdeyken gaddarlaştırması için kamçılıyarak suçuma ortak ettiğim dalgaları kullandığım...

O kadar acımasızım ki *Pelin*'in gözlerini sıkıca yumup kocaman açtığı ağzından çıkan çığlıkların değil de farelerin sesini duyuyorum...

O kadar hissizim ki derimin üzerinde hareketlenen her bir ter damlasının yerini biliyor ama *Pelin*'in bana tutunmak için vücuduma sapladığı tırnaklarının açtığı yaralardan habersizim...

... ve insan olmaktan o kadar uzağım ki *Pelin*'in tüm bedeninde durmaksızın devam eden titremeye karşı mermerden bir heykel kadar tepkisizim.

Hiçbir gözyaşında ıslanmış tuzlu yakarış durduramıyor beni...

Hiçbir bağırmaktan tahrip olmuş ses tellerinden çıkan kısık yalvarış vazgeçiremiyor devam etmekten...

Hiçbir duyguların en acıklısına bulanmış kelimenin tesiri yok ruhumun yerinden sökülmüş kulaklarına...

"Ne kadar kötü olabilir bir insan?"

"Hangi kimyasal madde, ne kadar bulanıklaştırabilir bir insan beynini ve bu bir insana kontrolünü ne yapabilecek kadar kaybettirerek kopartabilir gerçeklikten?"

"Bir Pelin bedeninin büktülebilme sınırları ne kadar zorlanabilir?"

"Bir erkeğin zalimce bir zorbalık için kaskatı olmuş kas kütleleri, bir kadının bedenini korumak için kasılmış geçidini ne kadar zorlayabilir?"

Ben tüm bu soruların hepsini, vücudumun ve zihnimin hiçbir yerinde, benden en ufak bir iz olmadan cevapladım.

Fare ile dolan büyük alan ve sonrasında farelerin içeriye girmemesi için önüne set edilmiş yirmi santimlik metal bariyer ile soyutlanmış odada yaşananlar, benim dahi daha önce hiç görmediğim ve bir daha asla göremeyeceğimden emin olduğum yoğunluktaki psikolojik duygu karşılımlarından ibaret.

Vücudumun ağırlığı da dâhil tüm kullanılabilir uzuvlarım ile birlikte, bir yastık kılıfını yırtarak yaptığım ip yardımıyla hareketlerini tamamen kısıtladığım Pelin'e yaptıklarım, sıra dışı ve tanımlanamaz.

Buna karşılık Pelin'in en uç noktalardaki korku, stres, panik, endişe ve acıyı kimi zaman sırayla, kimi zaman ise aynı anda hissetmesinin sonucu olarak, daha önce hiç görmediğim bir doğallıkta yaşadığı orgazm; benim dahi halüsinasyon sınırlarımın ötesinde bir gerçek. Hem de ben hiçbir tahrik olabileceği dokusunun olmadığı ters bölgedeyken.

Şimdi...

Şimdi tam bir fırtına sonrası sessizlik ve durgunluk... Garip olan ise fırtına devam ederken yaşanan tüm korku terzisinin diktiği kıyafeti giyen duygular mıdır daha acı olan, yoksa fırtına durduktan sonra elindeki her şeyi kaybetmiş olduğunu görüldüğünde yaşanan hüznün mü?

İkimiz de sadece haz ile beslendiği takdirde gerçekleşen bir vücut eylemi yaşamışken, neden acı çeken iki mutsuz insandık?

Ellerini çözdüğüm Pelin'i sırtüstü çevirerek, bir elimi sırtından, diğer elimi diz kapaklarının arkasından geçirerek kucağıma alıyorum. Odanın bina merdivenlerine açılan diğer kapısından çıkarak üst kattaki dairenin basamaklarını tırmanırken, Pelin'in gözleri kapalı.

Üst daireye girer girmez, direkt banyoya yöneliyor ve banyoda Pelin'i kucağımdan indirerek yere oturtuyorum.

—Yirmi dakikan var...

Pelin'e yıkanması için verdiğim süreyi, ben de üzerime bir şeyler giyinerek ve vücudumdaki haplarla savaşarak biraz olsun sakinleşmemi sağlaması için iki double viski içerek kullanıyorum.

Yirmi dakika sonra banyoya girdiğimde, Pelin'i yıkanmış kendisini havluyla sarmış ve banyonun ortasında ayakta beklerken buluyorum. Elimdeki kıyafetleri yere bırakarak cebimden çıkarttığım paketi açarken, Pelin'e yapmasını istediğim şeyi söylüyorum.

—Arkayı dönüp eğil.

– Ne?

– Domal Pelin! Bu fitile ihtiyacın var...

– Saçmalama, istemiyorum.

– Bu, anestezi etkisi olan bir fitil, acını hafifletecek...

– Kendim yapabilirim.

Dışlerimi birbirinden ayırmadan ve belki bir gün başına daha kötüsü gelmeden önce *Pelin*'in yapmasını istediğim bir şeyi itiraz etmeden direkt yapmasını umarak, sesime köpek hırıltısı kostümünü giydirip tekrarlıyorum.

– *Pelin eğil!*

Fitili vücudundan içeri aldıktan sonra banyodan çıkarak büyük odaya geçiyor ve tekli koltuğumda dirseklerim dizlerimde, kafamı öne eğmiş, kendimi kontrol altına almaya çalışarak haplara saldırması için gönderdiğim viskiye bir şans yaratıyorum.

Kıyafetleri giyinmiş olarak odaya gelen *Pelin*, her zaman bağlı olduğu koltuğa oturuyor. Yaparken aklından neler geçtiğini çok merak ettiğim bir hareketle kendisini koltuğa kelepçeleyerek yatıyor. *Pelin* birkaç dakika sonra uykuya dalarken, ben de son birkaç saatte üst seviyeden harcadığım efordan arta kalan enerjim ile canavarımı boğmayı denemek için binanın karanlık ve sessiz bir köşesine çekiliyorum...

Bölüm - 15

"O" da Temas

Kafası her zaman karışık bir çocuk, bir genç oldu. Hareket ve davranışlarına çoğu zaman anlam veremediği bu insan kalabalığında, kabul görmek için, "herkes" olmak gerekiyordu. Herkesin inandığına inanmak, herkesin konuştuğunu konuşmak, herkes gibi hareket etmek, giyinmek hatta düşünmek...

Farklıydı ve bu farklılığı kendine has verilmiş olan özelliği değildi.

Farklılığı, doğduğu andan itibaren dikte edilen çevresel sosyoloji etkenleri, "Ee, demek hayat dediğimiz buymuş!" diyerek kabullenmek yerine, hem yoluna çizileni hem de kalıbına çakılanı reddetmekti...

Aklına bastırılarak sokulanı, direterek reddetti; davranışlarına kazınarak eğitilene inatla yapmadı, diline bükülerek söylenen ne olursa olsun konuşmadı.

İyi bir futbolcu, basketbolcu ya da iyi bir aktör olarak var olan yeteneği ile *saha-sahne*de kendisini izleyenleri eğlendirmek üzerine yapılabilecek her türlü çılgınlık ne kadar kabul edilebilirse, o bunu o kadar reddediyordu.

SEVECEKSİN

Bir film ile milyonlarca insanın kahramanı ya da düşmanı olmak, ağlatmak ya da güldürmek. Bir futbol topunun başına geçerek son dakika penaltısı sonucunda attığı ya da atamadığı gol ile yine milyonlarca insanı sevindirmek ya da üzmemek; zengin etmek ya da ellerindekileri kaybetmelerine sebep olmak çılgınlıktı; alkışlanan bir çılgınlık.

Onun yeteneği ise herkesi *saha-sahneye* çıkartarak, kendisi seyirci koltuğunda oturup, onun dışındaki herkesi izlemektir. Kurguladığı senaryoların, figüran, aktör ya da aktrisleriydi karşılaştığı herkes. İnanmaya meyilliydiler; kendilerine bir şeyler anlatılmasına ihtiyaç duyuyor hatta yapacakları şeylerin söylenmesine itiraz etmiyorlardı.

Gerçeği bilmedikleri sürece hiçbir sorun yoktu. Eğer canını sıkan biri olursa, ona, bizzat kendisinin kurguladığı bir senaryoda nasılda habersiz bir oyuncu olduğunu, nasılda basit bir şekilde onu yönlendirebildiğini söylerdi ve oyun dışına atardı.

Bir topluluğun, bin yıllar içinde oluşturduğu etnik, teknik, kültürel, dürtüsel, geleneksel, kalıpsal alışkanlıklarını, yeni doğan bir ferde, hem de ona sormadan onu dâhil ederek aşlamaları, normal, doğal hatta gereklilik iken yeni doğan bir ferdin bunları reddederek kendi kurguladığı oyuna bir topluluğu dâhil etmesi mi aykırıydı yani?

"Anlamalarını beklemedi; hem "zor anlıyor" olmaları en kulanışlı özellikleriydi".

Kafasının içinde bir yerlerde, her zamanki gibi sokakta oynayan ayıları düşünerek, hiçbir şeyi unutmayan kurlu zihni ile ne yapacağını arıyordu. Aşk bir duygu mudur, yoksa değil midir, sorusuna cevap ararken, beyninin

içinde çakan küçük bir ateşleyici ile hayatının yanlış sokaklarına daldı.

Tek başınalığında gidecek yerinin olmayışı ile basitleşti düşünceleri; bu yalnızlık, ona bir sıklık getirdi ve belki de bu yüzden hiçbir analiz yapmadan adımladı otomobile giden yolu. Belki de biraz dikkatli dinlese, sadece kulağının değil, zihninin de zarından geçirseydi duyduğu sesi, anlayabilirdi.

Sadece adres soracaklardır, başka ne olabilir ki?

—Hoopp, bilader, bi' bakar mısın?

Duyu organlarının kalkanladığı ve gardı ile desteklediği soyut savunmasını kaldırarak, yanaştı fiziksel çağrıya.

"Otomobilin içine çekilip, güçsüz vücudu kendisine bastırılan kuvvete karşı koyamadığında, anladı fiziğin ne kadar adil olduğunu; çünkü fizik ne kadar istediğine değil, istediğini almak için elinde somut ne olduğuna bakıyordu".

Kendisinden daha kalabalık ve daha güçlü olabilirlerdi; en önemli veri kaynağı olan gözleri bağlanarak görsel desteği kesilmiş de olabilirdi. Elindekiler; elindekileri kullanmalıydı, *"sakin ol"* diyerek telkin etti kendi kendini. Yapılacak şey basitti ve daha önce birçok yerde okumuştı. Önce öfkeli ve zayıf noktalarını tanı, sonra ise bunu yaptığı için pişman ol ve dilini kullanarak ikna et. Konuş onlarla.

"Otomobilin içinde, sadece kokularını bildiği adamlara dakikalarca küfredip, sonrasında taze genç beyninin aklına gelen en iyi fikir olan yalvarışları da işe yaramadığında anladı; edebiyatın ne kadar basit ve bozuk bir yapı olduğunu; çünkü sen söylediklerinden sorumluydun ve ağzında çıkan nefese dilinin verdiği

şekil her ne olursa olsun, "etkisi", karşındaki kulağın o seslenişleri taşıdığı beynin çapı kadardı".

Yer, yerini bilmesi gerektiğine karar verdiğinde, hesap yapabileceği tek birim "zaman"dı ve şimdi zaman, her zamankinden daha zalimdi.

"Zaman göreceli olduğu kadar görsel de bir şeydi çünkü karanlıkta geçen ve aslında hiçbir zaman görmediğin zaman daha bir hesap edilemez oluyordu, aydınlık olmadığına".

Gürültülü bir şekilde açılan ve büyük olduğunu hissettiği kapıdan içeri girdiklerinde, tenine vuran soğuk hava ile burnunu dolduran çikolata kokusu ile kırıldı cesareti. Görmediği için hesaplayamadığı ama çok uzunmuş gibi gelen yolculuk bitmişti ve gelmişlerdi. Sıra, orada olmalarına sebep "amaç"ın icrasındaydı.

"Bilmediği bir yerde, bilmediği insanlar ile başına gelebilecekler hakkında hiçbir şey bilemiyorken anladı; o an orada olmak yerine, zihninin kurgulayabileceği en ama en kötü senaryonun içinde olmak istediğini; çünkü cesaret bildiği ama olabileceği kadar kötü olanı tercih ederken, bilmediğinden korkan-kaçan bir şeydi".

Oturtulduğunda, ilk olarak dizlerinin büküm açısı ile alçak, dokunuşu ile de tahta olduğunu anladığı sandalyenin sağlamlığını kontrol etti; vücudunu hafifçe ileri geri sallayarak. Kahretsün ki zerre yaylanmayan sağlam bir sandalyeydi.

"Bir tahta sandalyeye bağlandığında anladı, insanların sanatlarını icra ederken nelere sebep olacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını; çünkü duygu durumu, yüksek bir melodi topluluğunu yaratırken, düşünmüyordu hiçbir besteci yarattığı eserin daha büyük bir yaratıcı tarafından var edilen bir beyni intihara

sürükleyebileceğini ya da bir marangoz sağlamca çaktığı sandalyede, bir gencin çok büyük acılar çekerken kaçma şansına mani olduğunu”.

Kulaklarına takılan, hatta saç köklerinde hissettiği acının, yüzey hesabından yola çıkarak tahmin yürüttüğü koli bandıyla, kafasına sıkıca sabitlenen kulaklıktan gelen ritmik tempolu ve uzun yankılı sesleri umursamadı ilk önce. *“Hepsi bu kadar ise dayanabilirim.”* diye düşündü. Unutmayan zihninin her köşesine baktı hemen. Sessizliğin her türlü sestten daha korkutucu olduğu bilgisine ulaştı sadece ama yine de okumadığı için bilmediği bir tekniğin tedirginliğine düşürdü; her açıdan bakma alışkanlığı. Saatlerce bitmek bilmeyen sesler, tedirginliğini haklı çıkarırken, girdi daha önce hiç girmedığı bir hayal dünyasına. Uçuyordu, çocukluğunu görüyordu, hiç görmediği renkleri ve cisimleri görüyordu; zaman, mekân, nitelik ve nice-lik kavramlarını kaybetti. Köpekler havlıyordu. Köpeklerin arasına mı atılmıştı? Yoksa köpek miydi? Yılan sesleri duyuyordu. Yılanların arasına mı atılmıştı? Göğsünde hissettiği acı neydi? Yılan, onu sokmuş muydu?

“Duymak istemeyebilir mi insan? Sağır olmak için inandığı dinselikle, inandığı yaratıcıya dua edebilir mi kişi? İşte o zaman anladı bir insanın şartları doğrultusunda isteklerinin ne kadar değişken olabileceğini; çünkü kulaklarına beton dökseler bile şikâyet etmezdi şu an; eğer her ritmik vuruşunda sadece bir zarda, bir çekiç, bir örs, bir üzengide değil de ruhunda titreşen o seslere engel olabilecekse”.

Gördüğü korkutucu halüsinasyonlar, psikolojisini acı çektiğine inandırdığı için mi yanıyordu canı? Şartlanan

psikoloji, vücuda acı sinyalleri yollayabilirdi. Peki ya koku? Et kokusu alıyordu. Yanan et kokusu. Vücudu neden gide gide ağırlaşıyordu? Tüm üst vücudunun derisi davul gibi gerilmişti ve hareket etmesine müsaade etmiyordu, sanki bir şeyler ile sabitlenmiş gibi. Gövdesinden aşağıya doğru süzülenler ne peki? Ter mi? Bazı yerlerindeki bitmek bilmeyen yanmalı sızı ne? Tuz yanığı gibi... Ter damlaları kesiklere mi doluyordu?

"Üzerinden sökülerek alınan gömleği için tüzülürken, fark etmese de kısa bir süre sonra anladı asıl sorunun, gerçek kıyafeti olan derisi olduğunu; çünkü yırtılan gömleği, kiraz ağaçlı bir şarkı kadar bile acıtmamışken canını, batan, yakan, delen, kesen her şey çok acıtmıştı".

Bağırıyor muydu? Bağırıyorsa kendi sesini neden duymuyordu? Peki, bağırıyor ise neden sürekli ciğerlerindeki hava birden bire tükeniyor ve gırtlığı acıyordu? Hem neden bağırıyordu ki? Neden özellikle burnuna yanık et kokusu geldiğinde, ciğerlerindeki hava boşalıyordu ya da neden vücudunda bir yerlerde bir metal hissettiğinde gırtlığı acıyordu? Acıyı hissediyor ama anlayamıyor muydu?

"Acıyı, vücudunda varlığından dahi yeni haberdar olduğu yerlerinde hissettiğinde, pişman oldu; kalabalık caddelerde yürürken, bedenini sıkıştıran insan kümelerinden şikâyetçi olmasın; çünkü yalnızlık, ne yaparsan yap, fark edilmemen demektir... Ağlasan da bağırırsan da canın acısa da kanasan da terlesen de yorulsan da istesen de istemesen de 'hissedilmemek'ti".

Ne kaldı elinde? Ne var?

Hayatı boyunca yaktığı her sigarada, vücudundaki onlarca yanık izinden biri sızladı.

DEMİR ÇARK

Açılan her çikolata ambalajında, kokusal hafızası, zihninin kulağından tutup o sandalyeye götürdü.

Eline aldığı veya gördüğü her ip parçasında, bilekleri bağlandı.

Her lazım olduğunda eline aldığı bıçak ile vücudunda bir yerler kesildi.

Köşesinden birbirine zımba ile tutturulmuş her evrakta, kollarına baktı.

Duvara bir tablo asmak için kullanılan her çivi, köprücük ve kaburga kemiklerine çakıldı.

... ama o aç beyni doydu mu? *"Hayır"*

O, gördüğü her yeni yüzde, kafasında çakacak görsel şimşegi bekledi; duyduğu her sesi o sesle karşılaştırdı...

"Hoopp, bilader, bi' bakar mısın?"

Şimdi şu an acıman anlamsız ve beyhude.

... çünkü neticede *"o"* da temas *"bu"* da temas...

Bölüm - 16

İnkâr – Hadî Uyan

Kadınları anlamak, bir erkek için her zaman zor olmuştur. Gözleri görmeyen bir insana ait beyin daha az sayıda duyuya hükmettiği için, beyinde genel genetik insan zekâsına ayrılan kullanım kapasitesinde doğan boşluk sayesinde, diğer duyuları daha hassas olur. Öyle ki gözleri görmeyen birinin karşılaştığı durum ya da kişi ile ilgili sezileri, hassaslaşan koku alma veya güçlenen diğer duyularıyla desteklenir.

İşte bu yüzden, erkekler somut olarak sahip oldukları fiziksel gücün üzerine kurguladığı yaşamlarını, bin yıllar içerisinde kalıp bir genetik mirasa dönüştürmüştür. Bu genetik mirasın kodları, erkeklere ağırlıklı olarak beyinlerinin beden gücüyle örtüşen pratik zekâ temelli bilimsel yapısını kullanma imkânı sağlar.

Kadınlarda ise bu, hemen hemen her fiziksel aktivitede olduğu gibi seks sırasında bile bir erkeğe oranla eylemsel anlamda daha az kullandıkları vücutları sebebiyle, beyinlerinin düşüncesel, kurgusal, duygusal yapısını tetiklemiştir...

İşte tamda bu yüzden, *Pelin*'in duygularıyla oynamak benim için bu kadar zor. İşte bu yüzden ondan daha güçlü olmam, ellerini bağlamam, odalara kapatmam gibi fiziksel güç unsurlu silahlarım, aşk gibi güçlü bir duyguyu açılmakta yeterli ve gerekli avantajı sağlamıyor bana.

Gözlerim bağlı bir şekilde iskambil kâğıtlarından bir ev yapıyorum ben aslında ve en ufak bir hatam ile ya *Pelin* kalır bu yıkıntının altında ya da ben.

Pelin karşımda uyurken, ben ise saatlerdir krallığının tekli tahtına yayılmış bir kraldan daha çok, her an kralın gelmesinden tedirginlik duyan vezir gibi koltuğun ucuna oturmuş onu izliyorum.

Yaşadıklarımızı sahne sahne, bazen bana bile imkânsız gibi gelse de defalarca kez kafamda tekrarlıyorum. Bu aslında çamaşır makinesinin camından, dönen çamaşırları izlemek gibi. Birbirinin benzeri görüntülerin süre gelen tekrarı. Umarım sonunda çamaşırların temizlenmesi gibi kafamdaki görüntülerde netleşir.

Tekrarlanan görüntüler ve uzun zamandır bir şey yemediğim için midem bulanmaya başladığında, kısa bir süre nerede olduğunu düşündükten sonra masanın karşısındaki dolaba yönelerek saatimi alıyorum: 16.30

En son hapları almadan önce baktığımda sabah 03.05 idi.

Yarım günü geçmiş ve kesin bir zamansal hesaplama yapmak, hafızam bu kadar bulanık iken zor. Hemen kaba bir hesap ile fareli odada ne kadar kaldığımız ve sonrasında yaşananların ne kadar sürmüş olabileceği ile ilgili

tahminde bulunup, *Pelin*'in uyuduğu süreye ulaşmaya çalışıyorum. Çok fazla enerji sarf ettim ve bir şeyler yemem gerekiyor.

Fareli oda, *Pelin*'in duşu ve uykuya dalması; hepsi belki iki saat...

—O nasıl bir orgazmdı lan öyle!..

O zaman, *Pelin* on saattir kocaman olmuş gözlerimin hapsinde uyuyor ve birazdan uyanacaktır.

Uyanmadan önce, elimde kalan zamanı daha fazla aynı sahneleri düşünerek geçirmek yerine daha faydalı şeyler yaparak değerlendirmem gerektiğine kanaat getirerek mutfağa gidiyorum. Bir kâseye ceviz içi, badem, fındık, fıstık doldurarak odaya dönüyorum. Haplar doğal olarak iştahımı vurdu ve ben zorlamazsam iki gün yemek yemeyeceğimi biliyorum ki bu beni güçsüz düşürür.

Vücudumda yaşanan çılgın hormon partisi sırasında kaslarıma gönderilen aşırı enerji ile dişlerimi sıkmaktan, diş köklerim sanki birisinin penseyle asılması gibi acısa da kuru yemişleri dişlerimin arasında sert hamleler ile parçalamak, sık bir şekilde kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor ve bu beni sakinleştiriyor.

Bir yandan tüm hıncımı dişlerimin arasında kütürtüler ile parçaladığım kuruyemişlerden çıkartıyor, diğer bir yandan ise her ne kadar bunu yapmaktan artık yorgun düşmüş olsam da son yarım gün içerisinde hafızama dolan görüntülerden hangilerinin gerçek hangilerinin ise halüsinasyon olduğunun ayrımını yapıya çalışıyorum.

Yoğun, çöküntülü bir hâl içerisindeyim ve ortalama on dakikalık döngüler halinde, en alt daireye inerek intihar etme isteği ile doluyorum. Ben, hangi yöne sapacağımın kararsızlığını yaşayan sapkın psikolojim ile mücadele etmeye çalışırken, *Pelin*'in koltukta hareketlenmesine dikkat kesiliyorum.

Odaya girip çıkmam ve mutfakta çıkarttığım sesler, uykusuna nüfuz etmiş olmalı. Kısa net hareketler ile kırıp daniyor ama bir türlü uykusunu delemiyor. Rüya görüyor, belki de kâbus...

Kısa bir süre devam eden keskin hareketlerden sonra birden uyanarak, sanki fırlatılmış gibi sert bir hamle ile doğruluyor. Kolları, hızlı bir şekilde öne atılan vücuduna sadık kalıp takip ederken, sağ eli vücuduna ihanet edip keleşenin emri ile olduğu yerde çakılıp kalıyor; özgür olan sol eli ise beyninin emrini yerine getirerek kendisini yokluyor.

Bacaklarını sıkarak kapatan *Pelin*, derin "ahhh" sesiyle inleyerek uyanıyor.

Gördüğüm bu gerçek sahneyi, bir hayalpereste paha biçilemez etiketiyle satabilirim.

Beynim, gördüğü sahnenin şaşkınlığına mantığımda uygun bir cevap bulamadığı için, ağzımdan istediği yardımıla, sorusuna yanıt arıyor ve bunu yaparken, merakım mantığımın ayaklarına dolaşarak ifademi ergenleştiriyor.

—Sanıyorum orgazm oluyorsun?

—Üşüyordum!

Kolumdaki saate bakarak:

—Bu sıcaklıkta imkânsız... Baya orgazm oluyordun.

—*Senin için mahremiyet denen bir şey yok mudur?*

—*Bana terbiyesiz mi demek istiyorsun?*

—*Özür dilerim...*

Mahremiyetine saldırdığım doğrudur ancak, haklı olduğu halde özür dilemesi bir itaat göstergesi gibi görünse de aslında beni kızdırmamak için yaptığı bir hamle olduğu açıkça ortada.

—*Yani orgazm oluyordun?*

—*Ne yaşadığımı bilmiyorum.*

"Sen zaten bayaa güzel orgazm oluyorsun..." dediğimde, fareli oda sonrasındaki yaşadığı orgazma allı-pullu bir zarf atarak gelecek cevabı bekliyorum.

Yapmaya çalıştığım şey; olay dizisini nötrlemek. Soğuk odada bulduğu bir vidayı saklayarak kelepçesini çözmeye ve kaçmaya çalıştı; belki de beni öldürmek bile vardı planlarının içinde. Buna karşılık olarak ise fareli odada "ben-den kaçmak" ile "bana kaçmak" arasındaki seçimi ile zorlayarak, şartların değişkenliğinin dersini verdim. Aslında bu planlarımın dışında olan bir şeydi. Soğuk oda seansları tamamlandıktan sonra bir süre bekleme evresi yaşayacak, sonrasında ise fareli oda seanslarını üç aşamalı olarak yaşayacaktık. Planlarımın dışında olan bir başka şey ise Pelin'e bekâretini almadan ancak çok daha aşağılayıcı bir yoldan zorla sahip olmuş olmam ve bunun duygu yüklenimi yolculuğumda bir yol kesen olmasından endişe etmiyor değilim. Şimdi bakalım Pelin'e zorla sahip olmamın onun üzerindeki etkileri neler...

Ben zarfıma cevap beklerken, *Pelin* yattığı yerden doğrulup koltuğun üzerinde dönerek, bacaklarını aşağıya sarkıtıyor ve çıplak ayaklarını yere bastığı an paralel olarak ellerini de dizlerinin üzerine koyuyor.

—*Bence o bir orgazm değildi Demir!*

Ne yapıyor bu? Benimle oyun mu oynuyor? Vücut dili ile itaat edip fikirleriyle mi başkaldıracak? Bu eğlenceli olabilir.

—*Tüm belirtiler vardı ama...*

—*Evet ama şartlar sıra dışıydı.*

Açık bir şekilde fiziksel olarak itaat ediyor ancak fikren beni alt etmeye çalışıyor.

—*İçinde orgazm var mıydı, yok muydu?*

—*Vardı, Demir!*

Öfkeli değil kesinlikle, hissettiği şey kırgınlık. Ne yani, onu zorla kaçırıp alıkoydum ben ve şimdi zorla kısmen sahip oldum diye bana trip mi atacak? Bu diyaloga hapların düşüş evresinde yakalanmış olmam yetmiyormuş gibi bir de yaklaşık otuz beş uyumuyorum, kendimde kalmalı ve veri toplamalıyım.

—*Bence yaşadığın en iyi orgazmdı.*

—*Daha önce yaşadığım orgazmların nasıl olduğunu bilmiyorken, bu biraz altı boş bir iddia olmadı mı Demir?*

Bana taktığı ismim ile hitap ediyor ve bunu arka arkaya, cümle sonlarında yapıyor.

Yani mesafenin, mesafesinin, mesafesi...

—*Kesin bir iddiada bulunmadım zaten. Yüzünü aldığım işadelerden yola çıkarak 'bence' bir tahminde bulundum. Sonuçta*

seni şaşırtacak birçok şey yaptım ve şaşırdığında yüzünün nasıl bir ifadeye büründüğünü çok iyi biliyorum.

—Lavaboya gitmek istiyorum.

Cebimden kelepçenin anahtarını çıkartıp sehpanın üstüne bırakıp, tekli koltuğumun ucunda oturuyor olmamın aramızdaki mesafeyi azaltmasından faydalanarak, ayağımla sehpayı Pelin'in önüne kadar itiyorum

—Anahtar sende kalsın, ihtiyacın olduğunda kullan.

Pelin anahtarı almak için sehpayı doğru eğildiğinde, gözlerinin odağında anahtarın olmasından doğan görüşüne yakalanmadan hareket edebilme avantajımı kullanarak, o fark etmeden ben de onunla beraber sehpayı doğru eğiliyor ve tam almak üzereyken anahtarın üzerine işaret parmağımı basıyorum.

Kafasını kaldırdığında, kırk santimden gözlerinin içine bakıyorum.

—Mesela orgazm olduğunda, anahtarı sana verdiğim andan daha büyük bir şaşkınlık vardı yüzünde. Bu da 'bence' iyi bir orgazm olduğunu söyler bana.

Parmağımı anahtarın üzerinden çekerek geri doğruluyorum.

—Ahh, bu senin muhtarlık adayı akıl oyunların.

Pelin ifadesiz bir yüzle anahtarı alarak kendini çözüp odadan çıkıyorken, ben ise beyin savaşımızdan bu şekilde kaçmasından hoşnutsuz bir şekilde binayı mühürlediğime emin olmak için zihnimde sırayla tedbirlerimin üzerinden geçiyorum.

Dairenin kapası kilitli, bina ana çıkış kapısı kilitli, çatıya çıkış kilitli, camlar yok ve tüm dairelerdeki tüm odaları saran havalandırma sistemine bir insanın sığabilmesine imkân yok. Ayrıca, dışarıya çıkmayı bir şekilde başarsa bile binanın yakın çevresinde, hurdalığın içine gizlenmiş hareket sensörleri, binadan kapı şifresi girilmeden çıkıldığında tüm binadaki alarm sistemini çalıştıracaktır. Bu sistem sayesinde onu fazla uzaklaşmadan yakalayabilirim –ki aynı sistem binaya dışarıdan biri yaklaştığında da devreye girer.

On beş dakika sonra lavabodan dönen *Pelin*, koltuğa oturarak kendisini yatağa bağlamak üzereyken, “*Bence öce mutfaka gidip kendine yiyecek bir şeyler hazırlamalısın.*” diyorum.

Böylece *Pelin*’in esaretinde yeni bir evre başlatıyorum. Daire içerisinde mümkün olduğu kadar serbest dolaşmasına izin vereceğim ve bu onun zihninde, onu esaret altında tutanın kelepçeler değil, benim iradem olduğu düşüncesini filizlendirecek. Ayrıca mutfakta ciddi bir şekilde silah olabilecek her şeyi kaldırdım.

Pelin kısa bir süre sonra elinde bir tepsiyle odaya dönerek, sessizce kahvaltısına başlıyor.

Bir an için hiç konuşmayacağını düşünüyordum ki *Pelin* elindeki çatalı geniş kahvaltı tabağının kenarına normalden biraz sert vurduğunda çıkan ses, hapların vücudumu terk etme evresinde olduğum için hassaslaşan kulaklarımdan içeri küçük desibelden bir ses olarak girip, beynimde top patlaması olarak karşılık buluyor. Defetmeye çalıştığım çınlama sesinin içine karışan *Pelin*’in sorusunu, birkaç saniye cevapsız bırakmak zorunda kalıyorum.

—Her şeyi bilir misin?

"İhtiyacım olan her şeyi biliyorum." diye acele ve düşünmeden bir geçiştirme cevabı veriyorum sorusuna.

—Normal bir insana göre çok fazla olan tıbbi bilgi, düşünümlere tasarlanmış bir bina —ki binanın içi, dış görüntüsünden çok ama çok farklı. Kaliteli, doğal ve sağlıklı besinler; sanıyorum uzun süre yetecek kadar stokunda vardır. Yüzlerce kitap, araçlar-gereçler, odalar... O kitapların hepsini okudun mu gerçekten?

—Evet, hepsini okudum. Bu bir hayranlık mı bana karşı?

—Sadece seni anlamaya çalışıyorum.

—Kitapların hepsini okudum evet ve her satırını hatırlıyorum.

Etkilenmeye mi başlamıştı? Etkilenmiş ise bu gerçek düşüncesi mi ya da beni tanımak istiyor ise bu iç isteği miydi; yoksa işine yarayabilecek bilgileri toplamak için sahnelediği bir oyun mu? Bunu anlamak için denge kurmam gerekiyor ve denge için, sürekli almaktan vazgeçerek biraz da ben vermeliyim. Ona bahşediciliğimi hissettireceğim.

—Ne zamandır buradayım Demir?

—Hangi zamana göre?

—Anlaşılan bunu söylemeyeceksin. Peki, vakit ne, yani sabah saat kaç? En azından bunu söyleyebilirsin sanıyorum.

"Akşamüzeri beş-altı civarı." diyerek tepsideki bitirmek üzere olduğu kahvaltısına bakıyorum.

Çatal elinde donup kalan Pelin, tüm şaşkınlığını sırtışında mimikledikten sonra doğruluyor ve şaşkınlığından çıkıp kısa bir duygu geçişinin ardından kendine gelerek, "Akşamüzeri kahvaltımı yapıyorum yani..." diye söylenirken, kahvaltı tepsisine çatalını, hemen yanına da iştahını bırakıyor.

Kahvaltı ile işi kalmayan *Pelin*, tepsiyi toplayarak mutfaka geçtikten birkaç dakika sonra odaya dönerek, koltuğuna oturup, kendisini, koltuğun kol ve yaslanma yerlerinin, oturma kısmıyla kesiştiği kenar boyunca uzanan çelik halata kelepçeliyor. Bunu yapması hoşuma gittiği kadar şüphe ettirici...

... ve şüpheler beni çok sorgulayan biri yapar...

—Kaç yaşındasın?

—29 ... ve hep 29 kalacağım.

—Ne zamandır burada yaşıyorsun?

—Benim zaman ile ilgili ölçülendirme biçimim seninkinden farklı Pelin! Ben bu binada çok yoğun şeyler yaşadım. Bazen yıllar gibi günler, bazen ise saatler gibi geçen haftalar.

—Burnunda kemik yok mu?

Yuttuğum haplar, vücudumda birçok hormon ile birlikte mutluluk hormonu olarak bilinen serotonin hormonunun aşırı miktarda salgılanmasına sebep oldu ve şimdi vücudumdan çekilen serotonin yüzünden psikolojim depresif tepkimeler veriyor. Teknik olarak mutsuzum.

Bu yüzden, argoda *düşüş* diye adlandırılan ve hiçbir şeyden keyif alamadığım gibi her şeyin keyifsizlik verdiği evrede, Pelin'in dumanlı soruları beni boğarken, neyse ki nadiren de olsa bazı soruları dikkatimi çekebiliyor.

—Evet, burun kemiğim yok. Boksörüm ben.

—En son ne zaman ağladın?

—İnsani bir yanımın olup olmadığını mı öğrenmeye çalışıyorsun?

—Hayır ama insanların verecek cevabı olmadıklarında soruya soruyla karşılık verdiklerini biliyorum.

Pelin'in verdiği, öz güven kuşanmış cevabının kulağımdan içeri fetih naraları atarak girmesi ile kendime geliyor. Gerçekten şu an için sorularını ya da cevaplarını derinlemesine olmasa dahi en azından standartlarım doğrultusunda bile değerlendiremiyorum. Üstelik yarım gün kadar önce, beraber fareli odadaydık ve belki de hayatında yaşadığı en büyük korkunun sonrasında benim tarafımdan zorla hem de en aşağılayıcı şekilde sahip olunurken şaşırtıcı bir şekilde, doğal ve saf bir orgazm yaşadı. Şimdi ise karşımda oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi beni tanımaya çalışıyor. Bir yandan işi bittiği zaman kendisini koltuğa kelepçeleyecek kadar itaatkâr davranırken, diğer bir yandan muhabbette eline geçirdiği her fırsatta bana şah çekiyor.

Mat olmak istemiyorum ve ona istediğini vereceğim. Kelime oyunu istiyorsa eğer kelime oyunu; ama öncelikle sertinin çekilmesinin sebep olduğu suni bunalım ruh halinden kurtulmam gerek. "Ne kadar duman, o kadar ramânman." diye eski bir argo lakırtısını mırıldanıp, yerimden kalkıyorum.

Dolaptaki zulama yönelip ufak bir paket alarak geri döndüğümde, sehpa Pelin'in önünde olduğu için yanına oturuyorum.

Paketten çıkarttığım esrarı yavaş ama ustaca ufak parçalara ayırarak içini boşalttığım iki sigaranın tütünü ile

harmanlayıp, uzun ve geniş, kenarı ince şerit halinde yapışkanlı kâğıda yayarak sarmaya hazırlanıyorum.

—*Sen hiç ayık gezmez misin?*

—*Nasihat mi vereceksin bana?*

—*Sadece seninle konuşurken düşüncelerinin bulanık olmasını istemiyorum.*

Esrarlı sigaramı sardıktan sonra yapışkanlı kenarını dilimle ıslatarak hazır hale getirip, cehenneme açılan ucunu ateşliyorum ve daha ilk dumanda vücudumun ücra köşelerine gizlenen extacynin kırıntıları hareketleniyor. Algılarının sinir uçlarını dağlayan ve *Pelin*'den gelen soru ya da cevaplara karşı refleksimi perdeleyen depresif ruh halimi aradan çıkardığıma göre, şimdi onun istediği akıl oyunlarını oynayabilirim.

—*Düşüncelerim bulanık değil. Doğru olduğunu ya da iyi olduğunu savunamam, savunacak da değilim zaten ama ben bir bağımlılığım ve benim açımdan bunu içmem değil içmemem sorun.*

Pelin, inanmak için kendisini zorlama evresini, içimde çeşitli şüphe ve tereddütler oluşmasına sebep olacak kadar sakın geçiriyor. Bu lüzumsuz ve yersiz dinginliği, bana bir şeylerin ters gittiğinin sinyallerini veriyor ve ben şu an için bununla ilgili hiçbir şey yapamıyorum. Ona zorla gurur kırıcı bir şekilde sahip oldum ve günlerdir dakika dakika psikanalizini yaparak kafamda oluşturduğum "*Pelin*" profiline çok aykırı hareket ediyor. Kızması lazım, bana nefretle bakması, hakaret dolu sözler sarf etmesi, benimle değil konuşmak aynı odada dahi olmak istememesi gerekiyor. Özellikle esrarlı sigarayı sarmak için yanına oturdum ve oturduğumda en ufak bir vücut hareketiyle uzaklaşmadı

benden. Olayı aktif zihin arkasına atıyor ve tepkimelerini deaktif bellekte yaşıyor. Basit tabirle öyle bir olayın yaşanmış olduğunu reddederek yok sayıyor ve içine atıyor. Bu hoşnut olmadığım bir durum çünkü arka zihinde yaşananlar dışarıya tepkimeler vermez ve ben tepkimeler olmadan hiçbir şey sezemem. Onu çözmem gerekiyor.

Ben, fareli oda sonrasında yaşananların, *Pelin*'in bilinçaltında nereye, ne şekilde konuşlanmış olabileceğini düşünürken, beklenmedik davetsiz bir soru, muhabbetimizin hane kapısından içeri kendi eviymiş gibi fütursuzca giriyor.

—*Neden BDSM?*

Bu, zincirinden boşanmış sahipsiz soru ortalıkta koştururken, kimseye bir zarar vermemesi için sağlam cevaplardan örülmüş bir zincir ile yeniden bağlamak için birikimlerimi ava çıkartıyorum.

—*BDSM hakkında ne biliyorsun ki?*

—*Sadece adını biliyorum.*

—*Peki, sana benim bildiğimi düşündüren şey ne?*

—*Birinin hareketlerini nasıl kısıtlayacağını biliyorsun, hem kapının yanındaki leş gibi sigara kokan kitap dolu odada birkaç kitap gördüm bununla ilgili; bir de karşısındaki ufak odada, kelepçeler, ipler ve ismini bilmediğim birçok araç gereç...*

Pelin sustuğunda, bir süre sessiz kalıyorum. Bunun sebebi ne söyleyeceğimi bilmemem değil, *Pelin*'in belki de şimdiye kadar kurduğu en uzun cümlelerin tınısına kendimi kaptırmış olmam.

–Şimdi seni neden kelepçelediğimi anlıyor musun? Sadece lavabo ve mutfakta tek başına gitmene izin verdim ve sen neredeyse tüm binayı keşfe çıkacakmışsın.

–Merak sadece...

–BDSM'nin açılımı, Bondage, Discipline, Sadism, Masochism; yani Türkçesi olan –Bağlama, Disiplin, Sadizm ve Mazozismin kısaltmasıdır.

–Sapkınlık yani?

Parmaklarımın arasında esrarlı sigaramı çevirirken, bir yandan da Pelin'in yaptığı etiketlemeyi düşünüyorum. İnsanların sebep-sonuç ilişkisi kurmadan çabucak yargıya varmaları beni her zaman dehşete düşürmüştür. Bu, iyi için de böyledir, kötü için de. Bir insanın kötü bir şeyi neden yaptığını düşünmemelerini nefretin göz bandı etkisiyle açıklayabilirim belki ama bir insanın yaptığı iyi şeyleri neden sorgulamadıklarının içinde çıkarıcı bir tavır ararım.

Gözlerimin yönünü, parmaklarımın arasında saltolar atan esrarlı sigaramdan Pelin'e çevirdiğimde, vücudunu birkaç santim geriye atıyor ve ben Pelin'in bu vücut gardıyla, bakışlarımın sert olduğunu anlıyorum.

–Ben bir BDSM sever filan değilim ve benim BDSM'ye karşı yaklaşımım biraz daha felsefik ama yine de şunu söyleyebilirim ki BDSM'de iki tarafın da rızası esas ve değişmez temel kuraldır. Bu sebeple de sapkınlık değil, insanların haz aldığı şeyleri keşfederek, bu doğrultuda tercih ettiklerini yaşamasıdır. Tamamını okumamış olsam da insan hakları denilen şeyin temelinde, insanların hayatlarını başkalarının hayatlarına etki etmediği sürece dilediğince yaşaması vardır.

Pelin, gökyüzünden önüne inen bir ufo görmüşçesine şaşkındı ve her insan gibi ilk kez karşılaştığı, mantığının kavrayamadığı, dağarcığının karıştırdığında kendisini aydınlatacak bilgileri bulamadığı şeyi yüz ifadesiyle reddetti.

— Ben burada, karşımda oturuyorken, insan hakları mı dedin sen? Ayrıca bu çok aptalca, neden insan böyle bir şeyin kendisine yapılmasına izin verir ya da ister ki?

Sanıyorum çok ama çok uzun zamandır göt edilmeye bu kadar yaklaşmamıştım. Ayrıca, BDSM'ye karşı, insan tabiatındaki en basit savunma şekli olan bilmediğini inkâr et tavrı komik gelse de beyninin öğrenmeye aç olduğunu biliyorum.

— Senin haklarına karşı bir gasp, darp ve tecavüz halinde olduğumu biliyorum. Yaptığının doğru ya da yanlış mı olduğuna dair çok uzun bir değerlendirme yapabilirim ama bu, senin üzerinde varmak istediğim sonuca giden yolu uzatır. Senin veya bir başkasının hak vermesini, hatta anlamasını dahi beklemiyorum ama belki yapmaya çalıştığım şeyin, en azından elimdeki güce rağmen yapmadığım şeylerin anlamlandırılmasını isteyebilirim Pelin! BDSM konusuna gelirsek eğer, nesnel somut bir varlığın ya da düşüncesel soyut bir kavramın varlığından haberdar olman, onun var olmadığı anlamına gelmediği gibi, bilgisiz yargılama yapmak seni daha en başında savunmasız hale getirir. Cinsiyeti önemsiz olmakla beraber birinin cinsel tercih olarak BDSM'yi seçmiş olması, senin bir mağazada on beş–yirmi çift ayakkabı dedikten sonra almadan çıktığında, o mağazadaki çalışana yuvarlattığın şey kadar sapkın değil benim için.

—Yine de bir insanın acı çekmek istemesi için bir sebep bulamıyorum ben.

—Pelin, sana şimdi bunun felsefesini mi anlatayım yani. Sadece bir tercih olduğunu düşün ve bunu bu şekilde kabul et.

—Tercih olduğunu anlayabiliyorum. Sadece sebebini kavrayamıyorum.

—Elde edeceği kazanımlar için yapabilir mesela.

—Köle olarak ne kazanabilir ki?

—Kazanmak elde etmek ise eğer, iki şey gereklidir. Birincisi elde edilmeye ihtiyaç duyulan şey, ikincisi ise elde edilecek şey için boş yer. Sadece elde etmeyi istemek tek başına yeterli değildir ve eğer boş yerin yok ise kimi zaman yer açmak için vermek gerekebilir.

—Ben binlerce kitap okumadım Demir ve bazen senin anlayacağımı düşünerek söylediklerini anlayamadığım oluyor.

Birçok duygumda olduğu gibi, yine belli etmeden çaresiz yalvarışına içimden tebessüm ediyorum. Gövdemi, biraz daha sağa çevirip tam Pelin'in karşısına alarak, "şu anda tek muhatabımın kendisi" olduğunu vücut dilimle de ifade haline getirdikten sonra, elimden geldiği kadar sade bir üslup ile anlatmaya başlıyorum.

—Her şey, insanın doğumundan itibaren karşılaştığı tüm küçük, büyük, etkili, etkisiz olaylar karşısında sürekli değişen psikolojik profilinin ne kadar geçirgen olduğu ile alakalıdır.

Benimle bir odada yalnız kalmış olduğunda, sana yapacağım sadece benim hayal gücüm ile sınırlı ise ve sen bunu yaşamış ya da yaşamayı göze alabilecek kadar cesur davranmışsan, artık seni hayatta ne korkutabilir ki? Ne için endişe edersin? Fiziksel olarak hangi saldırı olasılığı veya hangi şiddet olgusu seni yolundan vazgeçirebilir?

... ya da sana tam olarak saf katılıktaki duygularım ile hatalarım ve doğru yapamadıklarımı direkt olarak yüzüne söylediğimi düşün. Senin kırılıp, incineceğini düşünmeksizin sana hakaret etmeme razı geldiğini... Artık, kim sözleriyle senin canını yakabilir ki? Gittiğin bir iş görüşmesinde heyecanlanır mısın? Çalıştığın iş yerindeki sözlü mobing saldırılarından etkilenir misin? Arkadaş çevrendeki yanlış seçilmiş ya da sonradan yanlış düşmüş kişilerin, bizzat senin karakterine karşı, belli amaçlar ile yapmış olduğu ve sizin dedikodu dediğiniz ama aslında enjeksiyon söylemler ile değiştirilmiş veya tamamen asıl olmayan olayların dilendirilmesi; seni yıkabilir mi?

Bir başka şey ise senin eline ayağına dolaşan o egonu hem de fiziksel olarak ezdiğimi ve bunu tüm vücudunda hissettiğini düşün. Kafanı ayağımın altına alarak yüzüne bastığımda artık kim senden daha yüksek olabilir ki. Kimin sana hangi kıskırtıcı hareketi senin kontrollünü kaybetmene sebep olabilir?

En ama en önemlisi ise ben elinden almadan önce hak ettiği kıymeti vermediğin özgürlüğünün aslında bir insan için ne kadar önemli olduğunu kavradığında, başına gelebilecek kötü olay ya da olaylar dizisi sonunda elinde hiçbir şey kalmamış olsa bile, hayatta, hürriyetinin tek ve en önemli varlığın olduğunu öğrenmiş olursun ve artık hayatında neyin eksikliğini çekersin ki?

Pelin büyülenmiş gibi bana baktığında, göz bebeklerinin tam ortasında bir büyüme görüyorum. Bu büyüme, aşk denilen, matematiksel olarak imkânsız olan olgunun kırılımı diye alaysı bir şekilde adlandırabileceğim ama tamda aradığım şey olan ilk belirtileri olabilir mi? Yoksa dediklerimi gerçekten anlamış mıydı sezemiyorum.

Fareli odada yaşananlar bir milat ve ben uyandığı andan itibaren aklımdan geçenleri tam olarak okuyamıyorum. Bu bana gerçek düşüncelerini fiziksel olarak ne şekilde ifade ettiğine dair, onu eve getirdiğimdeki ilk sorgusunda topladığım tüm verilerin değiştiğini gösterir... Daha kötüsü ise bir alt benlik oluşturmuş olması. Umarım bu olmamıştır.

—Bana en fazla ne yapabilirsin?

Yaktığım çakmak ile tam tekrardan sönmek üzere olan esrarlı sigaramı ateşleyecekken, *Pelin*'den gelen güçlü soru ile çakmağın yanan ateşine dalarak, daha önce yaptıklarım ve *Pelin*'e yapabileceklerimin harmonisi, binlerce görüntü olarak geçişiyor gözlerimin önünde. Soruyu aklımda döndürdüğüm o birkaç saniyede, yukarıdan bırakılmış ağır bir taş gibi zihnimin sonsuz derinliklerine doğru düşen cevap beni korkutmaya başladığında, kafamı kuyudan kaldırıyorum.

Ne kadar itaat edebileceğini mi merak ediyor yoksa ne kadarını göze alabileceğini mi bulmaya çalışıyor? Bunu not almalıydım ama öncesinde yanıtlamam gereken bir soru var.

—Ne yapmak istediğimi biliyorum ve onu elde edene kadar yapabileceklerimin sınırı yok.

Verdiğim cevap, bilincimde tam tur attığında, ne dediğimin farkına varıyor ve kısa süreli bir panik yaşıyorum ve gözlerim istemsizce *Pelin*'in sol omuzu üzerinden odanın sağ tarafına düşen büyük duvarın alt köşesinde yazılı 64 isme kayıyor. Hiç bu kadar ileri gitmemiştim. *Pelin*'e yaptığım yüklenimler, düşünme şeklinde ve psikolojisinde inanılmaz değişimlere sebep oluyor. Ben ise bazen bu hızlı değişimleri yakalamakta zorlanıyorum...

—Bunların birer kazanım olduğunu kabul edelim tamam ama bu kazanımları elde etmenin daha yumuşak bi' yolu yok mu?

—Elbette ki var. Mesela eğitim. İkisinin arasındaki farkı ise bir şeyi tahtaya tebeşir ile yazmak ya da bir bıçağın ucuyla kazımak olarak açıklayabilirim.

—BDSM sadece bu saydığın kazanımlar için yapılan bir şey mi peki?

—Değil tabii ki... Aitlik ihtiyacı için de olabilir. Bir gruba, bir takıma, bir dine, bir siyasi partiye veya sadece bir sahibe ait olmak, kişiye var olduğunu ve bir mekanizmanın parçası olduğunu hissettirir —ki aslında insanların en çok eksikliğini yaşadığı şey de budur. Ait olmak.

—Peki, sence BDSM?

Üstüme gelmesi hoşuma gidiyor.

—Bence BDSM bu değil. Herkes eline biraz ip ve bir kırbaç alıp birini bağlayabilir ve ona vurabilir. Düğüm teknikleri, cezalar, ödüller öğrenilebilir. Araç gereçler temin edilebilir. Herkes bir sahip ya da bir sahibin kölesi olabilir. Benim için bedene hükmetmek hiçbir zaman yeterli olmadı.

—Neden?

—Biz insanız, canlılar içerisinde bizi diğer tüm canlılardan ayıran tek özelliğimiz 'düşünebilmemiz' ise bir insana sahip olmak, onun bedenine istediğini yapmak ya da yaptırmak değil, düşüncelerine hükmetmektir. Bir fikir aşılacak ya da var olan bir fikri değiştirmek—yok etmek. İşte o zaman birini kontrol etmiş olursun. Bana âşık olduğunda seni kontrol etmiş olacağım.

—Bana bunu açıkça söylemen ne kadar doğru ki? Bana neye karşı önlem almam gerektiğimin tüyosunu vermiş oluyorsun.

Bir anda, uzun zamandır içimde hissetmediğim ve ne-redeyse anılarımın içerisinde dahi bulup çıkartamadığım duygularla doluyorum. Hissettiklerimin isimlerinin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Yolda karşılaştığın, sima-sını hatırladığın, durup sana selam vermiş, halini hatırlanı soran birisinin bir türlü hatırlayamadığın adı gibi.

"Hadi ama ya tırman yukarı ve ağzımdan içeri girip mi-deme yol al ya da düş ölümüne tutunduğun dilimin ucundan."

Dilinin ucundaki çok bilindik ama diğer bir yandan ise bilmediğim bir lisandaki kadar zor, içime dolan seziyi adlandırmak.

Çapraz sorguda, üzerindeki baskıyı kaldıramayıp suç ortağının her şeyi itiraf ettiği yalanına inanarak, tüm bil-diklerini anlatmaya başlayan bir suçlu gibi dökülmeye baş-lıyor kelimeler ağzımdan.

—Daha önce de söyledim Pelin, ne yapmak istediğimi ve na-sıl yapacağımı biliyorum. Ben, güçlü sezgilerim ve dehşet verici bilgi birikiminin harmanlamasıyla olabilecekleri önceden ön gö-rürüm. Sen o duvara yazılacak son isim olacaksın, buna eminim. Sadece ne şekilde olacağını kestiremiyorum.

Kısa süren sessizlikten sonra Pelin'i sağına dönmüş du-vardaki isimleri okurken ya da sadece bakarken onu yal-nız bırakarak odadan çıkıyorum...

Artık kesinlikle eminim, bunun bir inkâr evresi oldu-ğuna. Oluşturduğu bir alt benliğe tüm yaşananları ata-rak, her sözüme, tepkime, hareketime karşılık olarak, ger-çek hislerini o benlikte yaşayacak ve ben sadece bunun belli belirsiz yansımalarını görebileceğim. Bu tüm yaptı-ğım yüklenimlerin sonuçlarını bana yanlış veriler olarak

verecek ve ben o yanlış verilerden yola çıktığımda, tamamen farklı yollara sapacağım. Bir şey oldu ve bir zihin koridoru açarak kendine güvenli bir alan yarattı. Çocukluğundan itibaren hayatı boyunca tüm yaşanmışlıklarının oluşturduğu psikolojik profili çözümlemem, sadece birkaç saatimi alır çünkü bu profilin davranışlara yansması artık oturmuştur. Şu an oluşan bu yeni ara benliği çözümlemem ise aylarımı alabilir. Bunun sebebi ise bu ara benliğin davranışlarına yansımalarının her gün hatta her an değişiklik gösterecek olması.

Hazırlamam gereken bir oda var ve nedense bunun gerekliliğine emin olduğum kadar bunun yaşanmasından korkuyorum...

Bölüm - 18

Aşağıya Doğru Çöküş

Bir şeyin tarifini, tam anlamıyla yapmak ne kadar mümkün olabilir ki? Anlam bütünlüğüne, tüm yönleri, doğruluğu ve hissi ile ulaşmak için kaç benzetme gerekir? Bir alfabe fertlerinin tamamını, yüzlerce kez yan yana sıraladıktan sonra ortaya çıkan binlerce kelimeyi, uzunlukları ve kalıpları farklı olan cümleler içinde on binlerce kez çarpıştırarak yaratılan olguların yardımıyla yapılabilir mi bu?

Her insanın kendisine özel ve özgü bir fikri varken, insanın yaşadıklarının insana verdikleri ya da aldıklarının kendisine has fikrindeki etkisini, başkası nasıl, ne kadar benimseyebilir ki?

Hayatına devam edebilmek için karşısına çıkan her şart, fırsat ve koşulu kullandı ve bunu yaparken utanmadı çünkü utanç, insanın kendisi yaratmadığında masum olan bir şeydi.

Bir kelebeğin kozasından çıkışıydı bu. Kozasına böcek olarak giren, zarif bir kelebek olarak yeni hayatına başladı. Beğenildi ve sevildi. Görülmek, dokunulmak istendi.

Onun için ise tam tersiydi olan.

İnsan, masum bir insan olarak girdiği kozasından bir canavar olarak çıktı. Adı konulmamış, başka bir eşi olmayan bir yaratık.

Bir otobanın kenarına atıldı; "Hoopp, birader, bi' bakar mısın?" adamların durma zahmetine girmedikleri otomobillerinden. Yerde mi yuvarlanıyordu yoksa başı mı dönüyordu anlayamadan; garip bir şekilde canı hiç acımadan ya da diğer acılarını bastıracak kadar acımadan hem de...

Zorla götürüldüğü kendisine geri geldiğinde, kafası bulanık su gibiydi. Bileklerinden bağlı ellerini çözmek için çabalarken, uzun süredir ihtiyacı olan kanın tamamını alamadığı için hissizleşen parmakları hiçte yardımcı olmadı.

Gözlerinin üzerindeki bağı çözdüğünde, görmeyi çok istediği her şey yerine, sadece karanlığı verdi, bir gündür hiç açılmadığı için karanlığın tembelliğine alışan retinası. Ancak bir süre sonra zihninde şekil bulan bulanık görüntüler ile emin oldu kör olmadığına.

Yol kenarındaki ufak tefek sivri taşların canı daha çok yanmıştı dizlerini parçalarken ve hiç acı hissetmemesinin sebebi vücudundaki her noktanın zaten etiyle tırnağının arasına başka bir cisim girmişçesine acımasıydı.

Sesler; kafasının içinde yankılanan seslerin her bir tekrarlanan ritmik vuruşu, aniden gelen yaz yağmuru öncesindeki korkutucu gök gürültüleri gibi patlıyordu kulak mahzenlerinde.

Kimdi? Adı; adını hatırlıyordu evet ama soyadını değil. Ne nerede olduğunu biliyordu ne günlerden ne olduğunu.

Tanıdığı herhangi birisinin simasını çıkaramıyordu silinmiş anılarının içerisinde hatırlar meydanına. Bir tanıdığı var mıydı? O an onun için bir yerlerde endişelenen birileri ya da en azından biri.

Bir otobanın kenarında, yeni hayatına doğdu.

Kulağının içinde naralar atan sarhoş mahalle serserisi sesler, açlık, acı, korku, stres ve endişeye karşı savaş veren beyni, beyincik ile bağını kopardığı için, düz yürüyemediği yolda yalpalamaları yüzünden bedenini otomobillerin altına atıp atıp çekerken bulundu, birisi tarafından.

Beyninin kaybettiği savaşın galibi sesler pusuya yatmış, kendisine yöneltilen her sorunun önüne ve arkasına geçerek kapatıyordu kulaklarını.

Doktorun; gördüklerine dayanamayarak gözyaşlarını tutamayan hemşirenin; meraklı ve görevine, genç bir bedene bunu yapanları bulmanın insanlık vazifesini katan polisin; kendisini yerlere atmasından tahmin ettiği annesinin; yerden annesi olduğunu düşündüğü kadını toplamaya çalıştıkları için yakınları olduğuna kanaat ettiği insanların ve korku dolu gözlerine şefkat yüklemeye çalışan çevredekilerin sesini duymuyordu.

Tüm yüksek tondan seslerin, boğazını sıkarak boğuk uğultuya çeviren ritmik bombardımanların, vücudundan sökülen metallerin, derisinden çıkarken çıkardığı seslere izin vermesi garipti.

Yüzlerce zımba teli çakılmıştı kollarına, onlarca rap-tiye söküldü gövdesinin çeşitli yerlerinden, hatta avuç içinden bile.

Kızamık geçiren bir çocuk gibiydi; eğer her yerini kaplayan kızarıklıklar sigara ile yakılarak yapılmamış olsaydı, "Tahta mıyım ben!" diye düşündü; kerpeten ile çekilen her cam çivisinde. Hiçbir zaman izleri geçmeyecek irili ufaklı kesiklere üzüldü en çok.

Kozasına böcek olarak giren, kelebek olarak çıktı; o ise insan olarak girdiği beden tornasından bir canavar olarak.

Çelik bir kürenin içine sıkılmış mermi gibi oradan oraya sekerken kafatasının içindeki sesler; duygularından arındı. Hiçbir şey hissetmesine izin vermeyen sesler, ruhunun derisi olan uykusunu, umudunu, inancını ve sevgisini, usta bir kasap gibi sıyırdı kanlı bıçağı ile.

Ortada bir suç vardı ve bu suç, kendisine bir beden bulmak için kaybettiği hafızası birini işaret edemedikçe üzerine yapışuyordu.

Yoktu "hoopp, bilader, bi' bakar mısın" adamlar.

Yalnızlaştıkça kalabalıklaştı yaşadığı şehir. Kendisine yapılanı kanıtlayamadıkça suçlandı. Görevine insanlık vazifesini katan meraklı polis, çok az film izlemişti ve artık inanmıyordu, bu tek bildiği yeşil çam senaryolarından çok daha usta yönetilmiş kurguya.

Dosyayı eli, gencin ağzını devlet baba tokadıyla kapattı.

"Sen yaptın!.."

Her kişi, olay, duygu, his, düşünce, birbirine girmişti genç bir beyinde ve daha inandırıcıydı; ilk başta görevine insanlık vazifesini katan meraklı polisin, şimdiki acımasız, sıkkın tarafının ağzından çıkan yeşil çam senaryosu.

Herkes inandı... Doktor raporunda inandı... Hemşire, sıkığı gözyaşlarında... Tanıdıkları, suçlarcasına bakışlarında inandı... Annesi, nefesi kuvvetli adamlar tavaiyesyle inandı...

Hepsi çok az film izlemişti ve daha yatkındı mantıkları yeşil çamın arabesk hikâyelerine.

"Kendi yaptı!.."

Daha on sekizinde, terk-i diyar etti; sessiz, kimsesiz hatta hiçbir şeysiz.

On bir buçuk lirası, hiçte güven vermiyordu, yarısının yarısını dahi dolduramadığı cebindeki.

Bir gece önce, evinde, odasında, yatağında yatarken, bir gece sonra bilmediği bir şehrin, hiç bilmediği bir kenar semt parkında yattı belediye bankına.

Derdini dinleyip, onunla beraber ağladıktan sonra montunu vererek yanında yatan park dostu parasını çaldığında, gözyaşının her zaman gerçek hissin fiziksel hali olmadığını, üç günlük açlık hocasının dersinde öğrendi.

Geçmişimin izleri ne çimen lekesine benzerdi ne de çamur, temizleyici kimyası zamandı, kısa yolu seçenler içinse uyuşmuş bir beyin.

İlk uyuşturucusunu içerken, aklında, herkesin inandığı, "uyuşturucu içip kendi yaptı" senaryosunun filmini çekmek vardı.

Kenar mahallelerde uyuşturucu alırken tanıdı insanları ve sadece gözlerine bakarak anlayabiliyordu, elini cebine

atan torbacının ona istediğini mi vereceğini yoksa bıçak mı çekeceğini?

İzbe binalarda buz gibi havanın direttiği mecburiyet yüzünden, aklını yitirmiş insanlarla beraber yatarken bıraktı uyumayı. Gözlerini kapattığı anda başına gelebilecek her şeyi kabul etmiş olurdu.

Aç mı kaldı?

Üşüdü mü?

Dövüldü mü?

Korktu mu?

Üzüldü mü?

Ağladı mı?

Tek yapabildiği şeyin dövüşmek olduğunu anladığı boks salonunda, ağız suyu kovalarından başladı beden dövücülüğüne.

İlk çıktığı yasa dışı bahis maçında seyirciyi coşturan rakibini ise korkutan bir adı dahi yoktu.

Hiç unutmadığı bilgileri vardı. Güçlü sezgileri... Bedensel dirayetine, genç ve güçlü oluşunu şort ve atlet yaptı.

Ne kadar zor olabilirdi ki?

1.85 boyunda ve yaklaşık 90 kiloluk bir rakip vardı karşısında. Boş bakışları, çok zeki olmadığının kanıtıydı. İlk maçıydı ve ilk iyi parasını kazanmak için, sürekli sol bacağına yüklendiğine göre önceki maçlarından birinde muhtemelen sağ bacağından sakatlanmış ve bu yüzden çok hızlı olmayan bir adamı devirmesi gerekiyordu sadece.

Tekme atmayacağına emindi ve sağlıklı olduğu için ilk atağı soluna ve yumruk olarak alacaktı ki tek yapması gerek biraz *öne-aşağıya* eğilerek kendisinden uzun olan rakibine aşağıdan yukarıya doğru sert bir apargard çıkarmaktı.

Gonk; başlama gonku çaldı ve işte geliyordu. Beklediği gibi sağ bir kroşe geldi...

Bilmek yetmiyordu ve beyninin düşünme hızına ayak uydurabilecek refleksler ile hızlı bir beden gerekiyordu.

İlk maçının sonucu, bir sağ, iki sol kroşe yedikten sonra kırılan burun kemiği ve bahis maçlarının güzel tarafı olan, kaybetmesine rağmen, kazandığı, on beş günlük garsonluğa denk para oldu.

Sonra bir kez daha kaybetti, daha sonra bir kez daha, sonra yine, bir daha kaybetti, tekrar kaybetti, hep kaybetti.

On altıncı maçında artık seyirciyi coşturan ve rakibini korkutan bir adı vardı. Nefes kontrolü yapabiliyor, sakinliğini koruyor ve en önemlisi beyninin düşünme hızına bedenini uydurabiliyordu.

Daha önceden izlemediği hiçbir rakip ile maça çıkmıyor ve izlediği tüm rakipleri artık onun karşısına eksiklikleri keşfedilmiş olarak çıkarken, o, kazanıyordu.

Kaderinin yaşamasını istediği hayata itirazını, artık sürekli kazandığı dövüşlerden eline geçen paralar ile gözlerden uzak bir hurdalığı ve içindeki binayı alarak yaptı...

Artık tek yaptığı, dövüşmek ve uyuşturucu almaktı. İnsanlardan kendisini soyutladığı binasında, üzeri mecazen

SEVECEKSİN

kanlı, madden terli para ile kendi dünyasının temel.....
atmaya başladığında, artık o bir insan değildi.

Karşısına çıkan her bedeni dövebilmek, insanlara karşı
olan nefretinin iştahını doyuramıyordu ve o, insanların en
güçlü kabul ettiği duygu olan aşkın yaratıcısı olmaya ka-
rar verdiğinde, binayı içinden çıkılmaz, dışarıdan girilmez
hale getirmişti bile.

Bölüm - 19

Koyu Siyah – İsrar

Gözlerimi aniden açıyorum, her zamanki gibi. Keşke uyandıktan sonra tekrar uykuya dalabilen biri olsaydım; böylece kesinlikle gözlerimi açtığım an, "hayır" diye haykıran vücudumun her noktası için bir miktar daha uyku tahsilatı yapabilirdim aceleci gözlerimden, ancak uyandı-ğım göre artık çok geç.

Önce, "Beş saat..." diye mırıldanarak uyuduğum süre ile ilgili bir tahminde bulunup sonra tahminimi doğrulatmak için henüz netleşmeyen görüşümle saatime bakıyorum. Akrep ile yelkovanı birbirine karıştırmadıysam eğer, otuz iki saatlik yorucu bir aksiyondan sonra sadece altı saat kadar uyumuşum ve bu uyku; vücut direnci yüksek biri olmasaydım yerimden kalkmama izin vermezdi.

Bir atın toynakları altında ezilmişçesine sızlayan bölgesel acılarıma direnerek, kalkmak için doğrulmaya başladığımda, yataktan ayrılmak istemeyen bedenimin köklerini sökmek zorunda kalıyorum.

Vücudumdaki ana eklem yerlerinin kütürtülerine rağmen doğrularak, ayaklarımı soğuk zemine basıyorum ve

tabanlarımdan giren ayıltıcı serinliği belime kadar takip ettikten sonra karın boşluğumda izini kaybediyorum.

Tam karşımadaki, kapalı olduğu için kısmen ayna vazifesi gören monitörlere düşen belli belirsiz yansımalarımdan bile, bitik bir halde olduğumu anlamak zor değil. *Oda beni çağırıyor.*

Son günlerde daha da sık aralıklarla ve her zamankinden daha yoğun bir şekilde zihnimin derinliklerinden gelecek, beyin duvarlarımı içten dışa doğru zorlayan soru yağmurunun kontrolsüz hızı beni ürkütüyor. Çıkış noktamı yargılamaya başladım ki cevap veremediğim her soru beynimde bir yerlere, gözüme kaçan toz gibi rahatsız edici bir şekilde batıyor. Acı ve huzursuzluk verici.

Sorular, kan emen doyumsuz vampirler gibidir ve cevaplar ise bu vampirlerin kalbine saplanan bir kazık. Çok iyi biliyorum ki bu kan emicileri öldürmek için gerekli olan cevapları bulamadığım sürece ısırılarak, emilerek ve yenerek tükeneceğim.

Pelin'e karşı fiziksel bir üstünlük kurabildim, buna eminim. Şu an elimde bir ip ile birlikte çıplak soyunarak yanına gittiğimde, ona yapacağım hiçbir şeye karşı koymayacağını ve boyun eğerek her emrimi yerine getireceğini biliyorum.

Ancak beni tatmin edecek olan bu değil. Herhangi biri de bir başkasına karşı güç üstünlüğü kurarak, dilediği her şeyi yapabilir ya da yaptırabilir. Ben bir beden sahip olucusu, bir tecavüzcü değilim.

Sahip olmak bu kadar basit olamaz. *Pelin'in*, bedeni üzerinde gerçekleştireceğim herhangi bir eyleme karşı

gelmemesi, kısmen rızası olduğu anlamına gelir, peki ya arzu? Ben, benimle ilgili eylemlere ihtiyaç duymasını, bununla beraber bunu benden talep etmesini istiyorum.

Uyanır uyanmaz başlayan iç savaşıma, kural dışına çıkarak, *Pelin* uyanırken uyumuş olmamın hoşnutsuzluğu da eklenince, harekete geçme fikri cazip geliyor. Binadaki tüm kameraları izleyebildiğim ekranların olduğu küçük odadan aşağı katı göremesem de birkaç saniyelik odaklanmam ile *Pelin*'in, koltuğunda oturduğunu ve kelepçesinin bağlı olduğunu anlayabiliyorum. Ufak bir kıpırdanması ile eski ahşap koltuğun çıkardığı inilti ve kelepçenin soğuk metalik sesi, merdivenleri çıkarak yanıma kadar geliyor.

Pelin koltuğunda ve stabil olduğuna göre, ben de içimdeki umut fakiri düşünceler ile dışımdaki ter kokusundan kurtulmak için, az önce yattığım, şimdi ise oturduğum tek kişilik yataktan kalkıyorum. Su; suyu severim ve bana her zaman iyi gelmiştir. Kıyafetlerimi çıkarttıktan sonra pake-timden bir sigara alıyor ve duvara gömülü elbise dolabının içinden küçük banyoya geçerek, her zaman orada olan banyo aynasının önündeki çakmak ile vazifesini yapabilmesi için sigaramı ateşliyorum.

Birkaç metre karelik banyoda, duş ahizesinin monte-lenmiş olduğu duvarın komşu duvarına sıcak sırtımı yas-layarak, ahizeyi vücuduma doğru çevirip suyu açıyorum. Vücuduma çarpan su, soğuk duvarın yarattığı irkilmeye eklenerek tüylerimin dikilmesine sebep oluyor. Boynumdan başlayarak aşağıya doğru vücudum boyunca ilerleyen her su yolunun akışını hissediyorum. Arada sırada duş ahi-zesinden tutunduğum elimin parmaklarına ilıştirdiğim

sigaradan, kısa ama sert nefesler çekerken, ıslanmaması için büyük çaba sarf ediyorum. Su iyidir, suyu severim ve hızlandırdığı kan dolaşımım ile algılarımı açmasına şu an çok ihtiyacım var.

Zihnim berraklaşarak flu düşüncelerimden sıyrıldıkça, beynimin sabah jimnastiğini başlatıyorum. Bir insanın temel genetiğinde kodlu olan öncelikli eylemler vardır ve bu öncelikli temel eylemler tamamen yaşamın devamlılığı üzerine kurgulanmıştır. Beslenme ve üreme, ilk sırayı alan en önemli iki eylemdir. Genetizm o kadar etkili bir psikolojik yönlendiricidir ki yaşamın devamlılığını sağlayan basit unsurlar bile beyin tarafından yüceleştirilir. Bu, kişinin yaşama karşı duyduğu hayranlığı ve peşinden de o yaşamı yaratan güce inancını oluşturarak, aynı güce karşı çeşitli seviyelerde ya da isimlerde bağlılık ile sevgi beslemesine sebep olur. Kimi doğa anaya inanır, kimi her şeyi yaratan bir güce.

Ancak, bir bankada, elinde silah olan bir soyguncunun rehinesi isen, beyin o zaman milyonlarca yılda oluşan tüm kodlamayı bir kenara bırakarak yaşam önceliklerini değiştirir. Artık, hayatını devam ettirmeni sağlayacak şey, elinde silah olanın kararıdır. Ne kadar havanın ya da yiyeceğinin olduğuna bakmaz ve bununla beraber, kararın sahibini içgüdüsel olarak tanrılaştırır ve bağlanmaya başlarsın.

Tüm çabama rağmen sigaram ıslanıyor ve soğuk su ile ayılma seansımı sonlandırarak banyodan çıkıyorum. Hemen hemen her dairede bulunan ve içinde temiz kıyafetler ile acil ihtiyaçlarımı karşılayabileceğim çeşitli malzemelerin

olduğu bu gömme dolaplar, arkasına gizlenmiş küçük banyolar ile birlikte işimi her zaman kolaylaştırmıştır.

Dolaptan aldığım havlu ile ıslaklığımdan sıyrılırken, duşta dikkatsizliğim yüzünden ıslanan sigaramdan karılayamadığım nikotin ihtiyacımın üzerini tamamlamak için pakete uzandığımda, duşa girerken paketteki son sigarayı aldığımı fark ediyorum.

"Kahretsin, sigaram bitmiş ve sanıyorum bu, stokumun son paketi. Şimdi çıkıp almak için Pelin'in uyumasını beklemem gerekecek."

Üzerimi giyinerek, boş olsa da birazdan kullanacağım paketi ve çakmağı yanıma alarak, binanın son katı olduğu için dubleks olarak inşa edilen dairenin iki odalı çatı katından alt kata, daire içindeki merdivenleri kullanarak iniyor ve direkt mutfığa giriyorum.

Kafamda ilk beliren düşünce, bir kısmını soğuk duş ile attığım miskinliğin diğer kısmından ise bir şeyler içerek kurtulmak. Belki bir bira ya da bir tekila shot.

Pelin kendine bir güvenli alt benlik oluşturdu ve benim oraya ulaşabilmek için yapabileceğim hamleler kısıtlı. Bu psikolojik oluşum çok yeni ve değişken olduğu için dışı vurum tavrını *Pelin*'in hiçbir hareketinden doğru şekilde çözümleyemiyorum. Geriye elimde, tüm verileri sıfırlarken aynı anda dibine kadar stockholm sendromunu uygulama seçeneği kalıyor. Bu bellek temizliğini yapacağım oda için acımasız olmaya ihtiyaç duyacağımı düşünerek, çabuk bir şekilde sert bi' kahve yapmaya karar verip hazırlamaya başlıyorum, herhangi bir keyif verici madde almadan.

Biliyorum ki madde yoksunluğu beni acımasızlaştıracak. Acımasızken daha net kararlar veren biriyim.

Hazırladığım kahveyi enerji içeceği ile soğuttuktan sonra, *Pelin*'in olduğu odaya, içimde verme arifesinde olduğum korkutucu kararın ifadelerini yüzümden silerek giriyorum. *Pelin* daha beni fark etmeden, elimdeki boş sigara paketi ve çakmağı masanın üstüne atarak, önce *Pelin*'e, sonra odaya kısa anlık bir bakış atıyorum. *Pelin* refleks olarak çıkan sese dönüp, masanın üzerine attığım paket ve çakmağa bakıyor. Ufak hamlem ile kazandığım kısa sürede, onun ve odanın göz röntgenini çektiğimi fark etmiyor bile. Temel Mossad ajan taktiği olan "yönlendirerek gözle" ile amacıma ulaşıyorum.

Odada dolaşmadığını ve hiçbir şeyi kurcalamadığını anlamam zor olmuyor. Bunu, hemen atlayarak saçlarına şekil vermesi ve kıyafetinin derli toplu olmasının sebebini kafamda sorgulayarak koltuğuma doğru yürürken, tahminlerimin çok dışında bir ses tonuyla bana sesleniyor.

—*Demir Bey! Günaydınlar...*

Sonuca giden yolda önüme çıkan engeller beni saldırganlaştırıyor ve bundan *Pelin*'de nasibi ses tonumdaki sıfırın altında duyguyla alıyor.

—*Günaydın.*

Odanın ortasındaki sehpayı, *Pelin*'in önünden kendime doğru çekerek koltuğa oturuyorum. Kahvemden ilk yudumu aldığım an, tavandaki robot ışıklar ile birlikte, salon ve mutfaktaki siren ışıklar da dönerek yanıp sönmeye başlıyor. Dairede olduğu gibi tüm binada da aynı kırmızı sarı ışıkların yandığına eminim ve uyarı sistemini kapatmazsam,

yarım dakika sonra kulakları sağır eden bir alarm çalmaya başlayacak. *Pelin*'in gözleriyle sorduğu "ne oluyor" sorusunu cevapsız bırakarak yerimden kalkıyorum. Odadan, *Pelin*'in paniğe kapılmaması için, yavaşça ama yarım dakika dolduğunda sesli alarm devreye girmeden, sistemi kapatmaya yetiştirmek için merdivenleri hızlıca çıkıyorum.

Tüm binadaki sistemi kontrol eden şalterlerin olduğu, sabah uyandığım odaya girerek, alarmı devre dışı bırakacak şalteri kapatıp yeniden açıyorum. Alarm devreye girdiğine ve ikimiz de binada olduğumuza göre, binaya dışarıdan yaklaşan biri ya da birileri var demektir.

Odadan çıkıp kısa koridoru geçerken, solumda kalan diğer odayı görmemek için kafamı merdivenlerden tarafa çeviriyorum. Koridorun sonundaki kırmızı ateş tuğlası ile zeminden tavana örülmüş duvarın önünde yere eğiliyor ve gevşek parkeyi kaldırıp altındaki küçük anahtarı alarak doğruluyorum. Tuğla duvarın koridor duvarıyla kesiştiği sol tarafının bel hizama denk gelen yerinde, parmaklarımı kısa bir süre gezdirdikten sonra aradığımı bularak anahtarı tuğlaya saplıyorum.

Aslında bu tuğladan örülmüş bir duvar değil. Ateş tuğlası görünümündeki taş plaka ile kaplanmış, terasa açılan bir kapı ve benim anahtarı sapladığım yer ise anahtar deliğini gizleyen tuğla duvar görünümündeki taş plaka ile aynı renkteki kırmızı küçük kâğıt.

Terasa çıktığımda, yavaşça korkuluklara doğru ilerliyorum ve kendimi gizleyerek aşağıya bakıyorum. Harika, binaya yaklaşanlar bekçi köpeklerim. Bunlar son bir haftadır hurdalığı geceleri mesken tutan dört kişilik bir grup.

Hurdalığın binaya uzak تنها köşelerinde, ufak bir ateş yakarak birkaç saat kafayı çekip gidiyorlar. Binaya yaklaştıkları için umursamıyor hatta onların ortalarda olması, meraklı insanları hurdalıktan uzak tutacağı için göz yumuyordum. Ancak sınırları aşılar.

Teras kapısını kapatarak daha odaya inmeden merdivenlerdeyken, *Pelin'e*, "*Açma!*" diye sesleniyorum. Odaya girdiğimde, elinde anahtar ile donup kalan *Pelin*, bunu nasıl bildiğime şaşırmuş olsa da merak önceliğini, üst kata çıkmadan önce gözlerinin cevap alamadığı sorusuna veriyor ve bu sefer sorusunu başka bir duyu organı olan diline sorduruyor.

—*Demir ne oluyor?*

Oldukça sakın bir ses ile "*Bir şey yok, elektrik sistemiyle ilgili ufak bir sorun sadece.*" diyerek, daire çıkış kapısına doğru yürüdüğümde, bir an durup, odaya geri dönüyor ve odadaki dolaptan cüzdanımı alarak tekrar kapıya yöneliyorum.

Botlarımı giydikten sonra merdivenlerden ön çıkış kapısına kadar iniyorum, ancak, gizli olan bu girişin yerini belli etmemek için arka kapıya yöneliyorum. Ben binanın arka tarafından dolaşp ön tarafa geçtiğimde, grubun, tahmini otuz yaşlarındaki bıyıklı alfası bağırarak, *Ahmet Kaya'nın*, "*Nereden Bileceksiniz*" şarkısını, alkol ve sigaranın çatallaştırdığı, savaş borusu sesiyle söylemeye başlıyor. Ufak da olsa, *Pelin'in* bunu duyma ihtimali, beni yanlarına kadar gitmeden harekete geçiriyor ve kendimi fark ettiriyorum.

—*Heyy! Dostum!..*

Kimseyi beklemeyen müptezel grubunun tüm üyeleri kısa süreli şaşkınlık ile birlikte, kendilerine ait olmayan bir

mekânda olmanın verdiği "eyvah, yakalandık" utancına kapılsalar da içgüdülerinin yönlendirmesi ile hemen yaklaşıp savaş pozisyonu alıyorlar.

"Evet, işte böyle, birbirinize yakın durun ki kaçma şansınızı kaybederken bana da bedenlerinizi size karşı kullanma avantajı versin."

Sakin ve ricacı bir ton ile isteğimi dile getirirken, bir yandan da gruba yaklaşılmaya devam ediyorum.

—Dostum, bu hurdalık bana ait ve sizden hurdalığın dışına çıkmanızı rica ediyorum.

Grubun bıyıklı alfa abisi ve aynı zamanda en kafası güzeli, ricamı yerine getirdiğinde, bana karşı ezik, grubun diğer üyelerine ise küçük düşeceği fikrine kapılarak isteğimi reddetmese bile itiraz ediyor.

—Biz her zaman burada takılıyoruz. Yeni mi aklına geldi arazinin senin olduğu!..

Bıyıklı abilerinden cesaret alan, tahmini yirmi üç-yirmi beş yaşlarındaki iki alfa yalakası, hiçbir değerlendirme yapmadan, elinde bira poşetini tutan abilerine bir yandan hak vererek homurdanıp, diğer yandan kafalarını sallayarak anlaşılması mümkün olmayan kendi homurtularını yine kendileri onaylıyor.

Minik çetenin, en genç, tahminen getir götür işlerini yapan ayakçı üyesi, on dokuz yaşından büyük olamaz ve diğer üçüne göre daha yakışıklı, daha insan gibi.

Ses tonumu bir tık geriyorum ve ısrar ediyorum.

—Biliyorum, şu ana kadar müsaade ettim ama artık etmiyorum.

Gruba iyice yaklaşıyorum. Kafası güzel bıyıklı abi ile aramızdaki mesafe birkaç metre ve şimdi kesinlikle sayısal üstünlüklerinin verdiği cesaretle ret cevabı gelecek.

—Hadi yaa, öyle mi?

Artık olacaklar kaçınılmaz. En azından durumdan faydalanayım. Arka cebimden cüzdanımı, içinden de para çıkartarak grubun genç ve yakışıklısına doğru uzatıp, "Buraya gel!" diye sesleniyorum.

Paranın cazibesi kadar ses tonumdaki kararlılık ve her zaman yaptığı için oluşan alışkanlığının verdiği "neden olmasın" hissi ile yanıma kadar gelen yakışıklıya parayı uzatıyorum.

—Git ve bana bir karton kısa parlament al genç, fırla!..

Yakışıklıya kıyamadığım için gönderdiğimi anlayan bıyıklı alfa abi, kavganın kaçınılmaz olduğunu, elindeki birayı yere dökerek tasdikliyor.

"Keşke Demir'in sokak hali hakkında biraz bilginiz olsaydı."

Alfa abi, şişeyi daha kolay kavranabilir olan boğaz kısmından tutarak, Türk filmi yapımı silahı ile üzerime doğru yürümeye başladığında, hemen arkasından grup abisi olmadığında alfalık yapan, zayıf ama hareketlerinden diğerlerine göre daha atik olduğunu anladığım yaver de harekete geçiyor.

Çok uzamayacak...

Normalde zaten yavaş reflekslere sahip olan bıyıklı abi bir de omuzunu merkez kaç teorisindeki merkez yaparak, bira şişesini kol boyunun izin verdiği kadar geniş bir açıyla

salladığında, bir an için şişe bana gelene kadar acaba genç sigarayı alıp gelir mi diye düşünüyorum.

Alfa ile hemen arkasındaki, yancısına göre daha uzakta duran ve cüssesine göre daha tutuk davranan üçüncü derece iri grup üyesinin mesafesini, yapacaklarım için yeterli bularak, alfanın şişeyi tutan kol bileğini dışından sağ elim ile yakalıyorum. Aynı anda kolunun dirsek içine sol avuç içimle vurduğumda, kolu dirseğinden kendisine doğru bükülüyor ve şişe suratında patlıyor. Sersemlediğinde, kontrole geçen bedenini hemen arkasındaki yancısının üzerine iterek, ayak seslerinden arkamdan atağa geçtiğini anladığım koca oğlana döndüğümde, üzerime denize atlar gibi gelişine gülümsüyorum.

Benim için oldukça yavaş olan sağ yumruğunu sol kolumla, yüzümün dışına iterek, iki elimle yakasından yakalıyor ve hem kendim öne atılıp hem de rakibimi kendime çekerek, nişanladığım burnuna kafa attığımda gelen çatırtı, kırılan burun kemiğine ait. Burnunun acısı ile içgüdüsel olarak ellerini yüzüne götürmesine, yakasını bırakmadan dirseklerimi yukarı kaldırarak engel oluyor ve arkasından ikinci kafayı ağzına attığımda, alt ve üst dudakları kafam ile dişleri arasında ezilerek patlıyor. Şimdi yarı baygın haldeki rakibimin, iki yanda kontrolsüzce sallanan cansız kukla kolları, benim için hiçbir tehdit oluşturmuyor. Üçüncü kafayı, sağ elmacık kemiğine kırmak için atıyorum, ancak bayılıyor ve kafasını geri attığı için kırmasam da tahminimce sağ elmacık kemiğini çatlatıyorum. Bu hızlı ve sert üç kafa darbesi için harcadığım süre iki saniyeden fazla üç saniyeden az.

Hemen alfa ve yancısına geri dönüyorum ve bira şişesinden faydalanamayan, yüzü kan içindeki alfayı elinde demir bir boru ile bana doğru gelirken görmemle, uzun boruyu bana doğru sallaması aynı an içinde oluyor ki bu darbeden kaçmam artık imkânsız. Alfaya doğru öne atılarak, olabildiğince borunun en çok güç toplanan ucundan kendimi kaçırıp, boruyu tuttuğu yere yaklaşılabildiğim kadar yaklaştığımda yan dönüyor ve sırtımla karşılıyorum darbeyi. Alfa bana vurmuş olmanın ne netice verdiğini görmek için duraksadığında, ben darbenin beni deviremeyen acısını çoktan öfkeye dönüştürerek, aşağıdan yukarıya doğru var gücümle çene altına vuruyorum. Ayakları yerden kesilen alfa, kırılan dişinden hemen önce yere baygın bir halde düşüyor.

Alfasının durumuna hiddetlenen ve bıyıklı abisinin intikamını almak için üzerime doğru gelen yancının en büyük hatası ise böğürerek küfrederken, sesinin daha çok çıkması için çenesini yukarı doğru kaldırmasıyla nefes borusunu açığa çıkarmak oluyor. Yerimden hiç kıpırdaman, hızlı ama orta şiddetteki nefes borusu hedefli yumruğum ile solunumunu kestiğimde, yere yatıp yaklaşık bir dakika boyunca nefes almak için çırpınıyor.

Üç grup üyesinden ikisi baygın ve biri halen doğru solunum yapamıyor. Ben ise yerdeki otomobil jantına oturarak, gencin sigaram ile dönmesini beklerken, son rötuşları yapıyorum.

—Birkaç kere hurdalıktan bir şeyler çaldığınızı gördüm ve binanın dışındaki kameralar ile bu hırsızlığınız kaydedildi. Eğer polise gitmek gibi salaklık yaparsanız, düzenli olarak hurdalığı

seyimaya geldiğinizi söyler ve kayıtları polise vererek kendimi savunduğumu söylerim.

Birkaç dakika sonra, sigaram ile dönen genci, "Bunlarla takılma" diye uyardıktan sonra, yine arka taraftan binaya giriyorum. Keşke dövüşmeye ilk başladığım zamanlardaki gibi damarlarımda birazcık olsun adrenalin dolansa.

Daireye kadar çıkarak, kapı şifresini tuşladıktan sonra içeri girip, bina merdivenlerini çıkarken içinden bir paket aldığım karton sigaradan geri kalanı, kutusuyla birlikte kitap odasının kapısından içeri attıktan sonra, *Pelin*'in olduğu odaya geçiyorum.

Arkam *Pelin*'e dönük şekilde, masanın üzerine sigara paketini bırakırken, *Pelin*'in ilk tepkisi, kesinlikle benim bildiğim *Pelin*'e ait değil.

—Yüzünde kan var. Ne oldu?

Duyduğum sesin tonu ile *Pelin*'e dönüyorum ve gördüğüm yüz ifadesine inanamıyorum. Yarım saniyelik şaşkınlığımdan hemen sıyrılarak üst kata çıkan daire içi merdivenlere yöneldiğimde, ağzımdan çıkan kelimeler, aynı *Pelin*'de olduğu gibi bana ait değil.

—Bir şey yok, geliyorum hemen.

Üçüncü dereceden grup üyesine attığım kafalar sırasında, yüzüme kan bulaşmış olmalı. Bunu fark ettirmemeliyim. Küçük odanın içindeki dolaptan banyoya geçerek, önce yüzümdeki kanı yıkıyor, sonra ise banyo dolabından aldığım jilet ile sağ elimin üstünü hafifçe kesiyorum ve ilk kanı havlu ile temizleyip yara bandını kesiğe yapıştırıyorum.

Sesi, sesi nefret eder gibi değil, acır ya da endişeli gibi de değil. Sesi, bunun olmasını istiyormuş gibi. Kanımın akmasını istiyor. Kanamamı diliyor.

Artık eminim, sistem çöktü. *Pelin*'de bana karşı bir nefret oluşturarak bunu zaman içerisinde aşka dönüştürme formülüm yerle bir oldu. Bu nefretin aşka dönüşmesi sürecini stockholm sendromu ile destekleme planım geri tepti. Bir şey oldu ve kendisine bir ara benlik oluşturdu. Artık benimle ilgili duyguları orada yaşıyor. Bunlar o kadar gizli ki ben dahi ifadelerinden çözemiyorum. Kısa bir anlığına gördüğü kanın yarattığı psikolojik etki ile ara beliliğin kapısını araladı ve orada gördüklerimi, filizlenip büyümeden sökülüp almam gerekiyor.

... çünkü bu hissi biliyorum, tanıyorum. Gördüğüm şey, benim tüm insanlara karşı hissettiğim şey ile aynı.

Duyduğum iğrenç fısıltı ile aniden arkamı dönüyorum. Bu o kadar gerçekçi bir ses ki boş banyoda birkaç kez yankılandı bile.

—*Koyuuu siyahhhh!..*

Bölüm - 20

Koyu Siyah – Karar

Banyodan ve sonrasında da ufak odadan çıkarak, yan odanın önünde duruyorum. Kulaklarımdan içeri gerçemiş gibi giren ama gerçek olmayan kendi çığlık ve haykırırlarımın halüsinasyon sesleri, odanın çağrısı.

"Şimdi daha da Demir bir şekilde bedenimi merdivenlerden aşağıya bırakıyorum. Ayak seslerim merdivenlerden yuvarlanan bir metalin sesi."

Odaya buz gibi giriyorum ve Pelin'in sesi, ben yukarıya çıkmadan hemen önceki ses tonundan çok daha sıcak olsa da ben halen buz gibiyim.

—Demir, ne olduğunu söyleyecek misin artık?

Elimi biraz yukarı kaldırarak görseline sunup; *"Elim... Elektrik panosu ile uğraşırken elimi kestim ve sanıyorum terimi elimle silerken yüzüme bulaştırdım."*

Çok daha sıcak sesinin üzerine, çok hafifçe serptiği cilde ile düşüncesini servis ediyor.

—Oyy, kıyamam, sen kanar mıydın? Bakmamı ister misin?

Pelin'e doğru dönüyorum. Biliyorum, iç arzusu ile dış davranışı aynı değil. Başka bir duygu olsa belki bu kadar çabuk karar vermez, üzerinde düşünürdüm ama ben gördüğüm şeyi biliyorum. "Demir ne oldu" sorusundaki "olanı", yani kanadığımı bildiği halde bunun yeterli gelmediğini, daha fazlasını istediğini gördüm. Şimdi bunu, Pelin'in içinden söküp almam gerekiyor. Bilmediğim şey ise bu zehirli filizi sökerken, köklerinde ne kadar toprağın asılı kalacağı.

—Bu kadar samimi olduğumuzu mu düşünüyorsun?

—Bunu sen istiyorsun. Sana âşık olacağımı iddia eden sensin. Aşk samimiyet gerektirir.

Üzerine doğru ilerlediğimde, koltuktan kalkarak doğruluyor ve ben yüzümü yüzüne, burunlarımızın birbirine değme mesafesine kadar yaklaşıyorum.

"Peki ya seks? Aşk, seks de gerektirir!" diyerek, cümle bitiminde dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. *"Benimle sevişecek misin?"* sorusunu, dudaklarımı ılık dudaklarına sürterek soruyorum.

Her hamlemde biraz daha ileriye giderken, sol kolumla beline sarılarak kendime çekiyor ve *Pelin'i* kendime çektiğimden daha fazla kendimi de *Pelin'e* yaslayarak, vücudumun dikine ortasında toplanan kan yüzünden, harekete geçiyorum.

Şimdi ona benden yeniden nefret etmesi için bir şans daha vermek adına, dişlerimi birbirinden ayırmadan, *"Bunu bir kere yaptık ve çok hoşuna gitti..."* diye hırlayarak, belindeki elimi daha da aşağıya kaydırıyorum ve kendime doğru biraz daha çekip alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum.

"Sanıyorum sert seviyordun!" derken, alt dudağı dişleri-min arasında ve buna boştaki sağ elimle atkuyruğu saç-larını ucundan yakalayarak sırtından aşağıya doğru asıl-mayı da ekliyorum.

Isırmaya devam ederek bırakmadığım alt dudağı yü-zünden, *Pelin* kafasını geriye doğru saçlarından asıldığı-m kadar atamıyor ve aradaki farkı kapatmak için kafası ye-rine sırtını geri doğru atarken, mecburen bel altı daha da yakınlaşıyor ve artık hatlarını, kendi vücudumun yüze-yinde rahatça hissedebiliyorum.

"Bana istediğini yapabilirsin." dediğinde, ağzımın içine soluyor ve sesinde şehvet-acı karışımı var.

"Sınırların ne senin?" sorusunu sorarken, dudağındaki dişlerimi ve kalçalarındaki elimi çekiyorum. Saçlarının uç kısmından asıldığı-m, sola göre daha güçlü olan sağ elimi seri bir hamle ile daha yukarı atarak ensesinden saçlarıyla birlikte tutup aşağıya doğru bastırdığımda, olduğu yere çö-kerek koltuğa oturuyor. Şu an yüzü tam vücudumun or-tası ile aynı hizada.

Sol elimin de yardıma gelmesiyle, ensesindeki saçla-rını, köklerine en yakın yerinden sıkıca tutarak yüzüme bakmasını sağlamak için saçlarından geriye ve aşağıya doğru çekiyorum.

İşte şimdi olabildiğince aşağılayarak daha ileri gidiyorum.

"Benden nefret etmesini hiç bu kadar arzulamamıştım."

"Kendini aşağılanmış gibi mi hissediyorsun?" sorusunu aşağılayarak soruyorum.

SEVECEKSİN

"Sen yaparsın, ben yaşarım." cevabını, en ruhsuz haliyle veriyor.

"Sana istediğimi yapabilmem yeni bir şey değil."

Kafasını sabitleyerek, yüzünü tam yüzümün yansımasına aldığında, gözlerindeki *"daha ne yapabilirsin"* meydan okuması kılıç sallıyor.

Kısa bir süre, şaşkın gözlerle dalarak bakmasına izin verdikten sonra yüzümü ona doğru yaklaşıtıyorum. Tam azılı düşmanı ile yüzünün birleşme anında, ilk geri adım atan *Pelin* oluyor ve kafasını çevirerek uzuvları arasında ırkçılık yapıyor; yüzünün o anki düşmanı ile buluşmasında dudakları yerine sağ feda ettiği yanağı.

Pelin, iddia ettiği şey ile fedakârlıklar yaparak yüzleşirken, ben elimdeki her şey ile saldırıyorum.

—Ne oldu? Çabuk pes ettin. İsteddiğini yapabilirsin demiştin! Yapmak istediğim şeyi beğenmediğin için mi yüzünü çevirdin?

Ses tonumu biraz daha yükselterek, kelimelerime suçlar tavır kuşandırıp, iradesinin kale kapısını zorluyorum.

"Ben yapar, sen yaşardın! Yaşamak istediğin şeye sen mi karar vermek istiyorsun?"

Haklı kelimelerimden oluşan cümle ordumun, irade kalesinin kapısından içeri girmesi ile teslim olan kale lordu psikolojisi, ordumun yüklem komutanına boyun kaslarını teslim ediyor ve kafasının yön tayinini tamamen ellerime bıraktığında, bunu hissederek, yüzünü yavaşça çeviriyorum. Ona kimlik veren yüzünün anlamını silerken, yaptığım asıl şey, gururunu dilimlemek.

O ara, benliğini bana açması lazım ve ben oraya eğer gururunu ezerek ulaşamazsam, ara, alt, üst tüm benliklerini silmek zorunda kalacağım. Koyu siyah, yaşanmasını istediğim bir şey değil ve daha da ileri giderek son hamlemi yapıyorum.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" sorusunu direkt ruhuna sorarken, sesimde hiçbir anlam ve duygu yok.

Bir şey söyleyeceğini anlamam ile duymak istediğim şeyi söylemesi umudu beni duraksatıyor. Gözlerini ayırmadan, sadece dudaklarını hareket ettirerek fısıldıyor.

"Artık umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Ağızdan çıkan kelimeler, ustaca ve sessizce arkama dolaşarak, yüz yirmi kiloluk bir adam gücüyle elindeki bezboll sopasını enseme var gücüyle patlatıyor.

Sadece haz alma dürtüyse hareket eden bir tecavüzcü için, bu tavır bulunmaz bir nimet olabilirdi, lakin ben bu fısıltının altındaki en doğru anlatım olan, *"bedenimi evet ama ruhumu asla"* haykırışını –hatta haykırıştan daha öte inkâr ve reddedişi, kulaklarımda değil, beynimin derinliklerinde duyuyorum.

"Mutlak zafer!" diye hırladıktan sonra, tüm el parmaklarının yerini bilerek ve sıkarak saçlarına asıldığımda, yüzlerce saç köküne aynı anda saplanan acı, vücut bulunuyor ve iki eliyle zorlayarak *Pelin'in* ağızını açıyor.

"Şimdi ben, gururunu döverken, içimdeki canavar, karşıma mezarımdan kalkmış, soğuk ceset suretinde dikilmiş ve yüzündeki 'bak gördün mü' ifadesini esirgmeden fısıldıyor."

–Koyuuu siyahhh...

İç sesim bana emir verecek kadar kontrolümü kaybettim. Bunun suçlusu olarak gördüğüm *Pelin*'i, saçlarından asılarak kapıya doğru sürdüğümde durmama sebep olan *Pelin*'in bana taktığı ismin çılgılık hali oluyor.

—*Demirrr!..*

Pelin'in vücudu tamamen geriliyor çünkü bileğindeki kelepçeyi çözmemişim. Böyle bir detayı atlamak beni kendi gözümde küçük düşürüyor ve buna çok sinirleniyorum.

Pelin'i tam ters istikamette koltuğa geri iterek oturtup, sabitlemek amacıyla göğsüne ayağım ile basıyorum. Kelepçenin cebimdeki anahtarını bularak, açmak için hamle yaptığımda, artık amacım kesin..

Ancak birkaç saniye sonra algılarıma düşen *Pelin*'in sorusu, bu dili bilmeyen biri için dahi korku demek.

—*Beni öldürecek misin?*

Benim kadar onun da kontrolünü kaybettiğinin kanıtı olan bu sorunun sebebi, ilk kez karşısında *detay-hamle* unutacak kadar kendimden geçmiş olmamın yarattığı tedirginlikten başka bir şey değil.

Kenarları keskin hamleler ile dışarıdan bakıldığında ne yapacağından çok emin ve kararlı görünüyor olmama rağmen, sanki ortadan ikiye ayrılmak üzere gibi hissediyorum kendimi. Her yaptığım şey, yaklaşık bir beş saniye kadar sonra zihnimde anlam kazanıyor ve ben önce yapıyor sonra düşünüyorum.

Kelepçesini çözdüğüm *Pelin*'i, iç merdivenlerden üst kata doğru saçlarından asılarak peşimden sürüklerken, kat yarısında midem kusacakmışım gibi kalkıyor. İçine

girmeyecek olsam da karanlık odaya yaklaşmak dahi içimi kaldırmaya yetiyor.

Üst kata çıktığımızda, *Pelin*'i karşıma dikip, tüm nefretimi, öfkemi, yaşadıklarımı ve yaşayacaklarımı, yaptıklarımı ve yapacaklarımı bir araya getirerek, bu karışımından yaptığım kamçı ile isteğini bana yaptırmasının cezası olarak içimdeki canavarın sırtına vuruyorum acımasızca.

Ağızdan sesimin çıkabildiği en yüksek ton ile tek bir kelime çıkıyor. Bu, her ikimizin de soluk almayı dahi umuttuğu ölüm sessizliğini bozan ve dilimin yayında gerekerek fırlattığım emir ile *Pelin*'i vuruyorum.

—Soyuuunnn!..

Haykırışım yüzünde patlayan *Pelin*, gözlerini kapatıp bir adım geriye atarak, hiçbir şey söylemeden soyunmaya başlıyor. Daha bir dakika öncesine kadar kendisini öldüreceğini düşünen ve bu belirsizliğin korkusunu yaşayan *Pelin*, şimdi rahatlamış görünüyor ki başına gelecekleri bilse belki de ölüm seçeneği daha cazip gelebilirdi.

Önce tişörtünü, sonra ise taytını çıkaran *Pelin*, her iki yanından parmaklarını takarak ve öne doğru eğilerek külotunu bacaklarından aşağıya sıyrıyor. Ayaklarını aşırarak vücudundan ayırdığı iç çamaşırını, sağ elinin işaret parmağına takarak doğruluyor ve "soyun" emrimin hideliyle geriye attığı adımı, aynı büyüklükteki öne adımı ile geri iade ederek yaklaşıyor bana. Parmağında sallanan çamaşırını göğüs hizama kadar kaldırıp, bu güne kadarki en büyük meydan okumasını, gözlerini gözlerime dikerek ve parmağını çamaşırından kurtararak yapıyor. Serbest kalan çamaşırının bir buçuk metre yükseklikten yere düşene

SEVECEKSİN

kadar geçen o kısa zaman aralığında, meydan okumasının karşılığı olarak zihnimden onlarca farklı vuruş tekniği ile yapabileceğim hamleler geçse de yapmıyorum.

Sağ avuç içimle sol omuzundan hafifçe sağına ittiğimde, kafasını itme yönüne çeviren *Pelin*, kapısı açık zifiri karanlık odaya doğru vücudunu ufak adımlar ile taşıırken, sahip olduğum tüm kaslar hiç olmadığı kadar gergin. İnsanın ruhunu bedeninden, aklını fikrinden, zihnini şuurundan sıyırıp alabilen odanın eşiğinden içeri, çıplak vücuduyla süzülerek giren *Pelin*, durup bedenini yine her zamanki gibi güçlü yanı olarak gördüğü sağ tarafından çevirerek, sırtını odaya, yüzünü bana dönüyor. Önceki deneyimlerinden edindiği alışkanlık ile odaya girmemi beklerken, benimde kaslarıma daha fazla söz dinletemeyeceğimi hissetmem ile odanın kapısını çarparak kapatıyorum.

*"Artık ne ben duyabilirdim duvarları ses geçirmeyen odanın içindeki *Pelin*'in karanlıktan korkarak attığını tahmin ettiğim çığlık seslerini ne de *Pelin* duyabilirdi benim odanın kapısını kapatır kapatmaz olduğum yere, dizlerimin ve ellerimin üzerine çökerek kusarken çıkardığım öğürme seslerimi."*

Kusmamın sonlanması ile dar holün duvarına yaslanarak oturuyorum. Karanlık odanın kapısı tam karşımda ve ben ceplerimi, sigaramla ve çakmağımın alt katta, masanın üstünde olduğunu bilerek bir mucize beklercesine yokluyorum. Karanlık oda kapısının üzerime doğru gelişinin halüsinasyonu ile irkilerek, kendimi kontrolsüzce geriye doğru attığımda, kafamı duvara vuruyorum ve garip bir şekilde bu acının hoşuma gitmesi ile tekrarlıyorum: bir daha, bir daha, bir daha vuruyorum kafamı duvara.

"Kelebek" diye kendi kendime fısıldarken, kusmuğumun acı tadı tüm ağızıma yayılıyor. Aslında yazar olmayan Fransız yazar *Henri Charriere*'nin başından geçenleri anlattığı kitabının her satırı, seri bir şekilde gözümün önünden geçmeye başlıyor. 1950'li yıllarda, işlemediği bir cinayet yüzünden müebbet kürek mahkûmluğuna çarptırılan "kelebek" lakaplı *Henri*, inanılmaz güçlü bir karaktere sahiptir. Mahkûmiyeti süresince defalarca kaçma girişiminde bulunmuş ve kürek cezasında geçen yaklaşık on dört yıl içerisinde başına, insanı fiziksel ve psikolojik olarak çok uç noktalarda zorlayan olaylar gelmiştir –ki işlemediği bir suçtan ömür boyu mahkûmiyet almak bile başlı başına bir çöküş sebebidir.

Henri'nin anlattığına göre, bu on dört yıllık işkencenin en dayanılmaz olan kısmı, kaçma girişimlerinden birinin sonrasında yakalanarak aldığı iki yıllık hücre cezasıdır. Şartları inanılmaz derecede zor olan bu hücrenin büyük bir kısmı yer altındadır ve deniz seviyesinden daha aşağıda olduğu için günün belirli saatlerinde cezaevinin bulunduğu adayı vuran gel-gitler yüzünden, hücre deniz suyu ile dolar. Mahkûmlar tarafından "insan yiyen" diye adlandırılan bu hücreleri bu kadar korkunç yapan ise bunlar değil, karanlık ve sessizliktir.

Günlerce, haftalarca, aylarca ve hatta yıllarca ne ışık gören ne de bir ses duyan mahkûmlar, ya delirir ya ağır şartlara dayanamayarak hasta olur ve ölür ya da bir yolunu bularak intihar ederler. *Henri* iki yıl boyunca kaldığı bu hücreyi, "Çinliler kafaya damlayan suyu bulmuşlar, Fransızlar ise sessizliği." diye anlatır.

Kendi sınırlarımı bulmaya kafayı takıldığım zamanlarda inşa ettiğim bu odaya, yanına sadece o hayatta kalmanama yetecek kadar minimum düzeyde yiyecek alarak, zaman ayarına kapı kilidi ile kendimi kilitleyerek kapattığım günlerin aklima gelmez, midemi tekrar tekrar kaldırmak için yetmez.

Tüm zemin, duvarlar ve tavanla en ufak bir girinti veya çıkıntı yok, hatta kapı bile gömme şekilde kapandığı için, hiç ışığın girmediği odada bir süre sonra yer kaybedilerek bir daha açılana kadar bulanamaz.

Kendimi ilk olarak kapı kilidini on beş gün sonra açılacak şekilde ayarlayarak odaya kapattığımda, ne kadar zıdnacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Zifiri karanlık ve her yerli dümdüz, hiç ses girmeyen bu oda, duygularımı aldırtdığım amellyathanem olmuştu. Kendimi odaya kapatmamdan kısa bir süre sonra zaman kavramını kaybettim ve daha başında olduğumu tahmin etmeme rağmen kilidin bozularak bir daha açılmayacağı korkusu tüm psikolojime hâkim oldu. Oda tamamen karanlık olduğu için, belli bir süre sonra ayakta mıyım yoksa yatıyor muyum ayırt edemiyordum. Sanki bir boşluğun içerisinde sürekli düşüyor-muş hissi denge kullanımımı kaybettirmişti.

Zamansal hesaplama yapamamak, zamanı tam anlamıyla durduruyordu ve artık halüsinasyonlar görmeye başlamıştım ki o güne kadar içmediğim, yutmadığım, çekmediğim hiçbir keyif verici madde olmamasına rağmen, daha önce böyle bir hayaller furyasına kapılmamıştım.

Sonrası ise insan olmaktan çok ama çok uzak bir hâl almıştı. Ağlamalar, kendimle konuşmalar, kahkahalar, çığlıklar, haykırışlar. Tamamı esnek ve yumuşak tartan malzeme

ile kaplı duvarlara, bedenim ile kafamı vurarak başaramadığım kendimi bayılma girişimleri... Nefes alamadığım hissine kapılarak girdiğim "ölüyorum" panik atakları. Canavarlar, hayaletler, gerçekten varmış gibi duyduğum ama aslında olmayan sesler ve daha birçok şey.

Şimdi bir insan için çok fazla hatta imkânsız denilebilecek şeyleri öncesinde yaşamış benim için bile aklıma her geldiğinde midemi kaldıran koyu siyah deneyimini yaşamak üzere, odaya kapatılmış bir "kelebek" var. *Pelin.*

Pelin için daha tedirgin edici olan şey ise kendimi o odaya defalarca kapatarak edindiğim korkunç deneyimler sonrasında içerideki yaşamı daha da zorlaştıracak şeyler bulmuş ve eklemiş olmam.

Bölüm - 21

Yukarıya Doğru Çıkış

Aklın eylem gücünün, yani düşünebilmesinin temel kaynağı, var olduğunu bilmektir. Var olduğunu kendine doğrulatabilmeyen bir düşünce, yeni şeyler yaratamaz.

İnsan işte bu en büyük güç kaynağı olan var olduğunun bilincine varma yolunda iz bırakan eylemlere yönelir. Bir "hiç" olmadığını kanıtlama yolunda en büyük hataları yaptığı gibi yine varlığını kanıtlamak için yaratır en büyük, görkemli ve duygulu şaheserleri. İnsanın yaratıcıya en büyük şükrüdür, kendisini hiçlikten yaratmış olması. O ise artık yoktu. Hurdalığın ortasındaki o eski, yıkık-dökük binada varlığını sonlandırdı.

Kenarları ilkel kurallar ile çizilmiş, kanlı, kare ringde, artık çıktığı her maçı kazanırken, insanlığından biraz daha uzaklaşıyordu.

Karşısına çıkan hiç kimse ondan hızlı düşünemiyor, ondan hiçbir eksikliğini ya da yapacağı hamlesini gizlemiyor ve ondan daha çevik olamıyordu. Daha çok para kazanmak için O olmak isteyen ama olamayan, adamların

yapmak istedikleri ama yapamadıkları her şeyi veriyordu onlara. Daha uzun, daha kanlı maçlar.

Onun için dövüşmek bir mücadele değil, tiyatroya dönüştü. İnsanlar aptaldı ve gerçekten kaybetmek üzere olduğunu düşünüp, sonradan bir anda yeniden atağa geçerek kazandığı maçlarda pes etmeyen, asla vazgeçmeyen, her şeyini ortaya koyan adam oluyorlardı onu izlerken ve daha çok para kazandırıyorlardı. Daha çok aptal durumuna düşerek...

Sadece belirli aralıklar ile çıktığı karşılaşmalar hariç, binadan dışarı hiç çıkmadı. İnsanların yaşam dediği ve büyük bir kısmı gereksiz eylemlerden oluşan, birbirinin kopyası, biçimleştirilmiş, kurallaştırılmış ve kalıplaştırılmış olguyu reddetti.

Hiçbir şeyi silmeyen hafızası ve her geçen gün katlanarak güçlenen pratik zekâsı ile istediği herkes olabiliyordu. Birkaç hafta yanlarında çalışarak yaptığı gözlemler ile bir inşaat ustası, bir elektrikçi, bir tesisatçının sahip olduğu bilgiyi klonlayarak, yaratıcılığı ile birleştirip her metrekaresini yeniden dizayn etti mabedinin.

O koca karanlık binada, günlerini, haftalarını geçirdi tek başına. Bazen o kadar yalnız kaldı ki varlığından şüphe etti. Varlığından şüphe eden aklı, her seferinde daha da öteledi insani duyguları.

Işık girmeyen odalarda, zaman hesaplarından sıyrılarak çıldırmanın eşiğine gelmesine sebep olacak kadar uzun sürelerde, kendisini karanlıkla sınıdı. Aydınlıktan uzaklaşan aklı, her seferinde daha az korkmaya başladı.

İnsanoğlunun yokluğunu çektiğinde yapmayı düşünemeyeceği ya da yapamayacağı hiçbir şey olmayan açlıkla denedi kendisini. En temel dürtü olan beslenme ihtiyacının yokluk endişesine düşen aklı, her seferinde biraz daha uzaklaştı nefis arzularından.

Vücudunun psikolojik olduğu kadar fiziksel olarak da yapabileceklerini keşfetmek için bedenini zorlarken, kırılan kemiklerini, yırtılan kaslarını kendi tedavi etti.

Onlarca çeşit uyuşturucu ve alkolün etkisi altında, halüsinasyon kıvamındaki hayatının, gerçek ile hayali birbirinden ayıran keskin çizgilerini kaldırarak, yapılamaz denilen şeylerin olabilirlik kolaylığına ulaştı.

Binlerce kitap okudu hiçbir satırını unutmadığı; yüzlerce film izledi her repliğini hatırlayabildiği; sayısız deney, belgesel ve gözlemi inceledi, amacını kavrayabildiği.

Tüm edindiği bilgilerin, beynindeki ortak karışımı, kendi otomatik savunma mekanizmasını geliştirdi. Daha sağlıklı, doğal ve doğru zamanda doğru besinleri alarak, vücut direncini zirve noktasına taşıdı. İsteddiği kadar uyuşturucu kullanabiliyor, uykusuz kalabiliyor, hareket edebiliyor ama hiçbir eksiklik ve güçsüzlük hissetmiyordu.

Kendi eksikliklerini kendi sezgileyen metabolizması, ihtiyaçlarını beyne kurguluyor ve düşünerek karar almasına gerek duymaksızın kendi programını hazırlatarak, hiçbir yere yazmadan ve hiçbir safhayı atlamadan, üstelik saatine bakma ihtiyacı dahi duymadan adım adım uygulatabiliyordu.

Aklen ve bedenen en üst seviyeye çıktığında, daha önce hiç hissetmediği kadar büyük ve güçlü bir eksiklik

duymaya başladı. Yapabileceği hiçbir şey kalmamışken, beyninin bu doyumsuz, daha da fazla kazanım elde etme isteği, aslında çok ama çok yetersiz olduğu düşüncesi üzerinden güçlü bir panik duygusuna itti.

Üzereydi, bir şey olmak üzere... Birazdan açılacak bir kapının önünde idi; birkaç saat sonra aydınlanacak günün karanlığında, korkutucu bir fırtınanın öncü sert esintilerinde, çılgınca bir orgazmın kendini tutuşunda...

Her şeyin arifesinde olduğunu bildiği ama neyin ve ne zaman geleceğini bilmemenin delirtici sancılarını çektiği bir sonbahar ayında içmeye başladı. Bulup ulaşabildiği her türlü alkol ve uyuşturucuyu, umarsızca, hiçbir kuralı dikkate almaksızın, bir hafta boyunca aralıksız soktu vücuduna. Gerçeğe, gerçeklik sıfatını veren beyin değil miydi? Tüm hayallerin yaratıcısı... İmkânsız neydi? Bir zaman diliminde imkânsız olan, başka bir zaman nasıl doğal olabiliyordu? Beyin sadece gördüklerini analiz edebilen bir organ ise hiç görmediği bir şeyi nasıl hayal edebiliyordu?

Durmaksızın aldığı uyuşturucular ile artık sadece zaman, değil mekân kavramı da ortadan kalkmıştı. Yine de durmuyordu. Bina artık onun için duvarları olan bir yapı olarak düşmüyordu algısına. Bir ormandı... Bir çöl... Bir deniz...

Olguları değerlendirme ölçüleri tamamen değişmişti. Ufak bir tıkırtıya kulak kabartırken, yanı başında yüksek tondan korna çalan otomobili fark etmiyordu; bina dışında olduğunu da. Haftanın tamamında uyuşturucu ve alkol alarak, son iki gündür hiçbir gıda maddesi almadan sadece madde kullanmasına aldırılmazken, sağ adımını sol

adımından iki santim daha uzun ve yarım saniye daha hızlı atmasını dakikalarca irdeliyordu.

Bir haftalık, bu bedenine ve zihnine yüklenişin ardından, şehrin, direk lambaları mahallenin piçleri tarafından sapan taşlarıyla patlatılmış sokaklarında, ayak seslerinin kulak zarına tecavüzüyle yürürken, ilk kez kendisinden korkarak tereddüt etti. Ne zamandır sokaklarda dolaştığını da bilmiyordu, nerede olduğunu da.

Artık, ne zihni binlerce görüntü, hayal, duygu ve düşüncenin anlamlı, anlamsız geçişlerini kaldırabiliyor ne de bedeni tüm vücudunu saran liflerde kendisini ileriye taşıyacak gücü bulabiliyordu.

Zihninin bu kontrolsüz bulanıklığı zirveye ulaştığında, kafatasının tam ortasından, beynin tam merkez noktasından küçük bir elektrik arkının çıttırtısını bir anda gerilen tüm kaslarının tekrardan boşalması ile birlikte hissetti.

Her şey bir anda susarak durulaştı.

Önünde durduğu kapı açıldı.

Beklediği gün aydınlandı.

Sert esintilerini hissettiği fırtına koptu.

... ve beyni orgazm oldu.

Bir şey geliyordu ve o gelen şey için beynindeki her bilgi, fikir, düşünce, hayal ile duygu, kaçışarak yer açtı.

Korku hariç...

Son bir çaba ile bulunduğu karanlık ara sokaktan yüz metre ilerideki kalabalık caddeye varabilmek için, bedenini ileri attı. Tüm hamle ve hareketlerine rağmen, kalabalık

caddeye çıkan sokağın sonuna yaklaşmadığını fark ettiğinde, önünde yürüten kendi silüetini gördü.

O durmuştu, ancak kendi yürüyordu.

"Öldüm mü?" düşüncesine karşı bir delil arıyor ama vücudunun hiçbir yerine sinirsel seviyede ulaşamıyor ve kıpırdanamıyordu. Hafif hafif yağmaya başlayan yağmuru anlayabiliyor ama bedenine düşen damlaları hissetmiyordu. Var olduğuna, ölmediğine kanıt olabilecek bir şey beklemeye başladığında, çaresizliğin ve hiçbir şey yapamamanın eziciliğini yaşıyordu.

Bekledi...

Kalabalık caddeden, orada birisinin bulunduğu karanlık sokağa girip yanından geçmesini, geçerken ona bakmasını bekledi; hatta yanından geçerken onu tekmelemesini ya da yüzüne tükürmesini istedi, hakaret etmesini...

Bir hırsızın gelerek cüzdanını çalmasını arzuladı; montunu, botlarını hatta...

Bir tecavüzcünün gelerek durumundan faydalanmasına ve ona tecavüz etmesine dahi razı geldi.

Bir şey olmalıydı. Bir şey olmalı ve böylece var olduğunu anlamalıydı, her ne olduğu bir önem taşımaksızın.

Bir sokak köpeğinin onu fark ederek koklamasının ona ne kadar iyi gelebileceğini düşündü, hatta üzerine işemesinin.

Bulunduğu dar sokağı, uzaktaki ışıklı caddeye bağlayan koridorun giderek küçülmeye başlamasıyla, artık her şeyin bittiğini düşünse de bu düşüncesinden ayrı gizli gizli yine de bir çare arıyordu. Caddeyi izlediği koridorun sonundaki pencereyi andıran görüntünün içinde pembe montuyla bir

kız geçerken, tüm benliğini odaklayarak, aklında hiçbir başka düşünce ve duruma yer vermeksizin o kıza ulaşmayı istedi. Kafatasının içinde birbirinden farklı noktalarda arka arkaya onlarca patlama yaşarken, kulakları o seslerle dolmaya başladı. O ritmik yankılı sesler... Kulaklıktan gelen o korkutucu bitmek bilmeyen sesler.

Kız, koridor pencerenin tam ortasında olduğu yerde aniden durarak etrafına bakınmaya başladığında, ne kızın bulunduğu kaldırımında ne de caddenin karşı tarafında kimse yoktu artık. Panikleyerek ileri geri kısa mesafeler ile koşan kızın sesini duyduğunda, varlığına doğdu yeniden. Vardı ve yaşıyordu.

"Heeyyy, nereye gittiniizzz, Allah'ım, nerede bu insanlar, şaka mı bu bee?"

Kafasını ellerinin arasına alarak, sürekli aynı soruları, bağırarak ve sesi her seferinde daha ağlamaklı bir hale doğru giderek, boşluğa soran kızın, artık koşturmasının çıkardığı ayak seslerini de duyuyordu. Kesinlikle yaşıyordu.

Kız delirmişçesine bağırarak ve koşarak gözden kaybolurken, onu izleyenin hissettikleri çok daha karmaşıktı.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, hatta gerçek olduğundan bile emin değildi ama görünen şey görüldüğü gibiyse eğer, gerçek, kendisi ve kız dışındaki herkesin yok olduğuydu. Bir anda ayak parmaklarından başlayarak tüm vücuduna dolan bir güç hissetti. Tüm bilgileri, fikir, düşünce ve hayalleri yeniden zihnini doldurmaya başladı.

Nasıl olduğunu ya da yaptığını bilmiyor, hiçbir bilimsel bilgi birikiminde bu durumu açıklayabilecek bir tanıya ulaşamıyordu.

... ama olmuştu, tüm cadde bir anda boşalmış ve pembe montlu kız ile yalnız kalmıştı. Nasıl gerçekleştirdiği hakkında en ufak bir fikri olmasa da kendi kendine, *"Bir kez yapabildiysem bir daha yapabilirim."* diye düşünerek, gözlerini kapattı.

Uyanıp gözlerini açtığı anda, sabah olmuş, yağmurdan ıslanmış ama bedensel ve zihinsel olarak beklentisinin çok üstünde güçlü hissediyordu kendisini. Oturduğu yerden ayağa neredeyse fırlayarak kalktı ve ilk olarak caddeye çıktı koşar adımlarla. Cadde tamamen boştu ve kimsenin olmadığı caddede yüzünde sinsi bir gülümsemeyle, *"Demek ki hayal değildi."* diye kendi kendine söylenirken, bir anda insanlarla doldu cadde...

Beyin gücü üzerine günler süren araştırmalarında, nasıl olabildiğine dair net bir bilgiye ulaşamasa da iki şey öğrendi. Kaçırıldığında yaşadığı ağır şok, acı ve saatlerce yüksek limitten dinletilen ses, beyninin hiçbir insanın kullanmadığı bölgelerini kullanmasına sebep olmuş ve yüksek dozda uyuşturucu kullanımı ise bunu tetiklemişti.

Şimdi tek gereken şey, bunu ayık kafayla ve istediği zaman yapabilmektir.

Yerimden kalkmaya çalıştığımda, kendimi, Zeus'un gök kubbeyi sonsuza kadar omuzlarında taşımakla cezalandırdığı Atlas gibi hissediyorum. Her denememde, bedenimin kütleli varlığının yer çekiminde bulduğu karşılık, kaslarıma daha da ağır geliyor ve kendimi zeminden bir türlü uzaklaştıramıyorum.

Yer çekimine dahi karşı koyacak gücü kendimde bulamıyor olmama duyduğum öfkeden sömürdüğüm adrenalinin verdiği enerji ile kemiklerimin parçalanarak tüm kaslarımı yırtması sonucunu göze alıp, bedenimi yukarı doğru kasıyor ve oturduğum yerden ayağa kalkıyorum.

Merdivenlerden aşağıya inerken, bir elimle merdiven korkuluklarından destek alıp, diğer elimle avuç içimi duvardan ayırmadan dengemi sağlıyorum. Odaya girdiğimde ilk bakmam gereken yer, sigara ve çakmağımın olduğu masanın üzeri olması gerekirken, gözlerimin *Pelin*'in olmadığı koltuğa kayması benlik bir hareket değil.

"N'oluyor lan?"

"Derdin ne senin?" diye kendime sataşarak, uzandığım sigara paketini tutturamayıp elimi paketin hemen yanındaki boşluğa attığımda farkına varıyorum. Ellerim titriyor.

Diş köklerimi damaklarımda hissedebileceğim kadar çok sıkıyorum çenemi. Bir anda tüm vücudumu ince bir ter tabakası kaplıyor ve görselime giren tüm nesnelerin renk tonları kırmızılaşmaya başladı ki bunu sadece ringe çıktığımda ve uzun süre uyuşturucudan yoksun kaldığımda yaşarım. Huzursuz ve sinirliyim; peki sebebi adrenalin ve yoksunluk gibi bildiğim şeyler değil ise ne olabilir?

Çakmağı yakıp, alevini paketten çıkardığım sigarının etrafında gezdirerek, içindeki tütünü daha çok duman çekebilmek için kurutuyorum.

Henüz on dakika geçmiş olmasına rağmen, *Pelin*'i özlemiş olmamın küçücük ihtimalinin, kafamın içinden geçen bir saliselik düşüncesi bile, yakarken dudaklarımdan değil de dişlerimin arasına aldığım ve üç nefeste yarısına indirdiğim sigaramın izmaritini ısırarak kopartmama yetiyor...

Odanın ortasında öylece dikilmiş, "ne yaptığımı" "neden yaptığımı" düşünüyorum ve bu düşüncenin yarattığı boşluğun, hiç gelmeyecek olan dibine doğru sonsuz bir düşüşe geçiyorum. *Pelin*'i karanlık odaya soktum ve oradan aklını kaybetmeden çıkma ihtimali çok ama çok düşük. Daha da hızlanarak içine düştüğüm ihtimaller boşluğundan kurtulmak için insan olduğumu hatırlamam gerek; bunun içinsel acıya ihtiyacım var. İçmekten çok, çiğnediğim sigarayı avucumda söndürerek, yanıma paketi ve çakmağı alıp mendillerle geri dönüyorum. Bu psikopatça gelebilir, bana da

boyulan birini kendine getirmek için tokat atılması psiko-patça gelmiştir her zaman.

Üst kata çıkarak, karanlık odanın yanındaki ufak odaya giriyorum. Üzerinde ekranlar bulunan, duvara monte edilmiş bankonun önündeki koltuğa oturarak, ekranları ve homiş parlörleri açtığımda, odadaki dört farklı açıdan görüntü alan gece görüşlü kameralardan artık odayı yeşilin her tonunda izleyebiliyor ve *Pelin*'i duyabiliyorum.

Bu oda, tasarım olarak her detayı düşündüğüm ve çokça zaman ile emek harcadığım bir çalışma. Benim olduğum ve daha dar olduğu için dikdörtgen şeklindeki odaya yapışık, daha büyük ve tam kare şeklindeki karanlık oda.

Benim olduğum oda ile karanlık odanın kapıları yan yana ve benim olduğum odanın kapı girişine göre sol duvarı ile karanlık odanın kapı girişine göre sağ duvarı ortak. Odadaki kameralardan biri, karanlık oda giriş kapısının tam karşısındaki duvarın sol üst köşesinde; diğeri ise kapının olduğu duvarın sağ üst köşesinde ve tavanın iki karşılıklı köşesine sabit bu iki kamera ile genel gözlem yapabileceğim.

Üçüncü kamera, tavanın tam ortasında ve tavana sabitlenmiş yarım küre içerisinde. Bu takip kamerası harekete duyarlı olduğu için, *Pelin*'in hareketlerini takip ederek, *Pelin* odanın neresine giderse kamera da o tarafa doğru otomatik olarak dönüyor.

Dördüncü ve son kamera ise benim olduğum oda ile karanlık odanın ortak duvarının tam ortasında, tehlike seviyesi olan yerden beş santimetre yükseklikte. Bu yükseklik, *Pelin*'in yere yattığı zaman ağız ve burnunu görmem ya

da sırtı kameraya dönük yatmış olsa bile en azından *ağız-
burun* seviyesini tahmin etmem için yeterli.

Ayrıca, yer kamerasının önüne yatarak kamera görüşünü kapatmaması için, oda, kameranın tam karşısındaki duvara doğru bir insanın fark edemeyeceği kadar az ama vücut dengesinde yönlendirme yapmaya yeterli olacak kadar hassas bir şekilde meyilli. Odaya kapatılan kişi, bu hassas meyil yüzünden, yatmak için farkında olmadan istem dışı olarak karşı duvar dibini tercih ediyor.

Kameralardan gördüğüm, körebe oyununun zorunlu vücut şeklini alan *Pelin*'in, bacaklarını omuz hizasında açarak, kollarını öne uzatmış şekilde odanın içinde ufak adımlarla dolaşp, bulunduğu ortamı keşfetmeye çalışırken, aynı zamanda avazı çıktığı kadar bağırdığı ki sesinin desibeli, beni hoparlörlerin sesini kısmaya zorluyor.

—*Demirrrr, çıkart beni buradan o... çocuğuuu!.. Hayvan-sın senn!.. Adi karaktersiz bir piç kurususun!.. Çıkart beni buradannn, n'olur yalvarırım çıkart!..*

Şimdi yapmam gereken hesaplamalar var ki varmam gereken doğru sonuç için elimdeki veriler tamamen sezgisel. Daha önce hiçbir kendi aşkımı yaratma çalışmamdaki hiçbir kız, karanlık oda evresine kadar ulaşamamıştı ve benim elimde ne soğuk odanın gurur parçalayıcı tensel temas ne de fareli odanın yaşattığı korkudan korkuya kaçış deneyimlerinde olduğu gibi önceki kızlardan elde ettiğim veriler var.

Pelin'i, gündelik bir eylemini gerçekleştirirken, psiko-enerji temelli yeteneğim ile kalabalık bir caddedeki tüm

insanların algılarından kopartarak ve orantısız şiddet kullanarak buraya getirdim. Sonrasında ise soğuk oda ve fanerler ile dolu odada sınırlarını zorlayarak, bir de anal yoldan zorla sahip oldum. Hayatı boyunca karşılaşılabileceği en farklı karakteristik özelliklere sahip insanla, yani benimle birlikte bu binada tam on dokuz gün geçirdi.

Şimdi bu zorlayıcı evrelerin, *Pelin*'in psikolojisi üzerinde ne gibi değişikliklere sebep olduğunu ve bu değişikliklerden hangilerinin sabit bir şekilde karakterinde yer bulurken hangilerinin ise geçici değişimler gösterdiğini doğru şekilde analiz etmem gerekiyor.

Pelin'i karanlık odaya kapatma amacım, bense bir geleceğe dair içinde umut beslemesini sağlayacak tüm geçmişini sıfırlarken, bunun yanında oluşturduğu ve benim ulaşamadığım ara benliğini de ortadan kaldırmak. Ancak akıl biçimi, bazen ince bir pamuk ipliği bazen ise çelik bir halattır. İnsan aklı denilen şey, hayatı boyunca başına gelebilecek onlarca ızdırıp ve acı verici olaya, ani şok ve travmalara dayanabilir ama aynı zamanda, bir anda karşısına çıkan köpeğin havlaması ile yitirilebilir.

Elimdeki tek kaynak, kendi seçimim ile kendimi hapsettığım karanlık oda deneyimlerimden elde ettiğim sonuçlar ile on dokuz günlük süre içerisinde gözlemlediğim *Pelin*'in psikanaliz verilerini orantılamak –ki bu gerçekten çok ama çok zor. Ben, matematik hakkında dört işlem seviyesinde dahi bilgi sahibi değilken, aerodinamik hesaplamaya çalışıyorum ve yapabileceğim tek şey, rüzgârı hissederek gidişata anlık hamleler ile müdahale etmek.

1. Gün:

İlk gün için aslında yapabileceğim çok bir şey yok. Sadece oturup tepkilerini dikkatlice ve tam bir konsantrasyon halinde izlemem gerekiyor. Ağlıyor, bağırıyor, küfrediyor, yalvarıyor, korkuyor ve olmadığını çok uzun zaman önce anlamış olmasına rağmen durmaksızın bir çıkış yolu arıyor.

İlk olarak yapmam gereken şey, içeriye girdikten kaç saat sonra zaman kavramı ile ilgili sorgulama yapmaya başladığını yakalamak. Zaman, teknik olarak elle tutulup gözle görülmediği için soyut bir kavram olsa da teorik olarak varlığı ve varlığının cansız nesneler ile canlı yaşam formları üzerindeki ölçülebilir etkisi sebebiyle somut olarak da bir kavramdır. Zamanın insan psikolojisi üzerindeki etkisi ise hiçbir şey üzerinde olmadığı kadar çok ve güçlüdür; yine hiçbir şeyin insan psikolojisi üzerinde zaman kadar etkili olamayacağı gibi.

Kendimi karanlık odaya kapatma deneyimlerimi kayıt altına aldım ve daha sonrasında defalarca bu kayıtları izleyerek, hangi zaman aralıklarında hangi tepkileri verdiğimi ölçümledim. İlk deneyleri kendi üzerimde yapmıştım ve kendim, daha öncesinde çok ağır travmatik olaylar yaşamış olmamın sağladığı güçlü psikolojimle beraber dengi olmasa bile idmanı sayılabilecek haliyle, bu binanın sessiz ve karanlık köşelerinde tek başıma saatlerimi hatta bazen günlerimi geçirmiş olsam da karanlık odanın etkisi çok farklı olmuştu.

"Görmediğinde, duymadığında ve kendinden başka hiçbir şeyi bilmediğinde, kendi sesinden, kokundan, silüet halindeki

görüntüsünden, hatta nefes alış verişlerin ile kalp atışlarından dahi nefret edersin. Karanlık odada kendin ile küstür."

Ben, otuz ikinci saatte, zamanın akış süresiyle ilgili ilk şikâyetimi dile getirmiştım ve bunun orantısında *Pelin*'den beklentim, on beşinci saatte zaman kavramını kaybetmesi.

Karanlık odanın kendi psikolojim üzerindeki etkilerini, *Pelin*'inki ile orantılamada umut verici bir sonuç elde ediyorum ve *Pelin* iki saatlik yanılmam ile on yedinci saatte zaman bilincini yitiyor. Ancak ben, tek bir isabetli tahminle umutlanacak biri değil, ancak arka arkaya tatmin edici sonuçlar elde ettiğimde emin olabilecek biriyim. Sonuçta ilk seferinde zarları *altı-altı* atmak ile *bir-bir* atmanın olasılığı aynıdır.

—Demirrr, lütfen yeter artık!..

—Çıkar beni buradan!..

—Çok korkuyorum!..

—Daha kaç gün burada kalacağım!..

Maksimum beş kelimededen oluşan kısa cümleler kuruyor ve cümle aralarındaki duraksama iki saniyeden fazla. Bu, algılarının karanlık yüzünden yavaşladığını ve aynı zamanda, vücudunun bir alışkanlığı yerine getirmeye hazırlandığını gösteriyor. *Su-hayat, kan-ölüm*, karanlık ise uyku demektir.

Şimdi zaman bilincini yitirdiğine göre, artık zaman akış hızını kendi isteklerime göre şekillendirebilirim. Bundan sonra yapacağım sistematik uygulamaların vakit aralığını açarak, zamanı bir lastik gibi çekip uzatabilir ya da aynı

uygulamaları daha sık aralıklar ile yaparak zamanı parça parça keserek kısaltabilirim.

"Zaman ve zamanla birlikte artık Pelin'in sinirsel psikolojisinin direkt etki ettiği ruhsal durumu da ellerimde."

İlk sistematik uygulamam, yemek ve tuvalet ihtiyacı sunumum olacak ve bundan sonraki üç gün boyunca sekiz saatte bir yemek ve tuvalet ihtiyacı imkânı sağlayacağım.

Kapının altındaki içe dışa açılan evcil hayvan girişi benzeri, ancak bir yiyecek tepsisi boyutlarına göre ayarlanmış kapağın iki yandaki ufak sürgülerini kaldırarak, kapalı tepsi ile içeriye biraz yiyecek gönderiyorum. Aynı sistemle çalışan klozeti, benim bulunduğum odadan kayan bölme yardımıyla iterek karanlık odaya sokuyorum.

Pelin, bu sessiz hamlelerin farkına dahi varmıyor. Sunumların farkına varması için biraz yardımcı olmam gerekiyor ve kullanacağım yöntem bundan sonraki kara koza evresi boyunca hem uyarı hem de ceza aracımın bir denemesi olacak.

On yedi saattir zifiri karanlık odada kalan *Pelin*'in göz bebekleri, bu siyah ötesi karanlığın etkisi ile daha fazla ışık süzebilmek için kocaman oldular. Ayrıca tamamen ses geçirmeyen odada kulakları her zamankinden daha da hassas –öyle ki kendi kalp atış ile soluk *alıp-verme* sesi dahi onun için gürültülü eylemler artık.

Tavanda, dört çarpı on bir sıra halinde dizili toplam kırk dört yüksek waltlı ampul ile odayı bir anda gündüze çevirerek, aynı anda yine tavanın dört ayrı köşesindeki yüksek desibel ses sağlayabilen hoparlörlerle, duyulduğunda her insanı yerinden zıplatacak tondan, acı savaş sireni sesini

eş zamanlı olarak birer saniye arayla, üçer saniyelik turlar halinde, dört kez veriyorum.

Saatlerdir karanlık ve sessiz bir odada olan *Pelin*'i gafil avlayan bu yüksek ışık ve ses baskını ile daha ilk turda oturduğu yerden yarım metreden fazla havaya sıçrayan *Pelin*'in acı çığlığı, inanılmaz bir şekilde siren sesini bastırarak kulaklarıma kadar ulaşıyor. Gördüğüm bu ani şok etkisinin *Pelin* üzerindeki karşılığını kaleme almak istesem; benim dahi anlatımım ve kelime dağarcığım yetersiz kalır ki sıçrama hareketi sırasında sergilediği kas eforunu sergileyebilecek bir sporcu bilmiyorum.

Kontrolsüzce yukarı doğru sıçrayan *Pelin*, aynı şekilde yine kontrolsüz bir şekilde yere düştükten sonra, elleriyle kulaklarını kapatıp refleks olarak ürkütücü sestten kaçabileceği düşüncesi ile odada koşarken, ani aydınlanmaların gözlerinde yarattığı flaş etkisi, görüşünü kaybetmesine sebep olduğu için duvara çarparak, geri yere düşüyor. Yerde içgüdüsel olarak cenin pozisyonu alan *Pelin*'in sesindeki acı, sirenden daha etkili.

—Aaaaaa!.. Sen nasıl bir hayvansın heeee! Nasıl bir psikopatısın Demirrr!.. Allah belanı versin senin, adi köpekkk!..

Kısa süreli aydınlanmalar ve ses patlamaları sebebiyle, üst seviyede korku ve şok etkisi yaşamış olsa da uzuvları ve uzuvlarının bedensel fonksiyonları, üzerine düşen vazifeleri yerine getiriyor.

Gözleri, yüksek ışık yüzünden görüşünü kaybetmeden hemen önce odadaki farklılıkları kaydederken, klozet ile kapalı yemek tepsisini algılıyor ve beyne gerekli bilgileri not düşüyor. Birkaç dakika sonra sakinleştiğinde, el yordamıyla duvar diplerini ararken, ilk olarak tepsiyi buluyor ve açarak sandviçi ile suyu alıyor.

Besin ihtiyacını giderdikten hemen sonra yine duvar diplerinde ellerini gezdirerek klozeti buluyor ve tuvalet ihtiyacını gideriyor. Sunumlarımı kullandıktan sonra, tepsiyi ve klozeti geri çekerek, odada bir saniyelik bir aydınlatma yapıp, bunlara belirli sürelerde izin vereceğimi anlamasını sağlıyorum.

2. Gün:

Yirmi beş saattir uyumadı –ki aslında benim de tam olarak istediğim bu. Zaten kendisi uyumak istese bile buna

izin vermeyeceğim ve böylece uykunun fiziksel ve psikolojik olarak *Pelin*'in üzerinde yaratacağı zorlayıcı şartlar ile ona içeride geçen zamanı daha uzunmuş gibi yaşatacağım. Aynı, kişinin otobüste çışı geldiğinde bir türlü ineceği durağın gelmemesi gibi... Oysa iki durak arasında değişen şey tabii ki mesafe değil, algıdır.

Yirmi altıncı saatte yere yatan *Pelin* tam uykuya dalmak üzereyken, yine üçer saniyelik ama bu sefer uyumasını istemediğimi anlaması için tam altı tur yoğun ışık ve yüksek tondan siren sesi veriyorum.

Yerinden fırlayarak odanın yattığı köşesinden diğer ucuna koşarken, bir önceki duvara çarpma deneyimini hatırlaması ile olduğu yere çökerek, elleriyle kulaklarını kapatıp, çığlıklarını siren sesleri ile yarıştıyor. Işıkların sönmesi ve sirenlerin susmasından sonra ayağa kalkarak:

"Anlaşıldı! Uyumak yok!" diye mırıldanıyor.

Otuz ikinci saat ve son 6 saattir hiç susmadı. Sürekli konuşuyor. Bazen kırmızı başlıklı kız, pamuk prenses ve yedi cüceler gibi bildiği masalları anlatıyor uzun uzun. Bazen ise o anki duyguları ses tonuna yansıtarak, kendi çocukluğuna dair anıları... Gelecekte yapmak istediği şeyler, hayatındaki tanıdığı tüm insanların biyografi tadında tanıtımları, bildiği film, şiir hatta şarkıları mırıldanıyor.

Karanlık odada geçirdiği zaman terse doğru katlanarak yavaşlıyor ve bu çok uzunmuş gibi gelen süreler ile tekrar eden aynılık *Pelin*'e bildiklerini unutturuyor. Sürekli konuşmasının sebebi ise bunun farkına vardığı için geçmişini anımsayarak anılarını taze tutma; geleceğe dair

hedeflerini tekrarlayarak ise karakteristik özelliklerini kaybetmeme çabası.

İkinci günün sonlarına doğru bedenini ele geçiren uykusuzluk ile daha sık aralıklarla uyuma girişiminde bulunuyor ve her uyuma girişiminde, ışık ve siren turlarının sayısını, hatta turların süresini uzatıyorum. Öyle ki en son uyuma girişiminde tam on altı kez, altı saniyelik turlar halinde siren ile ışık veriyorum. Bu gerçekten dayanılması güç bir sınama.

3. Gün:

Bu günün sonuna kadar, *Pelin*'i uyanık tutmam gerekiyor ama sorunum şu ki artık tur sürelerinin uzun, tur sayılarının fazla olmasına rağmen, ses ile ışık patlamalarına karşı ilk başlarda verdiği hassas tepkileri vermiyor. İnsan bünyesinin çevresel koşullara karşı gösterdiği adaptasyon hızı beni her zaman şaşırtmıştır. Elli altıncı saatteyiz ve hedeflediğim yetmiş iki saatlik süreye on altı saat daha var ki *Pelin* yine uyuma girişiminde bulunuyor ve beş tur ses ve ışık patlaması vermeme rağmen tepkisizce uyumaya devam ediyor. Bu kadar yüksek ses ve ışığa karşı tepkisiz kalması beni şaşırtsa da herkesten benim gibi yedi günlük bir uykusuzluk performansı beklemem acımasızca olur zaten.

Ses ve ışık uyarılarına karşılık alamıyorum. Yerimden kalkarak, hemen sağımda, odanın karanlık odayla ortak duvarının üzerindeki dört vanayı açarak yerime otuyorum ve oda, zemindeki elli kadar delikten sızıntı halinde su ile dolmaya başlıyor.

Gözlerimi zemin kamerasından görüntü veren monitöre çeviriyorum. *Pelin*'in buna da karşılık vermeyeceğini

düşünürken, ağız-burun hizasına kadar yükselen suyun, ağzından içeri, oradan da nefes borusuna kaçması ile acı acı öksürerek yerinden fırlıyor. Ayağa kalktığı anda sendeleyerek ve dengesini kaybederek, tekrar yere suyun içine düşen *Pelin*, uyku halinden bir türlü ayılarak uyanamıyor ve ağızıyla birlikte burnu bir karışı geçen suyun içinde uyumaya devam ederken, korkuyla yerimden ayağa kalkıyorum. Yaklaşık altı saniyedir suyun içinde hareket etmeden yatıyor ve artık zemin kamerası dahi suyun içinde olduğu için yüzünü göremiyorum.

—*Hadi ama uyan!*

—*Kalk Pelinn!*

—*Kalk, kalk, kalk hadi uyanın! Uyanın! Uyanın! Uyanın!*

—*Uyanmayacak, boğuluyor!..*

Ciğerleri geri boşaltamayacağım kadar çok suyla dolarak, beyinde telafi edilemez hasara sebep olacak kadar uzun süre oksijensiz kalabilir. Seri bir hareket ile koltuğu geriye doğru fırlatıyorum ve karanlık odanın kapısına ulaşmak için kendi odamın içinde henüz birkaç büyük adım atmışken, arkamdaki monitörden gelen öğürme ve öksürük sesleriyle, kapı kasasına ellerimi dayayarak kendimi durduruyorum. Aynı hızla ekranların başına döndüğümde, *Pelin*, elleri ve dizleri üzerinde durmuş öğürerek yuttuğu suyu ağzından, öksürerek ise ciğerlerine dolan suyu burnundan çıkartıyor.

Derin bir nefes alarak biraz içimde tuttuktan sonra, nefesimi bir iç çekiş olarak bırakıyorum. Birkaç adım geri atarak koltuğa oturduğumda, inanılmaz bir sigara içme isteği duyuyorum ve ekrandan gözlerimi ayırmadan, üzerimde

kesa bir arama yaptıktan sonra arama sonuç veriyor, paketinden çıkarttığım sigarayı yakıyorum.

Pelin halen başı önde, elleri ile dizleri üzerinde. Başının etrafını bir bahçe duvarı gibi çevreleyen, uçları suyun içindeki saçlarından yüzünü göremiyorum ama yüzünü gizleyen saçları, kesik kesik gelen sesinin bana ulaşmasına engel olamıyor.

—Demirrr!.. Uyumak istiyorum. Senin içinde hiç insanlık ... merhamet ... acıma yok mu diye soracağım ... ama yok ... biliyorum. O yüzden ... sen uyumama izin ver, ben de buna karşılık ... senin için bir şey yaparım. Ne olursa yaparım ... sadece biraz uyumama izin ver. Lütfen ... yalvarırım...

Sesindeki bu ciddiyeti daha önce hiç duymamıştım. Bu tavır ve istediğim herhangi bir şeyi yapacağına dair açık çek teminatı, uykuya gerçekten ne kadar çok ihtiyacı olduğunu gösteriyor, ancak program pazarlığına açık değil ve kolumdaki saatin bana söylediğine göre, önünde uyanık kalmak zorunda olduğu halen yaklaşık on altı saat var.

Ayağa kalktığı anda, odanın içindeki suyun neredeyse dizlerine kadar geldiğini görüyorum. Onu içeri girdiği kişiden tamamen farklı bir kişi olarak dışarıya çıkartacak olan kara kozanın içinde, bir köşeden diğer bir köşeye bakacaklarıyla suyu yarararak gidip geliyor. Yaklaşık bir saat boyunca dizlerine kadar su ile dolu odanın içinde volta attıktan sonra kendisine bir köşe seçerek iki saat kadar suyun içine oturuyor.

Önümde, Pelin'i uyanık tutmam gereken daha yaklaşık on üç saat var ve bu kadar zaman suyun içerisinde kalması, sağlığı açısından zararlı. Su az yoğun ortamdan

çok yoğun ortama geçiş yapar ki uzun süre duшта kaldığı-mızda parmak uçlarımız bu yüzden buruşur. *Pelin* de on beş saate yakın bir süre suyla direkt olarak temas ederse, derisinde tahribat oluşur.

Odanın içindeki suyu boşaltmak için gider kapaklarını açmam ile birlikte odadaki su birkaç dakika içerisinde me-yilli olduğu taraftaki giderlerden boşalıyor ve suyun boş-alması ile *Pelin* doğrularak ayağa kalkıyor. Oturur vaz-i-yette uykuya daha kolay dalacağını, uykuya daldığında ise odanın yine suyla dolacağını tahmin ediyor olmalı. Bir da-haki sefere uyanamayarak boğulmaktan korkuyor. *Zekice*.

Sonraki on iki saatini vücudunda kalan son enerji kı-rıntılarını da kullanıp odada gezinerek geçirirken, belir-siz düzendeki aralıklarla bazen kısa bazen uzun süreli olarak, yine ayakta ama sırtını duvara yaslanıp, dinlen-meye çalışıyor.

Şimdi, *Pelin*'i kara kozadaki yeni evresine hazırlamam gerekiyor ve odanın altında döşeli olan rezistansları çalış-tırıp zemini ısıtarak kurutmaya başlıyorum. İçerisinin ısı-sını artırarak zemini kuruttuktan sonra, odaya, klozeti ve kapının altından yemek tepsisini gönderiyorum.

Odadaki birkaç ışığı kısa bir süreliğe yakarak, yeme-ğin ve klozetin içeride olduğunu *Pelin*'e fark ettirdikten sonra ışıkları yeniden söndürüyorum. İlk olarak klozeti kullanmayı tercih ediyor ama klozette oturduktan kısa bir süre sonra dirsekleri dizlerinin üzerinde, elleriyle yüzünü avuçlayarak uykuya daldığında, ses ve ışık patlamaları ile uyandırıyorum. Bu kez uyandırmak için yeterli olan ışık ve ses uyarısından sonra, elleriyle arayarak yemek tepsisini

buluyor. *Pelin*'in yemeğine başlaması ile ben de koltuğumdan kalkarak ayakta bir sigara yakıyorum.

Pelin'in yemeğinin içine kattığım ilacın etkisi, bedensel direyetindeki zayıflama ve uykusuz kaldığı süreyi düşündüğümde, yirmi saate yakın bir süre uyuyacağını tahmin ediyorum. *Pelin*'i ilaç ile uyutmamın bana sağlayacağı şey, ilaç sayesinde çok derin bir uykuda olacağı için, uyandığı zaman uyuduğu süre ile ilgili en ufak bir fikri ve hissiyatı olmayacak. Böylece sanki birkaç dakikalık bir şekerleme yaptığını düşüneceğinden, ona üç gün boyunca uğraşarak kaybettirdiğim zamansızlık olgusunu kaldığım yerden devam ettirebileceğim.

Pelin yere uzanarak yavaşça uykusuna dalarken, ben de karanlık odayı izlediğim ekranların olduğu odadaki küçük yatağa uzanıyorum. Daha önce defalarca üç gün ve üzeri sürelerde uyumamışlığım olmasına rağmen, benim için de bu üç gün boyunca tam konsantrasyon ile *Pelin*'in her hareketini ekranlardan izlemek yorucu oldu. Karanlık odanın, bir hareket algıladığında otomatik olarak ortam ışıklarını yakan fotosel mantığıyla çalışan sensörleri açık ve her ne kadar hesaplarıma göre imkânsız olsa da *Pelin* benden önce uyanırsa, sensörler benim bulunduğum odaya sesli ikaz vererek beni uyandıracak.

4. Gün:

Dördüncü günün son çeyreğinde uyanıyorum. On altı saat uyumuşum ve bu benim için baş ağrısına sebep olacak kadar uzun bir süre. İlk yaptığım şey, ekranlara bakmak oluyor ve *Pelin* bıraktığım yerde neredeyse aynı vücut şekli ile yatıyor ki bu uyanmamış hatta uykusunda hareket dahi

etmemiş demek. Önümde *Pelin*'in uyanması için tahmini dört saatim var ve ben bu süreyi iyi değerlendirmeliyim.

İlk olarak, *Pelin* uyandığında yapacağım şeyleri planlıyorum ve liste başında, yemeğine vücut direncini artırıcı ilaçlar katmak var çünkü hasta olması, tüm evrelerin düzenini değiştireceği için istediğim son şey olacaktır.

Şimdi ikinci evre başlıyor ve bu evre benim için daha kolay. Tek yapmam gereken, hiçbir şey yapmamak; yani eylemsizlik. Yedi gün boyunca kara kozaya ve *Pelin*'e hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğim. Klozet yedi gün boyunca içeride olacak, yedi günlük yemeğini bir seferde vereceğim ve kavramını yitirdiği zamanı eylemsizlik ile alışkanlığa dönüştüreceğim.

Pelin uykusunun son saatlerinde iken, ben de duş ve yemekten sonra eylemsizliğe en iyi geleceğini düşündüğüm esrara yöneliyorum ve esrarlı bir sigara sarıyorum. Tüm müptezellerin içmek için her zaman kendilerine göre geçerli bir sebebi vardır.

5. Gün:

Pelin'in uyanmasının üzerinden beş saat geçti. Şimdilik sadece bir dizi *on beş-otuz* dakika arası kısa seri uykulara dalıyor. İlacın etkisi halen damarlarında... Ben ise "eylemsizlik" evresini, kitap okurken arada sırada göz ucuyla monitörlere bakarak geçiriyorum.

6. Gün:

Eylemsizlik evresine, evre adına uyan bir şekilde tepki veren *Pelin*, çok fazla hareketsizleşti. Tam anlamıyla kendisini salmış, olacıklara razı ve vazgeçmiş bir tavır takınmış

gibi görünse de gerçek psikoloji, detay ve ayrıntılarda gizlidir. Zamanının büyük bir kısmını uyuyarak geçiren *Pelin*'in genel gözlenen hareketleri, her ne kadar yaşama isteği olarak soktuğum yiyecekleri daha önceki öğünlerde verdiğim kadar yemesi, halen geleceğe dair planlama yaptığını gösterir.

7. Gün:

Karanlık odanın yedi, eylemsizlik evresinin dördüncü günü ve *Pelin* yaklaşık otuz altı saattir hiç konuşmadı. Öncesindeki uzun süreli uykusuzluk ve sonrasındaki uzun süreli ve derin uyku sebebiyle ne kadar zamandır içeride olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yok ve bu durumda içeride geçirilen bir saatlik zaman sanki aylar geçmiş gibi gelebilir.

Kafamı geriye doğru koltuğun yaslanma yerine dayayarak, gözlerim tavandaki bir noktaya kitlenmiş şekilde beynimin içinden hızla geçen anı, düşünce ve bilgi akışına kendimi kaptırmışken, hoparlörlerden gelen kahkaha sesiyle, uykudan bir kova su dökülerek uyandırılmış gibi doğruluyorum yarı yatar pozisyonumdan.

Ekranlara baktığımda *Pelin*'in yerde oturmuş, odanın diğer köşesinde sanki varmış gibi bir şeyi parmağıyla göstererek kahkahalar attığını görüyorum. Kahkahaları çok içten ve gerçekçi... Ayrıca parmağıyla gösterdiği nokta çok kesin ve sabit.

Aklıma ilk gelen, aşırı endişe ve korku ile karakterize olan ruh-beden uyumunun kaybolması. Deliriyor...

Bölüm - 24

Demir Bükülürken

Tek olan hayatına ikinci doğumuydu bu. Ayrıca bu doğumunda ilki gibi savunmasız ve donatılmamış da değildi, masum da.

Bambaşka bir dönemin başlangıç çizgisinde duruyordu, rakipsiz ve koşulsuz olarak. Şimdi kafasının içerisinde her zamankinden çok daha fazla soru birbirine sürtünerek ve sürünerek dolanıyordu. Daha henüz birine bir cevap bulamadan, başka yeni bir uzun soru cümlesi düşüncelerini sararken, boğmak istercesine sıkıyor, ısıırıyordu.

"Sorular zehirlidir ve panzehir olan, doğru cevabı sadece bulmak değil, zamanında bulmak gerekir".

Düşüncelerinin belden aşağısını asıl felç eden şey, bu saran, sıkan, boğan ve ısırın sorular değil, panzehir olacak cevapların vicdan sindirimine direnmesiydi.

Artık her şeye sahipti. Her zaman en üst seviyede açık olan algıları, normal bir insana göre çok daha hızlı veri toplamasına imkân sağlıyordu. Karşısına çıkan rakibi daha hamle yapmaya karar verdiğinde, vücudundaki tüm ikaz lambaları önceden yanıyordu. Ondaki hızlı olmalarının bir

önemi yoktu, uzun olmalarının da güçlü olmalarının da. Ondan daha hızlı düşünemiyorlardı ve menziline giren herkesi dövebiliyordu.

Sokaklarda yatmak zorunda değildi artık; çünkü kendine ait bir dünyası vardı. Kendi dünyasının her köşesini, ayrıntısını, kendisi düşündü ve inşa etti. Yakınlarından geçen birisinin, içerisine girmeye cesaret edemeyeceği binasının en ıssız ve karanlık köşelerinde, içindeki farklı kişiliklerin sahip olduğu güç ile yapmak istediklerine karar verme savaşına seyirci oldu.

İnsanlardan uzak binasında güvendeydi ve asıl korkutucu olan, insanların gündüz kullandıkları parklar, alt geçitler, iş hanları, okul bahçeleri ve arka sokaklarda gece yaşananlardı.

İstediği kadar uyuşturucu alabiliyor, istediği kadınla yatıyor ve yeni muazzam gücü ile istediği bir ya da birkaç kişi ile yalnız kalabiliyordu.

Güç onu sahipsizleştirdikçe, her zamankinden daha çok soyutlanarak uzaklaştığı insanlar ile arasındaki tek köprü, nefretin viyadükleri üzerinde duran intikam isteğiydi.

Sahip olduğu gücün içine ektiği ve sürekli olarak büyüttüğü, nefret edilesi üstünlük dürtüsünün dallarını budamakta zorlanıyordu.

Sıradan insanlar gibi kendisini farklı hissetmek için elinde olan tek şey hayal gücü değildi. Beyninin bilgi çöplüğünde, benzerinin kimsede olmadığı bir güce, denemiş olarak sahipti.

Kibir çok güçlü bir uyuşturan duyguydu ve bu duygu ile baş etmek kolay olmuyordu. Hangimiz her şeyin sahibi olduğumuzu hayal etmedik ki?

Elindeki şeyi nasıl kullanacağına karar vermek, iki şık sunuyordu: İyi ya da kötü olmak. Hayatının büyük bir kısmını, kötü olay, yer ve kişiler ile temas halinde geçirmişti.

Kötü müydü?

... ya da seçmek zorunda mıydı?

Osmanlı'da, Yavuz Sultan Selim ile başlayan ve padişahların ardından, "Mağrur olma Padişah'ım, senden büyük Allah var!" diye bağırılması geleneğini daha iyi anlıyordu. Güç, kontrol edilmediğinde kontrolü ele geçiren bir duyguydu ve mevcut en büyük kontrolsüzlüğü, vermemiş olduğu kararın kaosuydu.

İnsanlar kötüydü!

Küçük bir çocukken, onun yanında, yalan dünyanın gerçekleri konuşulurken olduğu gibi.

Babası bir insandı ve çok yakından bir insanın ne kadar kötü olabileceğini defalarca görmüştü.

"Hoopp, bilader, bakar mısın?" adamlar insandı ve babası insan ise bu adamlar insan olamazdı?

İnsanlar kötü şeyler yapabilirdi ve bu aslında şaşırtıcı bir şey değildi.

"Sen yaptın!" diyen polisler insandı ve söylemeye çalıştıkları şey, onun herkesten daha kötü olduğuydu.

İnsanlar, inanması daha az düşünmeyi gerektiren cevabı kabul ederken, en az onun kadar kötüydü. Tembel düşünceleriyle onu suçlarken, kötü isimler takmışlardı ve o akla hayale sığmayacak kadar kötüydü.

O kötüydü.

İnsanlar da...

Peki, kendisinde sonradan ortaya çıktığı için, teorik olarak "verilmiş" olan güce karşılık ne vermesi gerekiyordu ya da ne yapması?

Tüm evrende, henüz üzerinde başka yaşam olan bir gezegenin varlığı kanıtlanmamıştı ve yaşam barındıran bu gezegendeki milyonlarca canlı türünden tek düşünebilen varlık insan ise elindeki en güçlü silah olan aklını en iyi şekilde kullanmalıydı. Düşünmeliydi.

"Kötü yanı, bu güç, düşüncelerini bulandırıyordu ki aklını doğru şekilde kullanmadığında olabileceklerin bedelini, karınlık geçmişinde defalarca büyük paydalar halinde ödemişti".

Keşfetmesi gereken bu gücü nasıl kullanacağı konusunda, çok uzun bir süre kendi içindeki farklı kişiliklerin kanlı, kıran kırana savaşının, yüzlerce kez bombalanmış bir şehir oldu beyni. Savaşta daha kötüsü, taraflardan biri kazanamadığı sürece savaşın bitmemesidir.

İstediği zaman sadece kendisi veya seçtiği biriyle yalnız kalabiliyordu. Tetiklemek için, ağır dozda uyuşturucu alması gereken bu özelliğini kullanmasını öğrenmek hiçte kolay olmadı.

İlk önce, yeni yeteneğini kullanabilmesi için gerekli olan ama alındığında normal insan bedenini harap edecek, hatta ölümüne sebep olabilirlik oranı fazla olan doza çözüm aradı.

Güçlü bir şekilde beslenerek, uyuşturucunun vereceği zararı engellemeye çalışmakla başladı. Her basit denklemde dahi bu zihinsel gücü kullanmak için güçlü bir bedene ihtiyacı olduğu sonucuna varıyordu ve anlık alımlar yerine, sürekli olarak belirli bir miktar kullanımla aynı tetiklemeyi yapabilmeyi keşfetse de beslenme alışkanlıklarını değiştirmede.

Okuduğu onlarca besin ve beslenme kitabından topladığı verileri, kendi fiziksel özelliklerine göre şekillendirerek, karma bir program oluşturdu.

Bedensel gücünü en üst seviyede tutmak için, sadece beslenmek yeterli değildi ve bunu fiziksel aktivite ile destekledi. Daha çok dövüş, daha çok spor ve yanında daha çok para demekti.

Güçlü bedenini taçlandırarak olan şey, güçlü bir psikoloji olabilirdi ve zihinsel kontrolünün dirayetini artırmak için, kilit yolun, bedensel sınırları zorlamak olduğunu biliyordu. Açlık, susuzluk, uykusuzluk gibi temel ihtiyaçlarını kısıtlayarak sahip olduğu gücün içten içe damarlarına pırınga ettiği "kendini tanrılaştırma", hissiyatını acımasızca hırpaladı, ayaklarının altında ezdi.

"Soğukta dondurdu bedenini, sıcakta yaktı. Açlığında hayallerini yedi; susuzluğunda anılarını içti. Uykusuzluğunda ölümü istedi".

Artık yeni yeteneğini kullanarak boşalttığı şehrin sokaklarında, bir başına gezmek gibi masumca şeyler yapmak yerine, insanlar üzerinde psikolojik deneyler yapma evresine geçmişti ve bu onun içindeki son insani kırıntıları da yok etti.

"İstediğin her şeyi yapabildiğin zaman, tek bir şey istersin; yapamayacağın bir şey".

Yok etmek, kolaya kaçmak olurdu ve o tamda bu yüzden yaratmayı seçti. En güçlü duyguyu sıfırdan yaratabilirdi ve bu, tüm insanlığa karşı nefretinin, intikam olarak vücut bulmuş hali olacaktı.

En yüksek mertebeniz mutlu olmak mı? Aşk en karşı konulmaz, en yoğun, en değişmez duygunuz mu?

Bunu yaratabilirim...

Zırhını giyip, kılıcını kuşandığında, yanına bildiklerini aldı. Son büyük savaşında ne kazanacağını da bilmiyordu ne kaybedeceğini de. Tek bildiği, artık sadece ruhunda değil, bedeninde de hissettiği bu aç, eksik, sürekli arayış içindeki canavarı, ancak bu savaş doyurabilirdi.

Hazırdı; ayağa kalktı, gözlerini kısıtı, dişlerini kütürterek sıkı ve birbirinden ayırmadığı dişlerinin arasından hırladı.

"Et ve kemik olarak doğdum, acı ve ızdırıp ile aynı lav kotasında eritildim. Dikenli, sivri kenarlı kalıplara döküldüm. Şimdi siz diyorsanız ki 'Bu dünya üzerindeki en güçlü duygu aşktır ve bu duygu elde edilemez, kaderine bahşedilir.' o zaman ben de kaderime bahşedilmemiş olanı bizzat ben kendim 'yaratacağım'..."

Hızla binadan çıktı; koşar adımlarının sebebi, öfkelerini kusmak için can attığı savaş meydanına bir an önce varma isteğiydi.

Kalabalık caddeye çıktığında, hava kararmak üzereydi ve caddede, duvarındaki isimlerin ilki olacak ilk kızla yalnız kaldı.

"Pışışt, bakar mısın?"

Ben bunun olmasına nasıl izin verdim...

Pelin tam orada, gözümün önünde oturmuş, tamamen boş ve karanlık bir odada, olmayan bir şeyi varmış gibi işaret ederek, o olmayan şeye gülüyor.

Her şeyi biliyor olduğumu zannederek yaptığım tüm hesaplamalar suya düşmüş gibi. İnsan beyninin organ halini, akıl-fikir ile bağlı tutan çelik ipe, kapasitesinin fazlasını yükledim ve sonuç olarak bu iletişim hem fiziksel hem de ruhen koptu.

"Pelin, gözlerimin önünde deliriyor ve ben sadece onu izleyebiliyorum."

Güçlü bir panikleme atağı, yanında tedirginlik ve endişe ile birlikte, önce hormon olarak damarlarıma, sonra ise yabancısı olduğum hisler ile ruhuma yayılıyor. Bu bol hormonlu panik hissi, duygu geçirmezliğimde çatlaklar açıyor ve her zamankinden daha kısa düşünce cümleleri kurmaya başlıyorum. Bu, olağan halimden daha sık, daha mantıksız olduğum anlamına gelir. İçinde bulunduğumuz durumları kıyaslarsak, Pelin'in yardıma benden daha çok

ihtiyacı var ve ben oldum olası kullanımını beceremediğim hislerimi bir kenara bırakmazsam, bu durumu çözmeyeceğim, *Pelin* ise delirecek.

"Bir şey yapmam lazım."

Bunun nasıl olduğu konusunda fikir yürütmenin sadece zaman kaybı olacağı gibi, bu duruma karşı derin üzüntü duymanın da bana bir faydası olmayacak. İşime yarayan duygu ve düşüncelerden acilen kurtularak çözüme odaklanmalıyım.

Çıktığım her mantık yolunda, sonucu kötüye vardırان tüm negatif düşünceleri ertelemeliyim.

Pelin'e yardım edebilmem için bana kararsızlık değil bir çözüm gerekiyor. Çözüm; çözüme ulaşabilmenin iki yolu var; sorunu tam olarak anlamak ve çözümü bularak, uygulayabilecek miktarda bilgiye sahip olmak.

Hadi düşün! Delirme belirtileri neler?

Delirmeyi iki şekilde tanımlayabilirim. Birincisi, bilinçsiz olarak birbirinden farklı eylemler dizisi sıralamak; bu, bir döngüsü olmayan rasgele hareketler demek.

İkincisi ise bunun tam aksi şekilde, sürekli olarak aynı tek eylem ya da komplike olarak belli bir tavrın birbirinden farklı ama aynı temalı eylemlerini sistematik olarak sıralamak. Sürekli tek bir eylem sergileyerek sadece kaha kaha atabilir veya bir hayvan olduğuna inanarak, o hayvanın özellik hareketlerinin tamamını veya bir kısmını sergileyebilir.

Şimdilik tek belirti, gülmesi ve umarım buna yeni bir eylem eklemes.

Gözlerimi kırpmadan ekranı izliyorum. İçimde bir şeyler içme isteği uyanıyor ve en yakınımıdaki uyarıcı madde olan sigaranın yerini bulmak için bile gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Aklım hemen odaya koşmak istiyor, ancak ani ortam değişimi ve benimle direkt teması, *Pelin*'i delirtmenin ötesine geçirerek çıldırtabilir.

Bu psikolojik bir atak, yani ruhsal bir şok... Bunu durdurmak için karşısına fiziksel bir şok çıkartabilirim. Yani eğer *Pelin*'i şoka sokarak bilincinin kapanmasını sağlarsam, beyin fiziksel olarak kendini kapatacağı için, akıl ile bağlantısı ruhen kopamaz.

"Bu, dumanlar çıkmaya başlayan televizyonun fişini çekmek olur ve kesinlikle bir çözüm değil."

Hem şoka sokmalıyım hem de bilinci kapanmamalı. Adrenalin; kalbine adrenalin iğnesi saplarsam, suni bir şok yaratmış olurum ve kalbiyle birlikte şuuru da yarım saniyeliğine durur. Belki geri dönülmez şekilde delirmeden önüne bir set çekebilirim. İkinci kata inerek, malzeme deposundaki soğutucudan adrenalin iğnesi alarak gelmem, en iyi ihtimalle elli saniye sürer ve benim aslında bu kadar bile zamanım yok.

"İçinde bulunduğum çaresizlik, tüm imkânlarımı mantık fünyesi ile imha ediyor."

Sağ gözümde telaşlı bir yanma hissediyorum ve bununla beraber görüşüm de bulanıklaşarak bozuluyor. Gözümü kaşıma isteğiyle doluyorum ve daha bu alışkın olmadığım durumun, sebebiyle gerekliliğini değerlendirme fırsatı bulamadan, sinir sistemim bana küçük bir aldatmaca

yapıyor. Refleksimin yetkisiyle elimi bilinçsizce gözümün altına götürüyorum.

Parmağımın ucunda bir ıslaklık hissediyorum ve gözümün parmağıma bulaşan sıvıya bakmak için ilk kez gözlerimi ekrandan ayırıyorum...

—*Hassiktir! Ağlıyorum...*

Evet, ağlıyorum ve ağlamam, bana bu anın dışındaki herhangi bir zamanda aptalca gelecek olsa da şu an o kadar doğru geliyor ki uzun yıllardır hissetmediğim bir yalnızlık hissediyorum. Sanki ilk kez izlenmiyorum ve canavarımın o çizgi halinde kısılmış şeytani bakışları üzerimde değil. Bu yalın halim, üzerimde her zaman giyinik olan gerginliği, tüm kaslarımı gevşeterek soyuyor. Nereye, nasıl düşeceğimi düşünmeden, sönen bacak kaslarımı harekete geçirecek gücün, göğsümün ortasından fışkırması ile kendimi geriye doğru atıyorum.

Koltuğun üzerine düştüğümde, bacaklarımın ihanetinden sonra bana daha sadık kalan kollarımı sanki benim değilermiş gibi kullanarak, ellerimle yüzümü kapatıyor ve akan gözyaşlarımı kendimden saklıyorum.

Pelin'in kahkahalarını duymak, bugüne kadar derimde hissettiğim tüm fiziksel acılardan daha fazla canımı yakıyor ve bu duygu işkencesinin elinden kendimi kurtaramıyorum.

Yolculuğumun en başından itibaren, her zaman tek güç kaynağı olan "insanlara karşı nefretim", şimdi tek bir insan üzerinde toplanıyor ve o insan benim. Bir türlü durduramadığım gözyaşlarım, bu tuzlu sıvıya alışkın olmayan göz çeperimden çok daha fazla göğsümün tam ortasını yakıyor.

Kendime duyduğum öfke, kafamın içeresinden geçen binlerce düşünceden sadece birine bulaşıyor ve eyleme geçirilmemiş her düşünce, başka herhangi bir düşünce kadar masum olsa da öfkemin sıçraması ile kirlenen aklım, bana düşüncelerimin içeresinden en çılgın olanı seçtiriyor.

"Ölmeliyim artık."

Bacak kaslarımın yeniden iradem altına girmesi ile yerimden doğrulurken, ölmem gerektiğine ne zaman ve nasıl karar verdiğimi hatırlamıyor ancak, kendime ölüm şekli seçerken buluyorum kendimi.

Ayakta, ellerim ile masadan destek alarak devrilme-meye çalışırken, çaresizliğimin altında eziliyorum ve kapalı gözlerimden sızan, ezilen ruhumun suyu.

"Pelin, Pelin'i duyamıyorum."

Yanan gözlerimi açarak, ilk önce monitör, sonra ise monitör ekranındaki *Pelin*'i bulduğumda, gördüğüm şey, sırtını duvara yaslayarak oturduğu yerde uyuyan *Pelin*.

"Ne yani, ikinci eylemi bu mu? Uyku mu?"

Bu bir karmaşık veya sıralı bir eylemler döngüsü başlangıcı değil. Uyuyor sadece.

Bir uyurgezerlik semptomu. Uyurgezer, uyur yemek yer, uyur temizlik yapar ya da uyur kahkaha atar... Bunların arasındaki tek fark ise *"uyurgezer"* hastalığına daha çok rastlanması ve söylenişi en kolay-güzel olanı olması...

Koltuğa geri oturuyor ve nefes borumun gerilme izni kadar kafamı geriye atıp, *Pelin*'in kahkahalarını duymaya başlamadan hemen önceki pozisyonumu alarak, yine gözlerimi tavana dikiyorum. Kazandığımın zorlu maçlardan

sonra yaşadığım zafer sevinci ya da hiç uyuşturucum kalmamışken evdeki zulalarımın birinde bir miktar madde bulduğumda yaşadığım mutluluk... Aklıma, başka bana kendimi iyi hissettiren bir şey gelmiyor ama şu an *Pelin*'in delirmemiş olmasının bana yaşattığı kendimi iyi hissetme hali, şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi.

"Peki, gözümden akan yaşların bilimsel tanımlaması ne?"

Extacy kullanımının, serotonin hormonunu fazlaca ve yoğun olarak kullanması sebebiyle, duygusal iniş çıkışlara sebep olduğunu hem biliyorum hem de defalarca kendimin yaşamışlığı var. Zaten ağlamış olmamın başka da bir sebebi olamaz. *Pelin* için endişe ettiğime ve onu kaybetmiş olma düşüncesinin bende dramatik belirtilere sebep olacağına inanmıyorum. Benim duygularım yok.

Pelin uykusuna devam ederken, daha önce araştırmamış ve hakkında çok fazla bilgiye sahip olmadığımı şaşırdığım; uyurgezerlik ile ilgili daha kapsamlı veri toplamam gerektiğinin notunu, hafızamın kuytu bir köşesine not ediyorum.

8. Gün:

Pelin'in, uyku ve uyanıklık süreleri tamamen bir dengesizlik sergilemeye başladı. Bazen birkaç saat uyuyarak sonrasında yine birkaç saat uyanık kalırken, bazen ise beklentilerimin tamamen dışında, *on altı-yirmi* saat arası uzun uykulara dalıyor -ki metabolizmasının bu uykuya ihtiyacı olmamasına rağmen. Karanlık, artık zamana dolanmış bir dikenli tel ve zaman bu yeni şekliyle *Pelin*'in algısından geçerken, derin zihin tahribatlarına sebep oluyor.

Beyninin buna savunması ise zamanın etkisini en aza indiren "bolca uyku".

9. Gün:

Eylemsizlik evresinin bitmesine bir gün kaldı ve *Pelin*'i ilk eve getirdiğimde sorduğum seri soruların içerisinde, regl tarihi de vardı.

Bu tarih bilgisinden yola çıkarak, eylemsiz evresinin bitiminden itibaren kendisine progesteron hormonu olarak etki eden ilaçlar verip, regl tarihini karanlık oda çıkışına kadar erteleyeceğim. Karanlık odanın, psikolojik yüklenimler yapmadaki çok bilinmeyenli denkleminin, *Pelin* üzerinde oluşturacağı etkileri hesaplamak, benim için yeterince zorken, bir de buna regl bilinmezliğini eklemek istemiyorum. Regl dönemi, fiziksel etkilerinin kadınlarda yarattığı duygu yoğunluğu; bir de karanlık oda evrimi ile birleşir ise sonuçları tahmin etmek beni bile aşabilir.

10. Gün:

Tam yedi gündür karanlık odaya dışarıdan hiçbir müdahalede bulunmadım. Ne yiyecek, ne ışık, ne de ses.

Bir haftadır sadece kendisi ile baş başa ve son iki gündür sergilediği davranışlar hem bedensel hem de düşüncesel olarak yalnızlaştığını gösteriyor. Uykuya dalarken, artık, izlendiğinden çekinerek -ya da izlenmediğini düşünüyor olsa bile, çocukluğundan itibaren öğretildiği gibi cinsel uzuvlarını içgüdüsel olarak gizleyecek şekilde yatmıyor. *Pelin* için artık tüm kavramlar ortadan kalkarak, her olgu yeniden tanımlanıyor.

Kendi kendine konuşmalarında, edep, terbiye ve medeni insan halinden uzak cümleler kurmaya başladı ki bu ve benzeri belirtiler, geçmişe dair hafızasındaki anılar ile birlikte kalıplaşmış, çoğu zaman ise refleks olarak uyguladığı temel karakteristik eylemleri de silmeyi başardığını gösterir.

On gün gibi kısa bir sürede neredeyse yeni doğmuş bir bebek yarattım ve şimdi bu korkmuş, aciz, tek başına hiçbir yeterliliği olmayan bebek için bir kahraman yaratmalıyım. O artık temiz bir kâğıt ve benim o kâğıdın üzerine çizeceğim resim, aşkın nü hali.

Pelin'i Pelin yapan tüm anı, öğreti, dürtü ve güdülerini sildikten sonra, onun için bir kahraman yaratacağım. Ancak bir kahramanın var olması için, bir kahramana ihtiyaç duyulan durumun var olması gerekiyor. İşte o zaman, kuratıcı öğeye karşı bir sevgi, saygı ve bağlılık sağlanabilir.

11. Gün:

Hücre her bilgiyi siler. Karanlık, sessizlik ile yalnızlığın dişlerini keskinleştirdiği zaman, canavarı, hiç durmadan ve hiç doymadan sürekli olarak *Pelin'in* anılarını yiyice. Anılarının silinmesi ile *Pelin'in* boşalan fikir odalarını istediğim şeyle doldurabilirim ve bunu yarı eylemsizlik evresindeki küçük dokunuşlar ile yapacağım.

Yarı eylemsizlik evresini başlatıyorum ve bu on-on beşinci günler arasındaki beş günlük zaman için yeterli olacak yiyecek ile birlikte, tuvalet ihtiyacını gidereceği kloazide yine evre başında karanlık odaya sokuyorum.

Hızlandırılmış şekliyle, Henri'nin iki yıllık hücre cezasında yaşadığı psikolojik değişimi, on gün gibi bir sürede *Pelin'e* yüklemiş olsam da bunun *Pelin* üzerinde anlık ve geri dönülmez bir tahribat yaratmasına dair endişem her zaman var.

Karanlık oda *Pelin'e* her şeyi unutturmuş olsa da tek hatırladığı ve aynı zamanda asla unutmayacağı şey, karanlık odanın kapısı üzerine kapanırken, retinasına düşen son görsel olan yüzüm ve tabii ki bu görselin zihinde karşılığı olan "*benim*".

Bakalım ilk sığınacağı kişi veya şey ne olacak.

Bölüm - 26

Kara Koza – Çıkış

Beyin, tüm olayları şimdiki an ve geçmiş zaman olarak iki şekilde işler. Geçmiş zamana dair hatırladığı son şey benim ve bana doğru şimdiki zamanlı bir kayma başlatacağım; bu kaymanın zemini ise *korku-sığınma*.

En başından beri, tüm uyku ve uyanıklık evrelerini not alıyorum ve sonunda bu zaman aralıkları arasında bir takip örüntüsü yakaladım. Bana uzun zamandır bir benzersizlik döngüsü gibi gelen uyku düzeni, aslında beş farklı zaman aralığından oluşan bir daireyi tamamlıyor. İnsanlar sadece istediklerinde ve uykuları geldiğinde uyuduklarını zannederler. Oysa beynin belirli bir uyku düzeni vardır ve bu düzen aktif yaşantının koşturmacası içerisinde tarafımızdan fark edilmese de karanlık odada *Pelin*'e meşguliyet verecek hiçbir şey olmadığı için, bu beyin uyku döngüsünü çözüyorum.

Artık ne zaman uyuyarak ne zaman uyanacağını biliyorum ve bu benim *Pelin*'in uykuya dalma ve uyanma evlerine, yani yarı uyku hallerinin içine rüya olarak sızmamı sağlayacak.

Odanın tüm duvarlarının, zemin köşeleri ve tavan köşelerinde, birbirinden bağımsız halde çalışabilen dörderli gruplar halinde, toplamda altmış dört adet, küçük ancak ses kalitesi çok yüksek hoparlörler var ve bu odayı hazırlarken, beni en çok zorlayan da bu gerçeğe çok yakın ses alınabilen sistemi kurmak oldu.

Şimdi bu ses düzeneği ile odanın farklı köşelerinden, birbirinden farklı sesleri net vuruşlar halinde ya da birbirinin aynı sesleri yankılandırarak verebilir ve bu sesleri, *Pelin'e*, kafasının içinden geliyormuş gibi hissettirebilirim.

Uyanmasına kısa bir süre kaldı ve ben düşük bir ton ile *Pelin'in* yattığı köşeye en uzak köşedeki hoparlörlerden, odaya fare sesi veriyorum. Daha ilk ses ile uzun zamandır kendi çıkardığı sesler dışında başka ses duymadığı için kulakları hassaslaşan *Pelin*, uykusunda irkiyor ve uyanarak doğruluyor.

Hissettiği tedirginlik ile kontrolsüzce hareket eden *Pelin*, odanın köşesine iyice çekilerek bacaklarını kendine doğru topladıktan sonra kolları ile dizlerinin etrafına sarılıp büzülüyor. *Pelin* az önce duyduğu sesin ne olduğunu anlamaya çalışırken, tekrar odaya fare sesi veriyorum. Dizleri ve elleri üzerinde, korku ve çaresizlik hissi ile sağa-sola kısa mesafeli emekleme git-gelleri yaptıktan sonra, ne yapacağına karar vermiş gibi ayağa kalkıyor.

Yaslandığı duvardan başlayarak, hızlı ama ürkek hamleler ile ellerini diz hizasında bir şey ararcasına duvara sürterek ilerlemeye başlıyor. Klozeti arıyor ki yükseğe çıkma düşüncesi zekice olabilirdi, eğer gerçekten odada fare olsaydı.

Sesi kapatıyorum...

Karanlık yüzünden oda krokisini hiçbir zaman çıkar-
tamayan *Pelin*, klozeti ilk aramaya başladığı duvardan bir
sonraki duvarda klozeti bularak hemen üstüne çıkıyor.

Körlük hissi; duyulardan eksikliği, kişide psikolojik
olarak en fazla karşılık bulan yoksunluktur. İnsan gör-
sel temas kurarak karşılaştığı nesnelerden aldığı enerji ile
var olduğunu zihnine inandırır. Görmemek, yok olmaktır.

Pelin birkaç dakika hareket etmeden odayı dinliyor ve
hiçbir şey göremeyecek olsa bile refleks olarak gözleriyle
odayı tarıyor. Ağzından ilk çıkan kelime, neredeyse or-
gazm olmama sebep olacak.

–*Demirrr! Demir n'olurr sana çok ihtiyacım var. Beni al
lütfen. Beni yanına al Demir!..*

Odada var olduğunu sandığı fareden sesini gizlemek
istercesine ağzından, fısıltı tonunda çıkan kelimeler ve ke-
limelerin üzerine binmiş yalvarış, bütün tüylerimi diken
diken ediyor.

15. Gün:

Son dört gündür, yarı eylemsizlik evresini uyguluyo-
rum. Tahminimden çok daha kısa sürede ve çok daha az
dışarıdan müdahale ile istediğim ruh haline bürünüyor ve
ben de odaya çok daha az ses veriyorum. Şu an çok hassas
bir psikolojiye sahip ve odaya dışarıda vereceğim gereksiz
korku ögesi sesleri, bu kez gerçekten delirmesine sebep ola-
bilir. Özellikle odaya verdiğim yılan sesleri ve köpek hırla-
malarına karşı verdiği korkutucu tepkiler, beni daha tem-
kinli davranmaya itiyor. Her parçasını büyük bir özenle

üst üste koyduğum kulenin tamamlanmasına son birkaç parça kalmışken her şeyi yıkmak istemiyorum.

Odaya onu korkutacak sesler verdiğim her seferde, yardım dileğini benden yana kullandı ki insanların yaşları ne olursa olsun, aşırı korku ve stres altında, anne, baba veya inandıkları yaratıcısına sesli olarak imdat çağrısında bulundukları sıkça görülür. Artık her şeyi benim.

16. Gün:

Artık *Pelin*, kara kozasının içerisindeki son evrede ve doğumuna hazırlanıyor. Son beş günlük doğum evresinde odaya dışarıdan müdahalede sınır yok. *Pelin* için her şeyin tek gerçek birimi karanlık. Hayalleri de karanlık, gerçekleri de karanlık. Her şeyin karanlık olduğu bir beyinde artık gerçek ile hayal arasındaki fark, görünmez olur ve beyin bu duruma karşı tepkisini, kendi gerçek benzeri görüntülerini yaratarak gösterir. Yani halüsinasyonlar.

Benim gerçek olmayan görüntüler görme eğilimim ve alışkanlığım, yaşadığım odanın duvarına, "*en iyi arkadaşım halüsinasyonlarım*" yazmama sebep olacak kadar çok oldu. Bu türden beyin üretimi hayallerin, insan psikolojisi üzerindeki etkilerini ve sonuçlarını çok iyi biliyorum.

Bu halüsinasyonlar, beynin en derinden ve en çabuk kabul ettiği verileri sağlar çünkü çıkış yeri dış gerçeklik değil beynin kendisidir. Eğer *Pelin*'in yaratacağı halüsinasyonların içerisinde yer alabilirsem, artık onun hayallerinin bir parçası olurum. *Pelin*'in halüsinasyon görme eğilimini artırmak ve hızlandırmak için son hazırlıkları yapıyorum ve bu süreçte hayallerinin kahramanı da olabilirim, en büyük

korkusu da. Bu dikkatlice yapmam gereken bir yüklenim ve sonuçları değiştirilemez bir eylemler dizisi.

Odanın sıcaklığını artırıyorum. Yüksek sıcaklık, vücudun gevşemesine, rahatlamasına, kasların kendisini salmasına sebep olmakla beraber, daha da aşırı olması durumunda bayılma sonuçlu olduğu için akıl bulandırıcıdır -ki tamda ihtiyacım olan şey. Ayrıca sıcak ortam, vücuda verilen her türlü kimyasalın etkisini katlar.

Extacy, hammaddesi metilen dioxi metamfetamin olan sentetik bir uyuşturucudur ve hem uyarıcı etkisi hem de halüsinasyon gördürme semptomları olan bir haptır. Kendim sentezlediğim hali ile *Pelin*'in içeceklerine düşük dozda kattığımda, başlangıç hayallerini görmesinde yardımcı olacağım.

Pelin'in son evre yiyeceğini toplu olarak vermiş olsam da içeceklerini odaya belirli aralıklar ile ben kendim sokuyorum ve artık oda içerisindeki katı ya da sıvı besin maddelerine karşı algıları kapalı. Yani ne kadar yiyeceği ya da içeceği olduğunu bilmiyor.

İlaçlı içeceğini bitireli yaklaşık yirmi dakika oldu. Sıvı karışım halinde vücuda alındığı için bu süre, ilacın kana karışması için yeterli. Metafetamin sentezli ilacın kanına karışması ile artık *Pelin* için imkânsız ve sıra dışı gelebilecek herhangi bir şey yok. Artık duyu ve duyguları birkaç kat daha hassaslaşıyor.

Göz bebekleri olağandan daha da büyüyerek, ışık ile etkileşimini artırması, ona odada sahte bir aydınlanma sağlıyor.

Normalde bu ilacın etkisi altında duyacağı her ses, insanı beyninde bir anıya götürür, ancak *Pelin*'de, geçmişine dair anılar karanlık odada geçici olarak silindiği için, daha çok, yeni yaratacağı bir olguya olacak bu yolculuk. İnsan kendisinde hatırası olan bir müzik duyduğunda, o müziğin etkileşimi ile geçmişinde hatıralarını edindiği zaman aralığına zihinsel ve astral bir yolculuk yaparak, yine o zaman aralığındaki en baskın duyguları yeniden yaşıyormuş gibi hisseder. Ancak, *Pelin*, anısız zihninde ilacın etkisi ile yaratacağı halüsinasyonlarda yeni duygulara yer açacak.

Sırasıyla yaptıklarım: hafızasını silmek, korkutmak ve şimdi ise onu içinde olduğu korku halinden kurtaracak bir kahraman yaratmak.

Metafetamin sentezli kimyasallar, kişinin rastlaştığı duruma karşılık gelen her duyguyu, kişinin kendi karakteristik özelliklerine fazla ya da aykırı gelecek bir şekilde üst seviyede yaşamasına sebep olur.

Bir kızla karşılaştığında beklenmedik öz güven, bir aksiyon halinde yaşanan cesaret patlaması, bir öfke durumunda saldırganlık ve vandalizm eğilimi gibi.

Pelin ayağa kalkıyor ve kollarını iki yana açıp gerinerek kaslarını esnetiyor ki artık kimyasal damarlarında dolaşmaya başladı demektir bu. Başlıyoruz...

Tavandaki denizaltı dürbünü diye bilinen periscope düzenine uyarlanmış, yirmi santimlik projeksiyon aletini çalıştırıyorum.

Bu düzenek, dairesel olarak 360 derece ve doğrusal olarak ise 90 derece hareket edebiliyor. Karanlık odanın zemini dâhil, tüm duvarlarında istediğim büyüklükteki, istediğim

görüntüyü; çok yüksek kaliteli ansilümen merceklerle sahip bu alet ile gerçeğe en yakın haliyle yansıtabilirim.

Odaya, direkt kendi sesimi gönderebileceğim mikrofonu da açarak, sesi ekolandırıyorum.

—*Pelinnnn, Pelin Pelin Pelin Pelin Pelinnnn!*..

Odanın içeresinde yankılanan sesimdeki özlem yüküne şaşkınlığımdan *Pelin*'i gözlemlemede geciksem de sesiyle kendine geliyorum.

—*Demirr, Demir, sen misin? Demirrrr!*..

Pelin'e uzak duvara, kendi resmimden oluşan görseli, duvarı tamamen kaplayacak şekilde yansıtıyorum ve tekrar seslemiyorum.

—*Pelinnnn, Pelin Pelin Pelin Pelinnnn!*..

Resmimi yansıttığım duvara doğru, koşarcasına yönelen *Pelin*'in sesindeki yakarışı, ne kalabalık bir caddede annesini kaybetmiş çocukta ne de çocuğunu kaybetmiş bir annede duymuşluğum var. Öyle ki bu yarı ağlamaklı, dingin, olgun ve samimi ses tonunda hiçbir pazarlık ve alışveriş yok.

—*Demirr beni all!*..

Oda duvarlarına yansıttığım görüntülerde, çaprazlama yapıyorum. Verdiğim kimyasal ile tüm duyguları üst seviyede yaşıyor ve ben bu durumdan olabildiğince çok faydalanıyorum.

Yakın olduğu duvara, korkutucu bir öge görseli yansıtır. *Pelin*'in kaçtığı taraftaki duvara ise hemen kendi görüntüm veya evin her tarafındaki kameraların kaydettiği videolar içerisinden kestiğim, *Pelin* ile birlikte olduğumuz

sahnelerin bulunduğu fotolar yansıtarak yaptığım şey, psikolojik bir yönlendirme.

"Ben, güven ve huzur demektir" olgusunun hayal versiyonunu ben başlatsam da gerisini *Pelin*'in beyninin kurgulamasını sağlıyorum.

Koyu siyah odanın kara kozasına bir kelebek olarak giren *Pelin*, fiziksel ve ruhsal tüm duyu ve duygularına her açıdan yoğun baskı yiyor. Eve girdiği andan itibaren sistematik olarak yaptığım zihinsel yönlendirmelerin zirvesi olan kara koza, tüm ruh bütünlüğünü baştan aşağıya değiştiriyor.

20. Gün:

Heyecanlıyım ve bu heyecanlı halime şaşkınım. Evden uzun bir yolculuğa çıkarken unutulmaması gereken şeylerin tekrar tekrar, tek tek sayılması gibi, yirmi günlük evreyi kafamın içerisinde sürekli başa sararak yineliyorum. Hata yaptığım bir yer olup olmadığını bulmaya çalışıyorum. Benim gibi, hayatındaki her şeyi en ince detay ve ayrıntısına kadar planlayarak kontrol altında tutan biri için hata yapmak, kabul edilir değildir –ki söz konusu olan *Pelin*.

Kapı açıldığında kafasının bulanık olmaması için, son yirmi dört saattir ilaç vermeyi kestim.

Verdiği aydınlık miktarı ayarlanabilen tavan lambaları ile aydınlığı kırk beş dakikadır beşer dakikalık aralıklarla hafif hafif artırmamın sebebi, yirmi gündür karanlıkta olan *Pelin* için, evin diğer odalarındaki aydınlığın güneşe bakıyormuş hissi uyandıracak olması. Her şeyi hesaplamış

olsam bile kapıyı açtığımda yaşanacak en ufak bir olumsuzluk, tüm bu evreyi yerle bir edebilir.

Tek hamlelik hareketlerden sonuç çıkarma temelli beden dili okuma tekniklerim; kısa veya uzun aralıklarla tekrarlanan hareketlerden, kişinin derin ruh hali hakkında fikir sahibi olmamı sağlayan bilgi birikimlerim; insanların göz bebeklerine baktığımda, aklından geçenleri %87 oranında doğru tahmin etmeme olanak sağlayan sezgilerim de dâhil, şu an hiçbir şeyin bana faydası yok.

Oda artık tamamen aydınlık ve *Pelin*'in gözleri aydınlığa alışmış durumda. Ayağa kalkıp bir sigara yakarak, ufak odanın içerisinde üçer adımda bir döndüğüm voltaya başlıyorum. Birazdan odanın kapısını açtığımda yaşanabilecek olumsuzluklardan çekindiğim ve sırf bunu ertelemek için canım hiç istemiyorken sigara yakmış olmama kızıyorum. "*Yaşanacak olan yaşanacak*".

Sigarayı dövercesine söndürüp, ufak odadan çıkarak kapıyı kilitliyorum. *Pelin*'in onu izlediğimi ve ne şekilde izlediğimi bilmesine gerek yok.

Karanlık odanın kapısındaayım. Birazdan kapıyı açacağım ve *Pelin*'in duvardaki bir isim olması, istediğim bir şey değil. Derin bir nefes alarak kapının şifresini tuşluyorum.

Açılan kapının hemen dışında ayaktayım, *Pelin* ise tam karşımdaki duvara sırtını yaslamış oturuyor. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerini tamamen ve kocaman açtığını görsem de göz bebeklerini seçemediğim için, düşünceleri hakkında bir fikrim yok.

Karnına çekerek topladığı bacaklarını nazikçe yanına alarak, öne doğru hamle yapıyor ve dizlerinin üzerine

geçerek, elleri dizlerinin üzerinde, gözlerini bana dikmiş bakarken, kafasının içinden geçenleri bilmek için veremeyeceğim bir şey yok.

Ellerinin avuç içlerini dizlerinin hemen yanlarına koyarak yerden destek alıp doğruluyor ve kalkar kalkmaz hiç beklemeden bana doğru yürümeye başlıyor. Bildiğim her şey ile onu anlamaya çalışıyorum.

Soğuk odada donarken ya da fareli odada korkudan ölmek üzereyken bile bilinçli olarak edebiyle veya bilinçaltı öğretilerinin doğurduğu refleksleriyle her zaman mahrem yerlerini gizlemeye çalışan *Pelin*, şimdi tam karşımdan cırılçıplak vücudunda sanki kıyafet varmışçasına rahat bir şekilde salınarak bana doğru yürüyor. Ağır ama emin adımlarla.

Artık göz bebeklerini görebiliyorum ve okuduğum şey-mutluluk. Bir an için bile üzerimden ayırmadığı bakışlarının vücut dilindeki karşılığı, tüm dikkatinin benim üzerinde olduğu.

Aramızda yarım metre kaldığında, gözlerimi gözlerinden ayırmama sebep olan şey, yukarıya kaldırdığı kolları. Çok yavaş ve nazikçe bedenini bedenime çarpıp, parmaklarının uçlarında yükselerek kollarını boynuma doluyor ve yüzünü çene altına gömerek boynumdan öpüyor.

Ben, üzerinde çizikler bırakarak beynimden geçen onlarca farklı düşüncenin analizini yaparken, *Pelin* boynumdaki kollarına tüm ağırlığını verdiğinde, dizlerinin çözülüğünü anlıyorum. Sağ kolumla belinden yakaladığımda, *Pelin* kendinden geçerek bayılıyor. Vücudumu yana yatırarak eğiliyor ve sol kolumu diz kapaklarının arkasından

geçirerek kucaklıyorum. Birkaç saniye hiçbir şey yapmadan ve düşünmeden, öylece *Pelin*'i izledikten sonra, olabildiğince dikkatli bir şekilde, kucagımda *Pelin* ile alt kata inerek banyoya yöneliyorum.

Hazırlığını önceden yaptığım ılıktan biraz sıcak olan su ile dolu küvete *Pelin*'i yavaşça bırakırken, suyun bedene teması ile ürkmesi ve kucagımda ani bir hareket yaparak düşmemesi için kendime yapıştırarak, sıkıca tutuyorum. Suya değdiğinde gözlerini açan *Pelin*'in bakışlarından okuduğum, minnettarlık ve teşekkür.

Küvetin kenarına oturarak suyun içinde bir süre dinlenmesine izin verdikten sonra, suyu, şampuan dökerek köpürtüyorum. Banyo süngerini alarak, *Pelin*'i küvetin içinde doğrultup yıkamaya başladığımda, karşı koymadan tüm yönlendirmelerime uyum sağlıyor.

Banyosu bittikten sonra küveti boşaltıp duşunu aldırarak, banyodaki yüksek sandalyeye oturtup havlu ile kuruluyorum. Bir çocuk gibi kıyafetlerini giydirip, gözlerimle beni takip etmesini işaret ederek banyodan çıktığımda, *Pelin* de peşimden benimle beraber odaya geliyor.

Her zaman yattığı koltuk açık ve yatak halinde... *Pelin* koltuğun yanına gelerek eğiliyor ve orada olduğunu bildiği kelepçeyi koltuğun altından alarak sağ bileğine takıp koltuğa oturuyor.

Dinlenip uyuması için izin veriyorum ve arkamı dönerek tam odadan çıkmaya hazırlanırken, sol bileğimde sert bir soğukluk hissediyorum. Kelepçenin diğer halkasını bileğime takan *Pelin*'in yalvaran sesi ile gözlerimi bileğimdeki kelepçeden ayırarak yüzüne bakıyorum.

—Demir!.. Gitme...

Pelin koltuğun duvar tarafına yönelip uzanırken, ben de kelepçenin mecburiyeti ile ardı sıra çekilerek koltuğa uzanıyorum. Ben sırtüstü yatıyorken, *Pelin* bana doğru sokularak vücudunu bana devirip, ikimizin arasında kalan kelepçeli kollarımızın ellerini birleştirerek, sol bacağına üzerime attıktan sonra gözlerini kapatıyor.

Ben ise uyuyabileceğimi sanmıyorum...

Bölüm - 27

Başarısız Aşk Denemeleri

Aşk dışındaki bütün duyguları başlatmak kolay, devam ettirmek ise zordur. Bir başkasını mutlu etmek, sinirlendirmek ya da üzme çok kolay olsa da bu duyguların devamlılığını sağlamak için yeni ve taze eylemler gerekir.

Aşk ise yaratılmasının zorluğunu, tetikleyici etkenlerin zamansal olarak ortaya çıkma belirsizliğinden alır. Doğru kişiye bu duygu ile bağlanmak kadar, doğru zaman olması ya da olmaması da sonuçlara etki eder. Aşk bir kere başlatıldığı zaman ise devamındaki her eylem için gerekli sebep ve enerjiyi duygunun kendisinde bulur.

Bu gözleri kör duygu, insanların karakteristik özelliklerinin dışında bir tavır sergilemelerine sebep olabilir. İnsanların yoğun bir aşk duygusu ile karşı karşıya kaldığı zamanlarda sergiledikleri güçlü duygular, kişiyi daha cesur, daha ürkek, daha akıl almaz, daha hisli yapabilir.

Aşk, erkek ya da kadın fark etmeksizin bir insanı, hayatından kalan süreyi tamamen bir başkasına adanmak, hatta onun yerine veya onun için ölmek gibi vaatlerde bulunacak kadar saçmalatabilir.

O ise aşkın daha gerçekçi olmasını istiyordu ve aşkın değişken sonuç verir halinden sıyrılmış, tek bir sonuca ulaşan kalitede olması için, gereken şeyin itaat olduğunu biliyordu.

Kendi saf, karşılıksız, yüksek bağlılık hissiyatına sahip ve tarafların, bir diğerinin varlığına hat safhada ihtiyaç duyduğu aşkı yaratma girişimlerinden aldığı başarısız sonuçlar, hayatı boyunca yaşadığı tüm travmatik olaylardan daha fazla ve derinden etkiledi onu.

En ufak bir etkileşim ile hastalıklı beyni binlerce farklı sonuca varıyordu ve bu yarattığı sebep sonuç ilişkisi farklılıkları, onun kendisini en çok sorgulamasına sebep olan özelliği idi. Çok fazla sonuç, çok fazla yol ve yorum demekti.

Yaratmak istediği aşkın yaratılma zorluğunun en büyük sorunlu maddesi, ölüm korkusuydu ve insanlar ölüm gerçeğine karşılık olarak çok uç noktalarda tepkiler verebiliyordu.

Yaşam ile ölüm arasına girebilen tek şey, küçük bir an dır. İnsanın, bu zamanın en kısa birimi olan sürede yaşayacakları, varlık adına bir boyuttaki ya da diğer ismiyle yaşamdaki son an ve anı olacaktır.

"İnsan, öldüğü andan bir önceki an, asla ölmeyeceğini düşünüyör olabilir".

Elindeyken, kullanmada, tüketmede, kolayca vazgeçmede, hiç saymada oldukça cömert davranarak kıymetsizleştirdiği hayatını teslim etme zamanı geldiğinde, insanın tüm kıymet ve eder değerlendirmesi kökten değişebilir. Son bir anı için her şeyi yapabileceğine kendisini o kadar inandırır ki bu çok sıra dışı bir şey bile olabilir.

"Ölüm korkusunun delirttiği insanlar gördü".

İnsanları hayvandan ayıran tek özellik olan aklın, insandan çıkartıldığında geriye kalanın hayvan olacağı düşünülüyorsa eğer bu bir yanılmadır. Akıl ve aklın oluşturduğu fikir, beyin organından çıkartıldığında geriye kalan şey sınıflandırılmaz...

Amacına ulaşmak için, önünde iki engel vardı ve bunlardan birincisi, ölüyor olmanın yüzleştirdiği saf gerçeğe verilen tepkiler; ikincisi ise, aşk olgusunun insan üzerinde yarattığı belirsiz sonuçların paraleli olan "yoğun duygular"dı...

Kendi aşkını yaratma amacı yolculuğunda yaptığı tüm eylemlerin mükemmelliği kadar önemli olan ikinci unsur, âşık olacak kızın *beyin-akıl* işleyiş biçimiydi.

Düşünebilen canlıyı diğer tüm canlılardan ayıran aklın yeteneği ve yeteneği olduğu kadar laneti ise işte bu ölüm gerçeğinin bilincinde olmaktır. İnsan, ilkel benlik ile bu ölüm gerçeğini bastırarak, delirmeden yaşama devam edebilse de ölüm ânı geldiğinde, akıl tüm baskılama öğretilerinin boşalarak orgazm olması ile radikal kararlar alır. Yaşama tutunmak eylemi, bazen zamana yayılmış bir tarz olarak kendini gösterirken, bazen ise anlık ve beklenmedik bir direniş olarak dışa vurur.

Kaçırdığı kızlar içerisinde, oran olarak en çok karşılaştığı tavır, canının karşılığında tam anlamıyla teslimiyetti. Caddede tüm insanların ortadan kaybolması ile şoka giren kızlar, bu sıra dışı olay ile gelen şok dalgasını istem dışı olarak beyinlerinin ilkel benliklerine yönlendiriyordu.

İlkel benlikte yaşanan bu ani yüzleşme ile ortaya çıkan eylem, o ana kadar sistematik bir şekilde baskılanan ölüm korkusunun çok hızlı bir şekilde tüm psikolojiyi ele geçirmesi oluyordu.

İnsanların büyük bir çoğunluğu, yaşamı bir alışveriş olarak görür. Bu içgüdüsel dürtünün temeli ise istediğini almak için bir şey vermek gerektiğini insan canlısına kabul ettiren yaşamın kendisidir.

Nefes alır nefes verir insan; vücuduna besin verir enerji alır; adım atar ve karşılığında kat edilmiş mesafe alır.

"Ölüm ile karşılaşmada insan en sık olarak pazarlık eder, biraz daha yaşamak için her şeyini vermeye razı gelerek".

"Neyi varsa artık".

Bu teslimiyet, rıza alınmış gibi her ne istenirse onu yapabilme rahatlığı verse de bu sadece fiziksel bir teslimiyetti ve bu onun için asla yeterli değildi.

Korkuyorlardı ve bu kızlar ile devam etmenin hiçbir anlamı yoktu; çünkü bu kızlardan herhangi birine, *"seveceksin"* denildiğinde, gerçekten âşık olan bir insanın sergilediği tavırları çok daha duygulu şekilde taklit edebilirler.

"Bazen aşkı taklit ederiz".

Altmış dört başarısız aşk yaratma denemesinin büyük bir çoğunluğunu, *"ne istersen yaparım, yeter ki beni öldürme"* yalvarışının sahibi otuz yedi kız oluşturdu ve bu kızlar, onun tarafından biraz taciz edildikten sonra serbest bırakıldı.

Tacizlerin sebebi, tecavüz edermişçesine yaptığı rol ataklarıydı. Eğer daha soyut olan ölüm korkusunu fiziksel

korku ile deęiřtirebilirse, belki de teslim olmayarak direniře geçebileceklerini dūřundū. Oysa bu rol atakları iře yaramıyordu ve bu kızlar çırpınarak karřı koysa da dięer bir yandan da teslim oluyorlardı.

Bu otuz yedi kızı caddeye geri gōtūrerek, ilk karşılaştıkları yerde serbest bıraktı.

İnsanların bir anda ortadan kaybolması, formöl olarak zaman kayması teorisi üzerine kurulu olsa da bu bir zihin kaymasıydı. O, sahip olduğu bu sıra dışı gücünü kullandığında, hem yalnız kalmak istediği kızın zihni diğer tüm insanları enerjisel olarak reddediyor hem de diğer tüm insanlar kızı ve onu enerjisel olarak reddediyordu.

Bu karşılıklı varlık inkârı, kaçırdığı kızlarda, onun yanında geçirdiği kadar gerçek zaman ve bu gerçek zaman içerisinde yaşanan tüm olayların oluşturduğu anıları içeren hafıza kaybına sebep oluyordu.

Bunun için tek yapması gereken, kaçırdığı kız ile kurduğu güçlü zihinsel bağı daha güçlü bir seviyede bağlayarak, kızı تنها bir sokak, bir park ya da yerleşim yerine yakın bir ormanlık alana bırakmasıydı.

Onunla bir gün geçiren bir kız, o bir günde geçen süre içerisinde yaşanan hiçbir anıyı, temporal lobda yer alan ve hafızanın temel veri kaynağı olan hipokampusta tutunamaz. Bu anıları kaydedilmeyen kızlar, hiçbir şey hatırlamadan ama fiziksel izleri taşıyarak normal yaşamına dâhil oluyordu. Her şeyi unutsalar da vücutlarındaki yorgunluk ve kızarıkları bir süreliğine üzerlerinde taşıyorlardı.

Bu teslimiyetçi kızlardan en uzun süre yanında kalanı, en fazla iki gün yanında kalmıştı ve aniden ortadan

kaybolan bu ailesinden uzak üniversite öğrencilerinin geri dönüşü, çoğu zaman kayboluşları gibi fark edilmiyordu bile.

Varlıklarının yokluğu fark edilen kızlar için ise bu durum, kimi zaman çılgın bir hayat süren kızın ani içine kapanıklığı oluyordu, kimi zaman ise sakin ve sessiz bir hayat tarzı olan kızın ise hızlı bir kişilik değişikliği ile ani sosyalleşmesi oluyordu.

"İnsanlar, etraflarındaki insanların nasıl olduklarını, gerçekten önemseyerek sormuyor".

Bu otuz yedi kız ile girdiği seri sorulu sorgular, ona kadınlar hakkında uçsuz bucaksız bilgi birikimi ve önsezi sağlıyordu. O artık kadınları tanıyordu.

Bazı kızlarda ise insanların caddede ortadan yok olmasının sebep olduğu güçlü şok dalgası, ilkel benliklerine kırıcı bir baskı yapıyor ve benlik, ölüm gerçeği ile yüzleşemeyerek bir karşı tepki veremiyordu. Bu etkisine karşılık tepki alamayan kırıcı şok dalgası, akıl-fikir kırılmasına sebep oluyordu ve akıl, beyin organından çıkıyordu.

Delirmeler...

Ölüm korkusunu karşılıksız olarak yaşayan sekiz kız, onun hayatındaki en acı deneyimlerdi. Asla susmayan, sürekli bağırان ve ağlayan, durmadan çırpınan, kendi vücut bütünlüğüne zarar veren, kesinlikle iletişim kurulamayan, tehdit ile dahi sakinleşmeyen kızlar.

"Hemen yanında, ellerinin arasında akıllarını kaybediyorlardı".

Caddede serbest bırakılan bu kızların, hayatlarına geri dönüşü, kimi zaman bir gençlik bunalımı, kimi zaman ağır

bir psikoz, bazen ise ruhani bir şekilde cinler tarafından çarpılma olarak yorumlanıyordu.

İnsanların anlayamadıkları şeylere uydurdukları kıhflar, başarısız aşk denemelerinin kurbanlarında bıraktığı derin kalıntılara örtücü bahane olmada en büyük yardımcısı oluyordu.

Ölüm korkusunun her şeyi teslim etme ya da delirme olarak karşılık bulmadığı on sekiz kızın sadece bir kısmı ile fareli oda evresine kadar gelebilmişti ve bu kızlarda, yaşanan bazı duygu dengesi kaymaları sebebiyle, artık suni aşk aşılanamaz hale gelerek, yine serbest bırakıldı.

Farklı yöntemler, insan psikolojisi hakkında sayısız birebir iletişim kaynaklı etki-tepki verisi, hem zihnine kazanmış hem fiilen kayıt altına alınmış milyonlarca bilgi ve anı. Hiçbir şeyin faydası yoktu.

Hem deneysel olarak hem de insani olarak başarısız olduğu son aşk denemesinin üzerinden tam üç ay geçmişti ve bu süre içerisinde yaşadığı öz sorgulaması onu psikolojik olarak bir bitime itiyordu...

Çok yaklaşmış gibi hissedip asla ulaşamayacağını düşündüğü bir gece, her şeyi unutmak istedi. Ne kadar başarılı olursa olsun, ne kadar çok şey bilse de her denemesi farklı bir kız, farklı bir psikoloji demekti ve o her denemesinde en az bir önceki kadar başarısız oluyordu.

Masanın üzerine bir avuç roj ve dört şişe bira bırakıp, içindeki başarısız denemelerin umutsuzluğu ile korkusunun iş birliğini izledi bir süre.

Bu leş tadındaki iki duygunun yaptığı güç birliğinin sonuçlarından endişe ederek, kendisini koltuğa kelepçeledi. Yapılamaz ifadesini kişiden tamamen alarak her şeyi umut-turan terörist hapi diye nam yapmış rojları yutmadan hemen önceki sorusu şuydu: *"Uygun psikoloji mi bulamıyorum, yoksa istediğim aşkı bulduğum psikolojilere mi uyduramıyorum."*

"Yaratacaksan, bir yol bulacaksın!"

Masadan üç tane hapi alarak, ağzına atıp birasını içerken iki şey istiyordu: Kelepçenin anahtarını uzağa fırlatmamak ve fareli rüya görmemek.

İşte tam orada...

Orada, sadece bir metre seksen beş santimetre uzağımda yatıyor. Nefes alış veriş sesini duyabiliyorum. Ayrıca göğüs kafesinin iniş kalkışlarını da görebiliyorum. Bu mesafeden dahi sıcaklığını hissedebiliyorum.

Orada öylece yatıyor. Bir kız, bir insan. İnsan nedir?

İnsan, %65 oranında oksijen, %18 karbon ve sonrasında ise %10 oranında hidrojen, %3 azot, %1.5 ise kalsiyum. Peki devamı; %1 fosfor, %0.35 potasyum, %0.25 sülfür ve %0.15 sodyum, ne kaldı geriye? %0.05 oranında magnezyum ve %0.70 oranında ise bakır, çinko, selenyum, molibdenyum, flor, klor, iyot, mangan, kobalt ve demir karışımı. Tabii bir de lityum, strontium, alüminyum, silikon, kurşun, vanadyum, arsenik ve brom ama oran verilemeyecek kadar düşük miktarda. Bu insanın formülü ve bu maddeleri bir araya getirerek kimyasal olarak insan yapabilirsin.

Peki ya ruh? İnsanın ölmeden önceki ağırlığı ile öldükten hemen sonraki ağırlığı arasındaki yirmi bir gram fark ne? Ruh mu?

Yoksa boşalan ciğerlerindeki hava mı?

Ne bu şimdi? Bir zafer nişanı mı? Bir kupa, bir madalya, patlayan ucuz bir şampanyanın etrafa saçılarak sıçrayan damlacıkları ya da memnuniyet ve mutluluk kahkahaları mı?

Kazandım mı yani? Sadece bahsedilen, yaratılması imkânsız o duyguyu bir insana ekebildim mi? Sonucu kendimde bu denli saplantı haline getirerek, sona vardığımda ne yapacağımı düşünmemiş oluşuma inanamıyorum...

Kara kozaya kadar her şey adım adım planlıydı; bir planımın olmasının verdiği rahatlığa bu kadar alışmamış olmalıydım. Şimdi ne yapacağım? Aşkın ile insanın kimyasal formüllerini birbirine karıştırdım ve bu deneyin sonucunda elde ettiğim ile ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ya gerçekten bana âşık olursa?"

Bundan sonrası için bir planım yoksa eğer, o zaman devreye sokak kanunları girer ve bu çok başarılı olduğum eylem taktiğinin uymam gereken tek kuralı var.

"Hak edene hak ettiğini ver; iyi ya da kötü".

Bu orta zekâ seviyesindeki, sergilediği karakteristik özelliklerin elimdeki listesi ile sokağa çıktığımda, aynısından onlarca bulabileceğim çelimsiz kız mı verecek bana hayatımı adadığım şeyi?

Son altı saatte dört kez irkilmesinin sebebi, gördüğü kâbuslar olmalı ve bunun sorumlusu benim. Yıllardır bir türlü gebermeyen ama sürekli can çekişen vicdanımın belenmesinden nefret ediyorum.

"Evet, Demir, kara kozadan çıkan bu kız, o çok istediğin, elde etmek için insan akıl sınırlarını zorlayabilecek birçok şey yaptığım aşkı, belki verecek sana ama bunun bedeli ise alışkın olmadığım birçok duyguyu sana enjekte etmesi olacak."

"Ne Demir'i lan! Benim adım Demir değil ki..."

Kıpırdanmaları arttı, göz kapaklarının üzerinden göz bebeğinin hareketlerini görebiliyorum. Derinliğini kaybeden uykusunun son evresinde ve kısa bir süre sonra uyanacak. Uyandığı zaman ise ne ile karşılaşacağını bilmiyorum ve uyumadan önceki ikimizi birbirine kelepçeleyerek ve sarılarak gösterdiği yakınlık, yirmi günlük karanlık oda yalnızlığının bir tepkimesi olabilir sadece. Benim de karanlık oda sonrası hurdalıktaki köpeklere sarılarak uyuduğum olmuştur.

Erteleme sadece bekleme sürecini uzatır; *"yaşanacak olan yaşanacak"*.

İçimdeki merak duygusuna engel olamıyorum ve önümdeki sehpayı parmaklarımın arasında saatlerdir döndürdüğüm çakmağın dibini orta sertlikte vurarak, *Pelin*'in uyku duvarını aşmaya yetecek kadar bir ses çıkartıyorum. Küçük bir irkilemeyle uykusundan uyanan *Pelin*, önünde dua eder şekilde tutarak bir şey arıyor ya da görüyor gibi ellerine baktıktan sonra bir süre tavanı izliyor. Nerede olduğunu anlamaya çalışması bittiğinde, koltukta doğrulup dönerek, çıplak ayaklarını yere basıyor ve bacakları hafif açık, dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak oturuyor.

Aldığı vücut duruşunun adı *"şampiyon oturuşu"* –ki karanlık odadan güçlenmiş olarak çıktığını düşündürüyor bana.

Tekli koltuğumdaki rahat ve kararlı oturuşumla ifade ettiğim *olup-biten* her şeye hâkim olduğumu gösteren tavırımı bozmadan, *Pelin*'in bana yaptığı gibi ben de göz bebeklerinin içine bakarken sessizliği ilk bozan oluyorum.

—*Günaydın.*

—*Sabah mı ki?*

Kolumdaki saate bakıp, "*sabah sayılır*" diyerek, *Pelin*'in aldığı oturuş pozisyonunun aynısını alıyorum. Şartları görsel olarak eşitlersem, kendisini daha rahat hisseder ve aklındakileri daha rahat dökülür biliyorum.

"*Kaç saattir uyuyorum?*" derken, iki elinin parmak uçları ile göz kenarlarındaki göz sıvısının katılaşmış parçalarını temizliyor, yani çapaklarını. Kendisine nazik davranıyor. Bu halen yaşam isteği olduğunu gösterir.

—*On iki saatten biraz fazla.*

—*Çok uyumuşum. Hem de epey çok.*

Sağ kolunu kaldırıp, bileğindeki kelepçeyi havada sanki kendisini hipnoz ediyormuş gibi sallayarak kısık ve şaşkın ses tonuyla soruyor.

"*Sen, kelepçeyi, sen nasıl kalktın yanımdan?*" sorusunun içinde açık bir şekilde merak var. Hem yaşama isteği hem de merak ettiğine göre kaliteli yaşamak istiyor. Yani temel bir psikolojik rahatsızlığı yok.

—*Sol başparmağımı yerinden çıkartabiliyorum.*

"*Ne? Acımıyor mu?*" dediğinde, benim için endişe etti ve ben birkaç soru cevap ile 4 ana gruptaki 11 farklı psikolojik rahatsızlığın herhangi bir belirtisini göremedim. Lanet olsun ki önümde uzun bir liste var.

—Acıyor ama acı canımı yakmıyor.

—Nasıl yapabiliyorsun bunu?

—Bir kelepçeyi insan bileğinde tutan şey başparmak kökü çıkıntısıdır ve bir yandan başparmak köküne baskı yapıp diğer yandan parmağı geriye doğru çektiğinde, eklem yerinden çıkar. Böylece kelepçeyi bileğinden sıyrabilirsin.

Sorusuna cevap verirken, kelime hipnozuna başlıyorum ve ağzımdan çıkan her kelimeye verdiği tepkiyi izlerken, karanlık odanın üzerindeki etkileri hakkında çok az ipucu verir halinin hem canımı sıktığını hem de bu zihni zorlayıcı oyunu oynamaktan haz aldığımı fark ediyorum. Neyse ki vücut dili bilgisi birikimim ile küçükçük kırıntılarından fikirsel sonuçlara vararak, daha sonra bu sonuçların doğruluğunu kesinleştirmek için sağlama soruları sorabilirim.

“Ahhh! Tamam, anlatma daha fazla.” derken, yüzünün aldığı komik şekil, acıya dönüşüyor ve “Her yerim ağrıyor. Sence neden Demir?” diye soruyor.

Son evrede halüsinasyonlar görmesini sağlamak için içeceğine kattığım metafetamin sentezli ilacın, onda enerji patlamaları yarattığı için şimdi kaslarının spazm geçirdiğini söyleyemem tabii ama bu durumu değerlendirip, sohbetin yönünü istediğim taraf olan karanlık odaya doğru çevirebilirim. Aramızdaki kelime aikidosu başlamıştı ve kural, güç sarf etmeden rakibinin gücünü kullanmaktı.

“Stres; beyin bir durumun stresli olduğuna karar verdiği zaman savaş durumuna geçer ve çeşitli biyokimyasal reaksiyonları başlatarak duruşunu güçlendirmek için bedeni gerer.” Usta bir yalancıyım.

—Bir şeyler içmek istiyorum.

—Neden olmasın? Çay, kahve ya da soğuk bir şeyler.

—Alkol.

—Alkol? O da olabilir ama ağrı kesici ile birlikte alkol almamı istemiyorum.

“Ağrı kesici mi?” diye sorarak gözlerini kısan Pelin, hafızasını zorlayarak ne zaman ağrı kesici içtiğini düşünürken, onu bu arayıştan kurtarıyorum.

—Önümüzdeki birkaç saat içerisinde ertelediğim reglin başlayacak ve ertelenmiş regller bol kanamalı, sancılı olur. O yüzden de ağrı kesici almak zorunda kalabilirsin.

—Reglimi mi erteledin? Ne zaman? Nasıl?

—Sen odada iken içeceklerine ilaç katarak, hormonların üzerinde manipülasyon yaptım.

“Merak etme ağrı kesici almadan da atlatabilirim, biz ne regller gördük. İçkilerin nerede, mutfakta mı?” diye bıkkın bir ses tonuyla sorusunu sorduktan sonra yerinden, kalkıp bileğindeki kelepçenin metal şingirtisini da yanına alarak mutfak yolunu adımlamaya başladığında, fiziken bulunduğu odadan, fikren ise karanlık odadan kaçmış oluyor.

Pelin mutfığa girdiğinde, ben ise uyandıktan sonraki her hareketini, ağzından her çıkan kelimeyi, gözlerindeki her ifadeyi, yüz kaslarının simasına verdiği her şekli anlamlandırmak için kendimi zorlamaya başlıyorum. Bana uzak değil ve aramızda bir şey yok gibi duruyor, ayrıca içinde bulunduğu mekâna, yani eve karşı her zaman gösterdiği uyumsuzluğu sergilemiyor. Peki ya aşk? Aşka dair

bir belirti göremedim, ancak daha bunun için çok erken olması da muhtemel.

Ben *Pelin*'in karanlık oda sonrası psikanalizini yaparken, lanetim ayak seslerini duyurmadan akıl hanemin sezgi bahçesini aşarak kapımı çalıyor ve arka arkaya kümeler halinde, her biri bir diğerinden daha kalabalık düşünce dalgaları şuuruma düşmeye başlıyor.

"Ahhh! Kapıyı çalma benzetmesi hafif kalır çünkü şu an beynime şiddetli ve zorbaca bir baskın yiyorum."

Telefon ile kapı ziline aynı anda çaldığını düşün, tamda o sırada elinden düşüp kırılan bardağın parçalarını toplamaya çalışırken parmağını kestiğini ve yere kocaman kan damlaları düşerken kaynayan çay suyunun taşarak ocağı söndürüp eve gaz dolduğunu. Sonra bunu yüz ile bin ile çarp.

Bir başka tarifle; önünde bin kareye bölünmüş dev bir ekran ve o ekrandaki tüm farklı görüntü ve sesleri aynı anda görüp algılayabilmek.

Okuduğum tüm kitapların satırları, o satırlardaki isimler, o isimlerin sahip olduğu karakterler, seyrettiğim filmlerin hepsi, kare kare, tüm anılarım, tüm o yüzler, yerler, tüm o sesler ama bütün duyduğum sesler, aynı anda kafamın içinde sağa sola, beynimin kıvrımlarını yırtıp yırtıp bir silahtan ateşlenmiş mermiler gibi sekiyor. En ama en ağır olanı ise bütün bu görsel ve duyuşal birikimimin kafamda yarattığı milyonlarca düşünce, aynı anda beynime akın ediyor.

Bu kadar güçlü ve öncesinde geliyorum sinyalleri vermeden aniden başlayan saldırıya şaşkınlığımı bastırmaya çalışarak, kafam ellerimin arasında öne doğru eğiliyorum.

—*Demirrr, burada elli altmış tane şişe var. Hangisini almalıyım.*

Tüm gücümü kollarıma aktarıp ellerimle iki yandan kafama bastırarak, anı ve bilgi saldırılarının arasında bir boşluk yaratmaya çalışıyorum.

—*Demirrr bi' cevap verecek misin?*

Dudağımı dişlerimin arasına alarak ısıtıyor, canımın yanmasıyla yaşadığım anlık rahatlamaya Pelin'in benden beklediği cevabı sığdırıyorum.

—*Ardbeg, üzerinde ardbeg yazan şişeyi al ama yarım olanı değil, açılmamış olanı.*

Pelin'e cevap vermek için kısa bir süreliğine durdura bildiğim, anı, düşünce saldırıları, şimdi yolunu kesen seddini patlatmış güçlü bir sel gibi içten dışa doğru daha da güçlü bir şekilde kafatasımı zorluyor.

—*... ama neden yarım şişeyi almıyorum ki?*

Pelin'in soru sesi sanki mutfaktan değil de kafamın içinden geliyor ve bir daha bulamayacağımı düşündüğüm son şansı değerlendirip, çektiğim acıyı istemeyerek de olsa sesime bulaştırarak; *"Dediğimi yap ve yeni şişeyi getir!"*

"Yarım olan şişedeki karışım benim için bile ağır."

Beynimin fetihçileri Pelin'e cevap vermek için gösterdiğim direnişin intikamını alıyor sanki. Kilitlediğim dişlerim, kasılma isteğime yeterli gelmediğinde, dudaklarımı mühürlediğim için oksijen ihtiyacımı giderdiğim burnumdan

genzime sıcak bir ıslaklık dolmaya başlıyor. Sanıyorum, burnun, beyin yolumdaki tüm kılcal damarlar patladı.

Ellerimin arasında mengeneye sokulmuş gibi ezdiğim kafamı öne doğru eğiyorum ve burnumdan kopan büyük iri kan damlasını daha yere düşmeden, lanetimin avantajı olan algı gücümü hızlı refleksimle birleştirip havada yakıyorum.

Pelin'in, odaya geldiğinde yere düşen kan damlasını görmeyecek olmasına sevinirken, engel olamadığım öksürüğümle beraber burnumdan akan ve genzimden yol bularak ağzıma dolan kan, yüzlerce damlacık halinde, ağzımı kapatmak için yetiştiremediğim elime, üstüme, sehpayaya ve yere fışkırırken, *Pelin* odaya elinde viski şişesi ve bardaklarla giriyor.

–*Demirr! Ohaa, iyi misin? N'oldu sana?*

Elindeki şişe ve bardaklarla üzerime doğru gelen *Pelin*'i, kansız olan sol elimin avuç içini yüzüne ayna gibi tutarak durduruyorum.

“... ve şimdi bir anda kafamın içi bir çöl ortası, kutuplarda bir buz düzlüğü, uçsuz bucaksız bir tundra. Sessiz, ıssız, hareketsiz ve boş...”

Ayağa kalkıp odadan çıkarken, bakmadığım ama bakışını ve gözleriyle odadan çıkışımı takip ettiğini bildiğim *Pelin*'e net bir ses tonuyla, “*Bardakları doldur, kanı temizleme, geliyorum.*” diyerek banyoya geçiyorum.

Lavaboda ellerimi ve yüzümü yıkarken, suyun akıntısına karışarak rengi açılan kanımı izliyorum. Aşırı derecede gerginim ve dürtüsel ergen erkek kafasıyla bir dişinin

yanında güçsüz görünmüş olmaktan hiçte hoşnut değilken, az önce, beynimin, yediği baskıyı kaldıramamış ve bu baskıyı şiddetli bir kanama olarak dışa vurmasını, düştüğüm durumdan daha az umursuyorum.

Odaya dönmek için banyodan çıkarken, elimi-yüzümü kuruladığım için nemlenen havluyu omuzuma atıp, dönüş yolunda mutfığa uğrayarak dolaptan çikolata ve bir kâse küp şeker alıyorum yanıma. Odaya girdiğimde, *Pelin*'i, söylediklerime uyarak bardakları doldurmuş, sehpanın üstündeki kanı temizlememiş ama ayakta ve endişeli buluyorum.

—*Otur Pelin!*

Pelin, uyandığı üçlü koltuğa oturuyor ve ben de masanın yanındaki dolaptan kelepçe anahtarını aldıktan sonra anahtarı *Pelin*'e verip, tekli koltuğu biraz kaydırarak karşısına oturuyorum.

Omuzumdaki nemli havluyu aramızdaki sehpanın üzerine örterek kanı kapattıktan sonra, çikolatayı *Pelin*'in önüne, küp şekerleri kendi önüme koyarak, acemice ağzına kadar doldurulmuş bardaktaki viskiyi bir nefeste bitirip, ağzıma bir küp şeker atıyorum. İkinci bardağımı yarasına kadar doldurup, ağzıma götürürken gözlerini üzerimden ayırmayan *Pelin*'e gözlerimle kendi bardağını işaret ediyorum.

Daha önce hiç içki içmediğine, ağzına kadar doldurduğu bardaklar ile emin olduğum *Pelin*'in, bana özenerek bardağı kafasına dikmesi ile ilk büyük yudumdan sonra yüzünün aldığı sempatik buruşukluk bile gerginliğimi almıyor.

Ağzındaki buruk tat, yemek borusu ve midesindeki yanma yüzünden konuşamayan ama yüzüme, "nasıl içiyorsun

bunu" dercesine bakan Pelin'e, bu sefer gözlerimle önündeki çikolata paketini işaret ediyorum.

Açtığı paketten kırdığı büyük parça çikolata ile yüzüne tatlı bir rahatlama gelen Pelin, konuşma yetisine kavuşur kavuşmaz, merakını yakalaması için, "az önce ne oldu? İyi misin?" sorusunu ava çıkartıyor.

—Düşünüyordum.

Sesine, ortamın gerginliğini almak için tatlı bir sempatiklik katan Pelin, gizli zekâsının kanıtı olan bir espri, "Umarım düşündüğün şey benimle alakalı değildir. Yani düşünürken böyle ise eğer." derken, cümlesini yarıda keserek bana dolduracak bir boşluk bırakıyor.

—Her şeyi düşünüyordum.

—Senden kan akmasına çok şaşırdım.

—Neden?

—Bilmiyorum, bana sanki sen acıkmaz, susamaz, yorulmaz, uyumaz ve bir yerlerin kanamaz gibi geliyor.

—Bu saydıklarının hepsini yaşıyorum. Sadece siz normal insanlara göre daha dirayetliyim; açlığa, susuzluğa, uykusuzluğa ve acıya.

Pelin'in, "Neden kendini sürekli ayrı bir yere koyuyorsun Demir ve bunu, haklı olmanı gerektirecek sebeplerin olsa da egoistçe yapıyorsun. Biz normal insanlarsak sen ne oluyorsun?" cesur sorusunun arkasındaki yüreklendirici kabadayısı, henüz kanına karışmamış olması gereken viskinin eylemsel getirisi mi yoksa karanlık odanın kazandırdığı "ben bir hiçim" psikolojisinin verdiği, "kaybedecek bir şeyim yok" rahatlığı mı anlayamıyorum.

Önceden sadece beni sorgulardı. Şimdi ise benimle birlikte sorguluyor. Sanıyorum artık oturuş pozisyonu itibarı ile karşı karşıya olsak da aynı taraftayız.

—Daha anne karnından başlayıp, sonrasında ise doğumundan itibaren yaşamı boyunca genellemelerin dışında kalan olaylar ile karşılaşarak, yine genellemelerin dışında bir vücut ve psikoloji kazanımı elde etmiş biriyim. Ayrıca ben kendimi insanlardan ayrı tutmadım Pelin! İnsanlar beni kendilerinden ayırdı. Hiç olmam, yok olmam için.

Vücut direnci, uyarıcı ve uyuşturuculara olduğu gibi alkole de hassas olan Pelin, ikinci dublesini bitirdiğinde artık sarhoş denebilecek kıvama gelerek daha rahatlamış görünüyor ve seçtiği kelimeler, özgür kalan düşüncelerinin tombala torbasından çekiliyor dili tarafından.

—Çok garip biliyor musun Demir? Sanki hep buradaymışım gibi geliyor. Sanki her şey burası ve sen demek... Sanki seni hep tanıyormuşum gibi ve az önce burnun kanadığında senin için endişelenmem aslında ne kadar iğrenç bir durum.

—Neden iğrenç?

Sorduğum soru ile gözleri kocaman olan Pelin, alkolün kelimelerini, arkasından itme gücü ile her ne kadar birbirine dolaştırırsa da kulağıma vardığında toparlanan cümleler ile konuşmaya başlıyor. "Neden mi iğrenç? Sen beni kaçırdın Demir! Hayatıma yaptığın şeyi tarif edebileceğim bir kelime yok. Beni kaçırdın, beni dövdün, soğukta bıraktın, bana farelerin içinde tecavüz ettin. Beni o bir mezardan farksız olan karanlık odaya kapattın." dediğinde yükselen sesi, kalkan midesinin sebep olduğu öğürme ile kesiliyor. Ben, karanlık odanın bahsi dahi geçtiğinde midemi bulandırmasının

bana özgü olduğunu zannederdim ki -değilmiş. *Pelin'in* bu yükselişini durdurmak amacıyla, hızla gelen bir aracın yavaşlaması için yapılan el hareketiyle sakın olmasını işaret ettikten sonra, kafamı hafifçe sallayarak devam etmesini istiyorum ki dilinin sürgülerini açan *Pelin'in* ağız hapishanesinden özgürlüğe kaçan mahkûm kelimelerin durmaya hiçte niyeti yok: *"İşte iğrenç olan bu Demir! Bir yanım senin acı çekerek gebermeni isterken, diğer yanım -söylemesi bile utanç ama- sensiz yapamayacağımı söylüyor. Mantıklı olana aykırı hissediyorum ve ben hislerine hükmedebilen biri değilim. Sen adi adamın tekisin ama ben şu anda neden bilmiyorum ama sensiz yapamayacağımı hissediyorum. Bunu hissettiğinin sen olduğunu bile bile hem de..."*

Yerimden hafifçe doğrulup, son bir yudum kalan bardağımı yeniden tazeliyor ve sağ elimle şişeyi masaya bırakırken, sol elime aldığım bardağı aynı anda ağızma götürerek bir solukta bitiriyorum.

Gözlerimi *Pelin'in* gözlerine diktiğimde, alkolün etkisi yüzünden bulabildiğim sadece kısık bir çizgiyi dolduran koyuluk olsa da biraz daha eğilerek yaklaştığımda, istediğim bağı kuruyorum, *"Şimdiye kadar yaptıklarımdan pişman olursam eğer, bu ikimizin de sonu olur Pelin! Pişman değilim. Ancak bundan sonra olacaklar ise ikimiz için de tek bir bilinmez..."* dediğimde, benden beklediği özrü alamayan *Pelin*, umutsuzca gözlerini kapatıyor.

Bölüm - 29
Tobum – Ten

Bardakları ve şişeyi alarak mutfağa geçiyorum ve burada geçireceğim birkaç dakika boyunca yalnız kalan Pelin'i, odaya döndüğümde uyumuş bulacağıma eminim.

Mutfakta şişeyi kafama dikiyorum ve dilim, nefes borum ile midemin yanma sınırlarını zorlayana kadar arkaya büyük yudumlar alıyorum.

"Olmuş... Aşk da bu değil mi zaten? Hislerinin mantığını silip atması... Ben ne yapacağım şimdi?"

Odaya döndüğümde, Pelin'i yarı uyuklar halde, gözleri ise ıslak buluyorum. Büyük ihtimalle yarın sabah söylediklerini hatırlamayacak olan Pelin'i, usulca yana yatıyorum ve karşısına oturduğumda, bir süre beni izledikten sonra sızıyor.

En eski sorgulama yöntemi ile sarhoş ederek, içi-dışa vurdurdum. Duyduklarımı öğrenmek için uyuşmuş bir beyine ihtiyacım olmasa da içindekileri dilinde döndürmesi, kabul edişinde Pelin'e kolaylık sağlayacak; hatta hatırlamayacak olsa bile. Din der ki: *"Duanın sesli yapılması makbuldür. Dil dönerse, kalp daha kolay kabul eder."*

Şimdi *Pelin*'e karşı bir kumar oynayacağım ve bu küçük hamle, yaptığım o tüm yüklenimlerin yanında çok basit gibi görünüyorsa da aslında üstünden değil de altından bakıldığında sıradan bir ilişkide yaşanan şeyler yaşıyor aramızda.

Tanıştık, tanışmamızdan sonra aramızda bir duygu doğmalıydı ve aşka en kolay dönüşebilen nefret duygusunu tercih ettim ki zaten tanıştığımız andan itibaren sergilediğim saldırgan tavır istediğim nefreti fazlasıyla karşıladı.

Sonrasında, nefreti aşka dönüştürdüğümde ihtiyacım olacak olan fiziksel çekim için soğuk oda sonrası kucaklaşmalardan yararlandım ki bunun karşılığı, bir ilişkideki bedensel birleşmenin başlangıcı olan el ele tutuşmalardır, o el ele tutuşmalar değil miydi yatağa giden yolun başlangıcı, o el ele tutuşmalarda ürpermedi mi içler...

Fareli oda ile benden korkmasını istedim ki geleneksel bir ilişkide kadının erkekten çekinmesi ve en korktuğu anlarda, koruyucu figürünü üstlenmiş olan erkeğe sığınma hali, genlerinde kodludur. Gerçi fareli oda evresindeki kontrolsüzlüğüm ve plansız olarak anal yoldan zorla sahip olmam tam bir fiyaskoydu ki bunun bedelinin halen karşıma çıkmamış olması beni bir birikim durumu oluşması bakımından endişelendirmiyor değil.

Karanlık oda ise tamamen, aramızda doğacağına inandığım aşk filizinin etrafındaki büyük hatıra ağaçlarının gölgesinde güneşsiz kalmadan, güneş ışığına doyarak çabuk bir şekilde büyümesi içindi. Kafasındaki tüm anı ve düşünceleri silerek yaratacağım aşka yer açtım.

"Aşk", görsel, duyusal, tensel ve hatta kokusal dürtülerden beslenen bir duygudur ve beslenmedikçe hırçınlaşır, hırçınlaştıkça saldırganlaşır, saldırganlaştıkça tüm diğer duyguların üzerine çıkarak galip gelmek için heybetlenerek büyür. Cinsiyet, yaş, kültürel farklılıklar hatta zekâ seviyesi ayırt etmeksizin, aşk, tüm bedenlerde oluşum safhasında ergence bir tavır sergiler.

K. H. K. Kaçan Hep Kovalanır.

Uykusunda yine irkiliyor ve bu artık sıradan bir tesa-düf olmadığı gibi bir kâbus da değil. Arka arkaya ya da aralıklarla farklı gecelerde aynı kâbusu görmesi normal ama aynı blok uyku içerisinde belirli aralıklarla gördüğü şey, bir kâbus değil, bir dürtüdür.

Mutfığa uğrayarak, yarım viski şişesini alp ikinci raunt için üst kata, yani karanlık oda merdivenlerine yöneliyorum. Engel olamamam yüzünden *Pelin*'in önünde kanamama sebep olan *anı-düşünce* saldırılarından alacağım intikam için, en iyi şartlar karanlık ve sessizlik. Hem insanın kendi beyniyle kavgası gibisi var mı?

Son on beş gündür, *Pelin*'i olabildiğince kendi haline bırakıyorum ve her bana yöneldiğinde, onu başka bir uğraşa itiyorum ki bu daha çok kitap okumak oluyor. *Pelin* her biri birbirinden ilginç kitaplarımı okurken ya da okumak için binlerce kitabın olduğu ufak odada saatlerce hoşuna gidecek bir kitap ararken, ben de daire içerisinde bir köşeye çekilerek *Pelin* gibi kendimi kitaplara veriyorum. *Pelin*, onunla ilgilenmediğim ve uzak durduğum her zaman

dilimi sonunda, yeni bir bahane ile benimle iletişim kurmak için yanıma geliyor. Öyle ki bazen benimle iletişime geçme isteği, düşüncelerini kör ediyor ve tıbbi bilgi birikimimi göz ardı ederek, gerçekte olmayan çeşitli rahatsızlıklar ve ağrı şikâyetleriyle karşıma dikiliyor. Böyle zamanlarda ise yaptığı küçük numaraya aldanmış gibi yaparak, onunla ve şikâyetiyle ilgilenirken, sonrasında ise uzun sohbetlere giriyorum. Bazen iki saatten daha fazla konudan konuya atlayarak sohbet ediyoruz. Sürekli bana merak ettiği şeyleri soruyor ve benim o konu hakkındaki uzun açıklamalarımı sessizce beni izleyerek dinliyor. Aslında bir mizah anlayışım olmasa bile, bazı anlattığım ve ona göre komik olan olaylara uzun kahkahalar ile karşılık veriyor -ki kadınlar kendilerini güldüren erkekleri sevmez, sevdikleri erkeklere gülerler.

—Demir!..

Kafamı okuduğum kitaptan hafifçe kaldırarak:

—Efendim.

—Televizyon çalışıyor mu?

—Üzgünüm, televizyon izlemene izin veremem.

Pelin derin bir "off" çektikten sonra kitabına geri dönerken, ben ise ufak bir değişikliğin iyi gelebileceğine kanaat getiriyorum.

—Televizyon izlemene izin veremem ama bir DVD'im var ve eğer istersen film izleyebiliriz. Ne dersin?

—Nee? Film mi? Lütfen Demir n'olur izleyelim. Hangi filmi izleyeceğiz?

—Benim defalarca izlediğim ama izlemekten asla bıkmadığım bir film var. Onu izlemek ister misin?

—Yani şu an dünyanın en saçma salak filmine bile hayır demem ama sen bu kadar seviyorsan kesin ilginç bir filmidir. Adı ne?

Sorusuna filmin adını söylemeden, "Birazdan geleceğim." diyerek cevap veriyor ve üst kata çıkarak birkaç dakika sonra karanlık odanın yanındaki ufak odadan aldığı DVD ve film ile geri dönüyorum.

DVD'de orijinal adı "The Professional" olan "Leon, Sevginin Gücü" filmini takıyorum ve garip bir şekilde konuşmak için sürekli fırsat kollayan Pelin, farklı bir eyleme alıştıktan, hiç konuşmadan filmi izliyor.

Filmin sonunda gayet mutlu olan Pelin'e, film gibi günün de bittiğini söylediğimde, bazı geceler yaptığı gibi yine karanlık oda sonrası korkularını sebep göstererek, onunla yatmam için ısrar ediyor. Beraber yatmak için beni ikna ettikten sonra bu sefer de kendisi uyuduktan sonra yanından kalkmalarımı bahane ederek, beni koltuğun iç tarafına yatırmak konusunda anlamsız bir şekilde ikna etmeye çalışıyor.

—Merak etme Pelin, yanından kalksam bile odada oluyorum. Ben uzun süre bir yerde kalamam, hareket etme ihtiyacı duyuyorum ve iç tarafta yatmam da bir şeyi değiştirmeyecek çünkü uyku derinliğini ölçebiliyorum. Yani yanından kalktığımı asla anlayamazsın.

—Bu gece kalkarken yakalayacağım seni Demir! Çok kararlıyım.

Pelin'in iki saat sonra gireceği ve benim yanından kalışımı hissetmeyeceği uyku derinliğine kadar sabretmek düşüncesi ile dediğini yapıyor ve koltuğun iç tarafına yatıyorum.

Koltuğa ilk yattığımızda, sırtı bana dönük yan yatan *Pelin*, yaklaşık on dakika sonra kendisini hafifçe kaydırarak bana yaklaştığında, rahat uyuyabilmesi için ben de aksi yönde kendimi kaydırarak koltuğun bittiği yer olan yaslanma kısmına vücudumun sol tarafını yapııştırıyorum -ki gidebileceğim son nokta burası. Birkaç dakika sonra *Pelin* bana doğru biraz daha kayarak sırtını ve kalçalarını vücudumun sağ tarafına yapıştırıyor. Olduğum yerde vücudumun ön tarafını *Pelin*'in sırtına yan dönerek biraz daha yer açmamın üzerinden henüz birkaç saniye geçmişken, yeniden vücudunu bana doğru kaydırarak bu sefer sırtını göğsüme ve iyice kendisini bana yasladığında, artık neden koltuğun iç tarafına yatmam için o kadar ısrarcı olduğumu anlıyorum...

Pelin, kısa süreli aralıklarla kıpırdanıp kendi vücudunu benimkine sürterek oynattıkça, kan basıncım yükseliyor ve belirli bir noktada yoğunlaşıyor. *Pelin*'in ısrarlı ve istikrarlı hareketleri ile benim birer ölü olan duygularım mezarlarından hortlayarak etrafımı sarıyor ve artık çok kalabalıklar.

Ölü duygularımın yaşam üfleyicisi iştahım, *Pelin*'de kendisine yer bulunca, hissettiğim sert-belirgin-biçimli kavisler, nefsimin gerilen yayındaki oku fırlatıyor. Kendimi durumun akışına bırakıyorum ve yüzümü arkasından *Pelin*'e yaklaştırıp, ağzımla ensesini bulup hafifçe ısıtarak, aynı zamanda sağ kolumu boynunun altından sokup tüm

kolumla boydan boya sarıldığım üst gövdesini kendime çekip sırtını kendi göğsüme yapıştırdığımda, artık tüm vücudunun şeklini de göğsümle hissedebiliyorum –ki bu kan basıncımı daha da yükseltiyor.

Vücudunun üst kısmını, göğüslerinin üzerindeki elimle asılarak kendim ile birleştirdiğimde, çok az bir mesafe de olsa geride kalan kısmı, beni elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi hırçınlaştırıyor. Sol elimi bu kez belinin üzerinden başlayıp, avuç içimi tenine sürterek karnına kadar kaydırıyor ve göbek deliğinin hemen altından yakalayıp kendime doğru asılıyorum.

Her iki kolumun çekebilme eyleminden faydalanarak *Pelin*'i kendimle yapıştırıp, odanın içine sesleniyorum.

–*Mavi...*

Komutum ile birlikte odanın yan duvarlarının tavan birleşimine gömülü olan mavi spot lambalar yandığında, odadaki her şey ile birlikte ben ve *Pelin* de maviye boyanıyoruz.

Tek bir vücut olduğumuz anda, kendi içimde tam orta yerimden ikiye ayrılıyor ve iki farklı ben oluyorum.

İki ben ile birlikte *Pelin*, aynı oda, aynı yatağın içindeyiz ve benlerden biri, çoğunun adını dahi unuttuğum duygularının yıllar içerisinde birikmiş açlıklarına karşı savaşırken, diğer ben *Pelin* ile eşsiz bir uyum yakalıyor.

Ellerim ve dudaklarım bir bedenın üzerinde hiç durmadan hareket halinde. Sıcak, pürüzsüz, yakın, çok yalın...

Pelin de dokunduğum her bir noktada, parmak uçlarından içeriye giren sadece bir tenin üzerindeki küçük

gözeneklerin şekilsel biçim algısı değil; bir ruhun sis yumuşaklığındaki ılık serinliği.

Her bir dokunuşuma *Pelin*'den aldığım karşılık, bir insanın parmak uçlarının bana nazikçe değmesi değil; samimiyet duygusunun etimden dikenli dişleriyle aldığı kocaman bir ısırık.

Şimdiye kadar arasından çıkan kelimelerin katliamlar yaratmadan önce vücudumdaki son durak olarak kullandığı dudaklarımın değdiği her nokta, sadece bir öpücük değil; hiç yağmur yağmayan topraklarda, hiç batmayan güneşin altında kurumuş olan yalnızlığımın bir çokluk ile yeşermesi.

Her bir öpüşüme *Pelin*'den aldığım karşılık, gövdemdeki uysal bir sahil kenarı gezintisi sırasında yara izlerine takılarak düşen dudaklarının mistik şifası değil; sevelebilmek hissinin açtığı çok daha derin ve büyük yaraların kan olukları.

Giyotinim, kılıcım, kalkanım, silahım, barutum olan acımasızların efendisi dilimin aldığı tat, sadece bir ten ve tuzlu ter karışımı değil; milyarlarca şeyin var olduğu evrendeki hiçliğimin "*sen de varsın*" kanıtı.

Her varlık lezzetime *Pelin*'den aldığım karşılık, ne yapacağını bilmeyen acemi ama bir o kadar da hevesli ve istekli dilin sevimli çırpınışları değil; önemsenme hissinin bir kılıçşör ustalığıyla küçük parçalara ayırdığı beni daha küçük parçalara ayırması.

Vuran, kıran, tutan, sıkarak boğan kollarım ile sardığım, dolandığım, sadece kırılğan, narin ve titreyen çıplak bir beden değil; insanlığın uçurumundan atladığım on

sekizimden beri, hiç durmadan düşmeye devam ettiğim boşluğumda düştüğüm yumuşak bir zemin.

Her güçlü ve kendime çekerek sarılmama *Pelin*'den aldığı karşılık, dışarıda kalmak değil de içime, bedenime girmeye çabalarcasına sarılan bir kız değil; sıcaklığıyla içime aldığında canavarımın vahşice ve en ufak bir merhamet göstermeden parçalayacağını bildiğim et kemik bütünlüğü.

... ve şimdi şehvetimin kanımla kaslarımı karıştırarak yaptığı harç ile şekillenen kale, tüm duygularımın önüne ördüğüm kalın duvarda açılan çatlaktan içeriye sızan canavarımın emriyle başka bir vücuttaki ülkeye kuruluyor.

Yaptığım tüm hareketler en az iki kişilik ve *Pelin*'in bedeni üzerinde olduğu gibi beni ortalarına alan birbirinden farklı hortlamış duygularımın arasında da gidip geliyorum.

Yakaladığım hamlesel ritmin her saniye artmasını, *Pelin*'in nefes alış verişlerindeki hız ve inlemeleri takip ederken, ben de *Pelin* ile birlikte hızla yükseliyor, yükseldikçe büyülenip daha da zamanı hızlandırıyorum.

Yüzümdekiler de dâhil tüm vücudumdaki kasların gerilmesiyle, dişlerimi birbirine kilitliyorum ve bu gerginlik, kontrolsüzce hamlelerimi daha da sert ve serileştiriyor. İçimdeki nereden ve nasıl gelip beni ele geçirdiğini fark edemediğim hayvan benim yerime geçtiğinde, sol elimle tüm parmaklarımı *Pelin*'in saçlarına geçirip koltuğa doğru bastırıyor, sağ elimle ise çenesinden yakalayarak şiddetini kestiremediğim bir güçle sıkıyorum.

İçimdeki canavarla dehşet verici kanlı bir savaşın içine düşmüşken, altımda titremeye başlayan *Pelin*, bana içine girdiğim derin ve düşsel savaştan kurtulmam için bir yol

göstermiş oluyor. Orgazm olduğumda, yeniden duygu duvarımı tamir edebileceğimi düşünerek hızımı artırıyorum.

Vücudumdaki her bir hücrenin yerini hissettiğimde, tüm gerili kaslarımı serbest bırakıyorum. Zirvemden aşağıya doğru yuvarlanan dev kayalar, canavarımı ezerek *Pelin*'in içine doğru yol alıyor...

Bölüm - 30

Tek Başınalık

İçtiğin su ve yediğin lokma farklı boğazlardan geçiyorsa eğer, yalnızsın demektir. Parmak izinin tekrarlanmazlığı bilimsel olarak kanıtlanmışken, kimden medet umuyorsun ki?

Her bir insanın, bir diğerinden farklı düşüncesel yapı ve ruhsal hissiyatlar ile birlikte bir de görsel olarak çeşitlilikleri varken, yalnız olmandan şikâyet etmek kadar gereksiz başka bir his olabilir mi? Tam anlamıyla anladığın kaç kişi olmuş ki kimsenin seni anlamadığını söyleyebiliyorsun.

Bir insanın hayatında güvenebileceği tek insan, kendisidir ve bu bireysel yalnızlık, kişinin en çok kendisine yatırım yapması gerektiği gerçeğini doğurur. Aradaki ilişki biçimi her ne olursa olsun, bir başka insandan gelebilecek her iyi ya da kötü eyleme, düşüncesel olarak hazır olunması gerekir ki insan beyninin delirmeye yatkınlığı ve ihtimali bir evrimleşme ile ortadan kaldırılmadığı sürece, bir başka insanın kötülük genelleme başlığı altında sergileyeceği her türlü eylem için beklentisizlik içerisinde olmak aptalcadır.

"Güvenmezsen şaşırmazsın".

İnsanlar, bir başkasının başına gelen her türlü acılı, kötü, negatif duygu için, içten içe alt benliğinde pozitif karşılık besler –ki bunun örneksel karşılığını, hayvanlar âlemindeki av statüsünde bulunan bazı otçulların sürü halinde dolay maları gösterilir. Sayısal çoğunluğun fazlalığı, bir avcı tarafından avlanma ihtimalinin oranını verir. Bin sayılık bir zebra sürüsündeki her bir zebranın, bir yırtıcı tarafından avlanma oranı, bin bölü birdir ki bin zebranın bir araya gelmesi ile her bir zebra diğer dokuz yüz doksan dokuz zebranın avlanma ihtimali üzerine yaşam sürer.

Bu düşünce mantığı üzerinden çıkılan yolda, temel hayatta kalma genetik yapı kodlamasının psikoloji üzerindeki simetrisi ile insan, diğer insanların acılarından kendisi tarafından ölçülemeyecek kadar az bir miktarda haz duyar –ki bunun sebebi, yaşayabileceği acı, kötü ve negatif olgunun bir başka sürü üyesinin başına gelmesidir.

Zihnin en derinlerinde var olan dehşet verici duygular, yaratıcı figürü ve toplu şekilde yaşanılmasını sağlayan düzenleyici kurallar kaldırıldığında serbest kalır –ki insan o zaman yıkıcı ve katledicidir. Bunun örnekleri, tarih boyunca karanlık çağlar olarak kendisini gösterir.

"Beyin", görerek, duyarak, dokunarak, tadararak ve koklayarak topladığı verileri, düşüncesele gücünü hayal edebilme kabiliyeti ile harmanladığında, yaratamayacağı maddesel ya da soyut hiçbir şey yoktur.

Bu, hayal edebilme ve bunun eşittiri olan yaratabilme gücünün muazzamlığı bastırılmadığında, küçük bir kısma

kullanabildiğimiz beynin kontrolü kaybolur ve kaybolan kontrol, tanrıcılık eylemi olarak kendisini gösterir.

Tanrıcılık eğiliminde bulunan beyin için iki seçenek vardır; yaratmak ve yok etmek. Yaratma eylemi için daha çok zahmet gerekirken, bu eylem karşılığında elde edilecek kazanımlar ise yarattığın olgudan sadece fayda sağlayanların duyacağı farklı seviye ve çeşitlerde süregiden bir minnettarlıktır. Yok etme eyleminden ise tek-net bir karşılık elde edilir; o da korkudur ki bu korku sadece yarattığın yıkımla birebir karşı karşıya kalanlardan değil, bundan haberdar olan herkesten elde edilir ama bu duygunun devamlılığı için yıkımı taze tutmak gerekir ve bu da daha çok yıkım gerektirir.

O, başına gelen acı olaylar sonrasında, insanların kendilerinin dahi ölçümleyemediği hoşnutluğu sezdiğinde farkına vardı, yalnız olduğunun.

"İnsanlar, onun için bin kez üzülmüş olsa da en az bir kez bu acı olayın kendi başlarına gelmediği için hoşnut oluyorlardı".

O, kimseden medet umamazdı çünkü insanlar çevrelerinde kötü, acı ve negatif şeyler istemiyorlardı.

O, yalnızdı...

O, iletişimde olduğu her insandan gelebilecek her türlü eyleme hazırды.

O, beyninin derinlerindeki dehşet verici duyguları serbest bıraktığında içine düştüğü tanrıcılık eğiliminde ilk olarak en kolay seçenek olan yıkımı seçtiğinde en zor olanı yaparak ilk kendini yıktı.

O, tanrıçılık eğiliminin yaratıcılığına düştüğünde ise en güçlü duygu olan aşkı yaratmak istedi; tüm diğer duygularından arındırılmış olmasına rağmen.

O, beyninin en uç iki noktası arasındaki mesafede, sürünün diğer üyelerinin, kayıplarının oranından elde edeceği kazanımı reddederek, kaybedilmesi gereken her şeyi önce bizzat kendisine kaybettirdi.

O, tanrıçılık eğilimini, getirisi olan iki uç seçeneğin her birini bir eline almak istedi sadece:

Yıkımda nefreti ile yaratmada aşk...

Bölüm - 31

Değişim – Kendime Canavar

Bir eylemin kendisi ya da sonuçları her ne olursa olsun, sabitlenmiş gereklilik veya başka bir deyişle saplantı haline geldiği an, önüne çıkan somut engelleri aşmak için gerekli her türlü çözümü inanılmaz bir başarı göstererek bulur ve uygular.

Engelleri aşabilme başarısını gösterdikçe, başarabilmenin itici gücü ve hazzı ile hâkimiyeti ele geçiren saplantı, vicdan üst adı altında kişinin kendi içinde yaptığı her türlü sorgulama için şeytanın avukatlığını yaparak, saplantının sürekli olarak haklılığını ispat eder.

Bu vicdan inkârı, uyuşturucu bağımlısı bir müptezelde, uyuşturucu kullandığında daha iyi düşünebildiği veya daha mutlu olduğu; bir tecavüzcüde hedefinin aslında kendisini istediği ve arzuladığı ama söyleyemediği; bir hırsızda ise hedef kişiden çalacağı şeylerin o kişi için fazla olduğu ya da kendisinin daha çok ihtiyacı olduğu şeklinde savunma yaparak, gerekçelerin *doğru-yanlış* oluşunu göz ardı eder.

Öldürme dürtüsü ise eğer anlık gelişen bir olay sonucu ortaya çıkan sinirsel bir patlama söz konusu olmadığında,

en iyi savunmayı kendi yaşam hakkı üzerinden yapar: "Ölmezse ben yaşayamam."

"Şeytan iyi bir pazarlıkçıdır, küçük bir günah karşılığında her zaman büyük bir haz vaat eder."

—Demir, Demir, Demirrrrr!..

Pelin'in ağzından yuvarlanmış, şekli bozulmuş ve boğuk şekilde arka arkaya çıkan ismim ile elimin halen Pelin'in çenesinde olduğunu ve sıkmaya devam ettiğimi fark ediyorum. Orgazm olduğumda alt edebileceğimi düşündüğüm içsel canavarım, doymuş gibi değil de avını henüz yakalamış ve parçalayarak yemeden önce yakınlarda avını elinden alabilecek başka bir yırtıcı olup olmadığını sezmeye çalışır gibi. Tam konsantre bir şekilde avının boğazı dişlerinin arasında ve damağındaki kan tadı, kontrolü bir an önce açlığına bırakmak istiyor.

Ağır bir nesneyi iter gibi kol kaslarımı zorlayarak, Pelin'in çenesinden çektiğim pençemin karşı konulamaz kavrama arzusuna yenik düşerek, kendi saçlarımı kavnıyorum. Tüm parmaklarımı geçirdiğim saçlarımla, elimin esaretine aldığım kadarının köklendiği kafa derimi, asılarak kafatası kemiğimden yükseltiyorum.

Altımda, neredeyse daha almadan verdiği nefeslerle küçük küçük titreme krizlerine girerek kısa aralıklarla devam eden orgazm serisinin şaşkınlığını yaşayan Pelin, bir kez daha sesiyle beni kendime getiriyor.

—Demirr, Demir saçlarım!..

Sağ elimle kendi saçlarıma asılırken simetrisel bir güç uygulayarak, sol elimle de *Pelin*'in saçlarına halen ve daha sert asıldığımı fark ediyorum.

Kendi saçlarıma asılmamdan doğan acının verdiği rahatlatanın daha fazlasını istediğim için, elimi, parmaklarıma dolanmış *Pelin*'in saçlarından kurtararak, kendi saçlarımla buluşturup daha fazla saç kökünden daha fazla acı talep ediyorum.

"Acı her zaman beni rahatlatmıştır; acıyan yerlerim bana var olduğumu söyler."

Acıyla varlığımı kanıtlamam ve varlığımı kanıtladıkça karanlığın içinde kaybettiğim şuurumu ve uzuvlarımı bulduğumda, içimdeki canavarım, kendinden daha güçlü benin gelmesi ile dişlerini *Pelin*'in boğazından çekerek ve gözlerindeki saf öfkesinin hesabıma yazdırdığı intikam alacağı ile mağarasına çekiliyor.

"Biliyorum, geri gelecek..."

İman tahtamdan aşağıya doğru, tenim boyunca yol alan bir şeylerin hissini, önce boynumdan süzülen ter damlaları olduğu düşüncesindeysem de sistematikliği ve sayısal çokluğu ile bunun *Pelin*'in parmak uçları olduğunu anladığımda, içimde hissettiğim romantik ürperti midemi kaldırıyor.

"Bu ben değilim..."

Halen yarı varlığını koruyan devrik kas krallığım, kendimi geri çekerek *Pelin*'in ülkesinden dönüş yaptığında, içinde hissettiği hareketlilik ile küçük bir artçı duygu daha yaşayan *Pelin*, beni bırakmamaya çalışıyor ama başaramıyor.

Parmakları göğsümde olan *Pelin*'i, saçlarıma asılmayı bıraktığım ellerimden ilkiyle, göğsümde olan eli olmak üzere her iki bileğinden yakalayarak kendime doğru çekiyor ve doğrultarak koltukta oturtuyorum.

—*Demir, senin oldum.*

—*Biliyorum, bağdaş kurarak bir süre oturmalısın. Bekâretinin bozulmasıyla küçük bir miktar kanaman olacak ama bunun için endişe etme, bu normal. Oturur vaziyette kalırsan bu kanama dışarı doğru olur ki bu iyidir.*

—*Demir ben ...*

Fısıltı tonunda ağzından çıkan ve başını ismimin çektiği cümleyi duymuş olsam da duymamış gibi yaparak, *Pelin*'den biraz daha yüksek bir ses tonuyla cümlesinin yolunu kesiyorum.

"*Geliyorum...*" deyip, hızlı hareketlerle koltuktan aşağıya inerken, kafamda sadece bir an önce odadan çıkma düşüncesi var. Düşüncemin ardındaki azmettirici sebebin güçlü geçerliliği, bedenimi düşüncemin emrine sokuyor ve odadan çıkma çabası içerisine giriyorum.

Eğer biraz tanıyorsam, canavarım öyle kolay kolay pes eden bir varlık değil. Bu kadar yoğun ve karmaşık duygular içerisindeyken onunla baş edemem. "*Işıklar*" komutum ile odayı aydınlatarak, dairenin kapısına giden koridora çıktığımda, boxerımı giydiğimi fark ediyor ama bunu nasıl yaptığımı hatırlamıyorum.

"*Bu iyi değil...*"

Elektronik kilidin şifresini girerek, daireden çıkar çıkmaz direkt karşı daireye yöneliyor ve çıplak ayak tabanıyla

tekmelerken, kilitli olmadığını bildiğim kapıya öfkemden pay verip içeri giriyorum.

Dairedeki cam bölmeli odaya girdiğim an ışıklar ya-
nıyor ve direkt soğuk odaya bağlanan tekli koltuğun ol-
duğu ve *Pelin*'in kucığına geldiği ufak bölmeye yönelerek,
büyük bölmeye tavandan su veren sistemi çalıştırıyorum.

İçimde, bazılarını daha önce hiç hissetmediğim, bazı-
larını sanki ilk kez yaşıyormuş gibi tecrübe etmeme sebep
olacak kadar uzun süredir bastırdığım duygular ile klima-
lar çalışmadığından o an için soğuk olmayan soğuk odada,
suyun altında ileri geri volta atıyorum.

"Ben bu değilim."

*"Ne yani? Ne olacak şimdi? Mutlu bir yuva mı kuracağım
Pelin ile?"*

*"Aradığım, yaratmaya çalıştığım, uğruna bir sürü bedel öde-
yerek hayatımı adadığım savaşın sonucu bu mu?"*

*"Kazandım mı? İnsanlığın en güçlü duygu kabul ettiği aşkı
yarattım mı? Öyle ise zafer neden yapması gerekeni yaparak beni
mutlu etmiyor?"*

Ellerimi enseme kilitlemiş halde, ayaklarım omuz hi-
zamdan biraz fazla açık ve sağlam bir şekilde yere basmış,
öylece tavandan akan suyun altında duruyorum.

*"Duygu yoğunluğum o kadar yüksek ki salgıladığım hor-
monlar, kanımın kıvamını incelterek ten hassasiyetimi artırıyor
ve vücudumun herhangi bir yerine düşen her bir su damlasını
hissediyorum."*

Zaman atlamaları yaşıyorum. Bir eylemi yaptığımı ani-
den fark ediyor ama o duruma geliş sürecindeki son birkaç

dakikalık zaman dilimini ve adımları hatırlamıyorum. Yaşadığım tam bir kişilikler çatışması ve bu farklı kişiliklerin benim üzerindeki etkileri çok büyük.

Bu etki altında en temel savunma içgüdümlü harekete geçiyor ki içsel canavarıma karşı almam gereken önlemler var. Hemen şartları sıralıyorum; üstelik daha iyi kavramam için sesli bir şekilde.

"Karşı dairede bir kız var ve ben o kızın az önce bekâretini aldım ki bu onun kendi rıza ve isteğiyle oldu."

"Zor kullanarak kaçırıp alıkoyduğum bu kıza bu istek ve arzuyu, nefret duygusunu başka bir uca taşıyarak aşıladım."

Göğsümün ortasında bir titreme hissediyorum, bu, ayakların bastığı yerin herhangi bir sebeple titremesinin vücuttaki yansıması gibi. Canavarım güçlü adımlarla bana geliyor ve ben onun en sevdiği ruh halindeyim şu an.

"Karmakarışık".

"Kontrolsüz".

"Zayıf".

İçinde bulunduğum şartları kendime daha sesli bir şekilde, daha da inandırarak sayıyorum. Bu sesli söylenmenin hatırlatıcılığı ile kendime "ne" ve "kim" olduğumu kanıtlamam gerekiyor.

Kendimin kontrolünü sağlayamaz ve içimdeki evrimde, zihnimin çok gerisinde kalmış hayvan mevcut irademi ele geçirirse, yapabileceklerimin adı, vahşet kelimesinin tüm anlam ve ifadelerini taşır. Biliyorum.

"Bir kız buldum."

"Onu kendime âşık ettim."

"Bunu yapabildiğim gibi bunun böyle kalmasını da sağlayabilirim."

"Tek yapmam gereken, başardığımı kabul ederek buna inanmam ve bunun üzerine yeni bir plan yapmam."

"Bunu yapabilirim."

Kısık bir sesle, vücuduma çarpan her bir su damlasını tek tek hissederek, kendime, o kaçtığım, saklandığım, unuttuğum, bilmediğim ve hatta korktuğun şeyi fısıldıyorum:

"Mutlu olabilirim."

Bu vurucu, delici, bükücü itiraf ile içimdeki tüm duygu ve düşünceler, soyut birer kavram olmaktan çıkarak maddeleşiyor ve damarlarımdaki kan ile birlikte tüm hücrelerime taşınıyor.

Kimyasallaşan hislerimin artık kontrolü bende değil ve ben duygusuzluğumun koruyucu duvarlarının kalkması ile artık savunmasızım...

"Duygu! Duygular! Uzun yıllar önce kaderimin kasap cerrahliğindeki ameliyatı ile aldırtdığım histerik insani acizlikler."

"Mutlu olabilirim..."

... ve şimdi, tamda şu an, kafamın içindeki tüm o güçlü uğultular, susarak bir kenara çekiliyor. Bu, kalp atışlarımı büyük birer patlama etkisi yaratıyormuş gibi hissetmeme sebep olan bir sessizlik.

Çıplak ayak bileklerime kadar su dolan cam odanın ortasında sıırılsıklam iken kemiklerimin içindeki ilik

boşluğunda yuvarlanan kum tanelerinin kuru tıkırtısı ile çölleştiğimi hissediyorum.

Arkamdaki boşluğu dolduran büyük kütlenin varlık enerjisi ve nefesi, dalga dalga sırtımın yüzeyime vuruyor.

Geldi...

Yavaşça arkamı dönüp, bu seferki şekline duyduğum merakımı gideriyorum.

Karşımdaki, benim birkaç kat devleşmiş halim.

Büyük eller ve ayaklar, geniş ve korku veren bir gövde, güçlü ve baş edilemez kollar ile karşımda canavarsı bir ben.

Seni karanlık ormanlarımda bir kurt olarak gördüm, peşime düşmüş ve etimin tadına bakmak istiyorken.

Ciğerlerimi doldurarak boğulduğum sularda fırtına olduğumu biliyorum, beni batırmaya çalışan.

Ölümcül zehrinle bir yılan da oldun, ateşi ve acımasızlığı ile yakan yıkan bir ejderha da.

İç dünyamın karmaşıklığı, artık gerçek ile hayal arasındaki ayrımı ortadan kaldırıyor. Tüm nesnel varlıkları ve tüm hisli ya da mantıksal düşünceleri çok farklı bir düzeydeki algı ile gözlemlediğimde, gördüğüm şeyin gerçeğe bir alakası yok. Şu an duygularımın karşımdaki vücut bulmuş haliyle baş başayım.

Tam karşımdan, yavaş, kendinden emin, sakın ama güçlü adımlarla direkt üzerime gelen devasa görüntümün korkutuculuğunu, titreyen kirpiklerimde hissediyorum.

Bu kez saldırmayacak olmasına sevinecek gibi olurken, bu inanılmaz gerçekçi görüntüye inanan beynim, sinir uçlarımı aldatıyor.

Duyulduğuna yemin edilebilecek ama çıkarılmamış bir ses gibi, hemen sonrasında uyanılan rüyanın yaşananlarını fiziksel olarak hissetmiş olmaya duyulan şaşkınlık gibi... Ani bir hareket ile göz önünden geçen ama aslında olmayan görüntünün ürkütücülüğü gibi...

Büyük kütlesi ile sıcaklığını hissedebildiğim mesafeme kadar yaklaşan içsel canavarım, kulağımın içine solurken, aynı zamanda, bana gerçeğimi, daha yeni hissetmeye başladığım duygularımı öldürerek homurdanıyor.

—*Sen. —Kötüsün.*

Bölüm - 32

Değişim – İsteddiğini Ver

Daireye girdiğimde, gözlerim ve burnumla veri toplamaya başlıyorum. Daha koridoru geçerken, *Pelin*'in banyoyu kullandığını ve mutfaktan su içtiğini anlıyorum. Odaya girdiğimde ise *Pelin*'in uyuyor olmasına, çekindiğim yüzleşme ve şu an için kaldıramayacağımı düşündüğüm diyaloglara maruz kalmayacak olduğum için seviniyorum.

Soğuk odada canavarımla yüzleşmem, sonrasında ise biraz olsun kendime gelebilmek ve yeni kıyafetler için bir alt kattaki dairede geçirdiğim toplam zaman, *Pelin*'in bekleme sınırlarını aşarak uykusuna yenik düşürmüştü olmalı.

Benim yaşadığım içsel savaşın bir benzerini, kendi kablısında *Pelin*'in de yaşıyor olduğu gerçeğini göz ardı etmem gerekiyor. Kendi ruhsal karmaşam yüzünden *Pelin*'e acı çektirmek istemiyorum.

"Hırrrr!.."

Ne zaman onun için iyi bir şey yapmak istesem, kulaklarımnda keskin bir hırıltı duyuyorum çünkü iç hortlağım, beni iyi değil kötü biri olduğuma inandırmakta kararlı.

En azından onu kandırabilirim, *Pelin* için iyi bir şeyleri ona âşık biri olarak yapmasam bile deneyimin devamlılığını sağlamak ve sağlıklı sonuçlar almak isteyen kötü biri olarak yapabilirim sanıyorum.

"Sanıyorum mu dedim ben? Lanet olsun, kendimi parçalayıyormuş gibi hissediyorum. Sanki moleküler yapım bozulmuş ve her adım attığımda, vücudumdan ufak bir parçanın kopup yere düşmesi gibi, aklımdan geçen her düşüncede, zihnimde emin olduğum bir karar koparak benden ayrılıyor."

Pelin'in kara kozadan çıkmasından sonra benim de onunla birlikte bir değişim geçireceğimi öngörmüş olsam da bu kadar şiddetli duygu dalgalanmaları yaşayacağımı tahmin edemedim.

Durumum ne olursa olsun, önceliğim ben olamaz. *Pelin'e* en başından itibaren yaşattıklarımın toplamı onun için ağır bir travma ve bu travmanın, onun psikolojisi üzerindeki etkileri, benim yaşadıklarımından kat ve kat daha derin. Şu an hayatındaki tek kişi benim ve bu durumunu doğru yönetmek için onun ihtiyacıyım.

Şu an tam olarak ne istediğim konusunda en ufak bir fikrim yok ve ben her hamlesini, öncesinde vermiş olduğum kararların gerçekleşmesi adına yaptığım plana göre uygulayan biriyim.

Aynı şeyleri kafamda çevirip duruyorum ve her düşünceye ikinci bir kez daha uğradığımda, *"daha önce buradan geçmiştin"* diyen, kaybolmuş insan korkusu yaşıyorum.

Ne istediğime karar veremediğim ya da verdiğim kararları kendimle uyuşturamadığım için, kendimi aşırı derecede sorguluyorum ve bu beni tehlikeli yapıyor. Nişan alınmamış, rasgele hedefli bir mermi gibiyim ki bu her ikimiz için de tehditkâr bir durum.

Orgazmımın ardından, göğsümde gezinen *Pelin*'in parmak uçları her aklıma geldiğinde, bu duygu yüklü hamle hem midemi bulandırırken, diğer yanım da garip bir şekilde tekrarını arzuluyor. Uyuyan *Pelin*'in karşısında dikilmiş bu ikilem arasında nasıl doğru analiz yapacağımı düşünüyorum.

Pelin'i odada tek başına bırakarak, önce mutfığa uğruyor ve büyük cam kapaklı içki dolabından elimde en kolay taşıyacağımı düşündüğüm şişeyi alarak, küçük kitap dolu odaya yöneliyorum.

Her zaman bana mistik bir şekilde güç veren, üç bin kadar kitabın olduğu odanın ambiyansı! Odaya girmem ile beraber aldığım ağır sigara dumanı kokusunun, duvarlarda, kitapların üzerinde hareketlenmesi ve her zamanki yerime oturduğumda, iki farklı ben kişiliğin, içimdeki it dalaşının başlaması ile elimdeki şişeyi kafama dikiyorum.

"Şimdi, süt dökmüş bir kedi kadar istiyorum zamanı geri almayı, çaresizce."

"Şimdi, bakkala giderken parasını düşüren bir çocuk mahcupiyetinin, yüzümdeki kızarıklığı..."

"... ve şimdi, mahalle maçına alınmayan bir ergen öfkesi yaşıyorum; soyutlandığım insanlığın bu tek başınalığımda..."

Bildiğim ve emin olduğum tek şey, geçmiş zaman içerisinde gömülmüş olan yaşanmışlıkların hiçbir şekilde değiştirilemeyeceği. O zaman tek düşünmem gereken, bundan sonra ne yapacağımdır.

Hiçbir karar mekanizmam doğru çalışmıyorken, bir karar vermem gerek ve şu an tamda tüm motorları arızalanmış bir uçağı, tek yolcusu *Pelin* ile birlikte yere parçalama-
dan indirmesi gereken pilot gibiyim.

Her zaman olduğu gibi, rüyasız bir uykumdan daha hiçbir ön hazırlık yapmayarak aniden açılan gözlerimle uyanıyorum. "*Neredeyim?*" sorusuna kafamda cevap aradığım o yarım saniyede, ilk duyduğum ses, *Pelin*'in hazırladığı kahvaltının mutfaktan gelen tıkırtıları olmalı.

Yüzümü yıkamanın beni kendime getireceğini düşünerek, banyoya yöneliyorum. Aynalar ile barışık olmadığım için nadiren görme şerefine eriştiğim yüzümün aynadaki ıslak yansımasına bir süre sessizce bakarak, kendimi tanıtmaya çalıştıktan sonra, "*Yaşanacak olan yaşanacak!*" deyiiminin ensemdeki silah direktmesiyle, mutfaka, *Pelin*'in yanına geçiyorum.

— *Günaydın.*

— *Günaydın Demir!*

— *Nasılsın?*

— *İyiyim Demir!*

Konuşmaya giriş sesindeki ton, vücut dilindeki gerginlik ve cümlelerinin bitişindeki keskinlikten, kolayca

analiz yapabiliyorum. Dün gece aramızda yaşananların benim üzerimdeki duygusal dalgalanması, soğuk odada içsel canavarım ile yüzleşmek olurken, *Pelin*'in psikolojisiindeki deseni daha doğal; yani trip.

—Yiyecekleri kesebilmek için bir bıçak istiyorum ve metal bir çatalda hiç fena olmazdı.

Pelin hazırladığı kahvaltı tepsisi ile odaya geçerken, kendi görüntümün devasa hali mi yoksa kızgın bir kadın mı diye düşünerek, *Pelin*'in mutfaktan çıkmasının ardından kendime *sert-koyu* bir kahve pişirip, enerji içeceği ile soğuttuktan sonra, kitaplarımın odasına misafir ediyorum tekrar kendimi.

Sonraki üç gün boyunca, aramızdaki her şey negatif yönde kayıplar yaşıyor. Vaktimin büyük bir kısmını, kitap odasında gözlerimle sayfa cinayetleri işleyerek ya da bina-daki diğer dairelerde tek başına geçiriyorum. Aynı odada oturup saatlerce konuşmadığım *Pelin* ile iletişimim, gide-rek zayıflıyor ki bu durumu değiştirerek kontrolü ele geçiremediğim her saat kendime öfkem, daha da baskın şekilde hüküm sürer oluyor psikolojim üzerinde.

Pelin'e ait veri toplayamaz hale geliyorum. Her şeyin elimden kayıp gitmesi, en alt benliğimde gizli, ilkel yapıma içgüdüsel lobumu tetikliyor ve bu tetiklemenin hareketlere geçirdiği böbrek üstü bezlerimden damarlarıma salınarak, vücut otobanlarımda dolaşmaya başlayan serseri adrenalini, psikolojimde karşılayamıyorum. Tüm medeniliğimi ve bu medeniliğimi belirleyen bilgi birikimlerimden kendimi arındırarak, en hayvansı halimle dövüşmek istiyorum. "Ben kötüyüm."

Pelin ile iletişimim azaldıkça, insanlar ile aramdaki tek bağ da zayıflıyor ve ben insanlardan uzaklaştıkça hayvanlaşan biriyim.

Onunla birlikte oldum ve normal bir insanın, bir birliktelik sonrası yerine getirmesi gereken olağan süreci başlatamıyorum bir türlü.

Pelin ile konuşamıyorum.

Pelin'in yanına yaklaşılamıyorum.

Pelin'e dokunamıyorum.

Benim karşı cinsiyet ile tüm iletişimim, ya bu bina içinde bana âşık olması için adım adım ilerlettiğim deneyin safhaları doğrultusunda oldu bu güne kadar ya da bina dışında, çıktığım yasa dışı dövüş müsabakaları sonrasında tamamen karşılıklı ihtiyaçların giderilmesi üzerine kurulu yatak ilişkileri oldu.

"Ben her haltı evet ama ... sevmeyi bilmiyorum!"

Tam olarak bir çıkmaz sokağa girdim; ısrarla önüne çıkan ve sokağı körleyen duvarı tırnaklarımla delip geçme çabamın sonuç vermeyişine daha fazla katlanamıyorum. Dışarıya çıkmam lazım; dışarıya çıkarak bir şeyleri değiştirmem... Değiştirmeliyim.

Hazırlıklarımı tamamlayarak, *Pelin*'in olduğu odaya giriyorum ve son iki gündür aramızdaki yaşanacak tek diyalogu başlatıyorum:

—*Ben bir süre dışarıda olacağım.*

—*Beni burada yalnız mı bırakacaksın?*

Bu serzenişi önceden tahmin ettiğim için, yanıma aldığım uyku ilacından iki tane bırakıyorum sehpanın üzerine.

—Çok sıkılırsan bu iki ilacı içersin ve ben gelene kadar uymuş olursun.

—Demir, gitmesen olmaz mı? Demir!..

Pelin'in seslenişleri, arkamdan fırlatılmış bir halatın ucuna bağlanmış sivri uçlu kancalar gibi montuma, omuzlarıma ve kollarıma saplansa da beni durdurmaya yetmiyor. Daireden çıktığımda kafamdaki onlarca düşünceye, evde tek başına bıraktığım Pelin için duyduğum endişe de ekleniyor. Seri adımlar ile binanın merdivenlerini inerken, son birkaç gündür her zamankinden daha fazla ismini zikrettiğim içsel canavarımın sözleri kulaklarıma sokuluyor usulca.

Sen... Kötüsün...

Bina kapısına indiğimde, kötü olmayı sevdiğime kendimi inandırmıştım bile. Bina çıkışı uygulamalarımı hiçe sayarak, çevre kontrolü yapmadan binadan dışarı kendimi atıyorum. Şurada, şu an önüme üç başlı bir ejderha çıksa, durduramaz beni eminim. Hurdalığın çıkışına yaklaştığımda, sağında, solunda ve hatta üzerindeki hurda araçlar ile etrafı sarılmış eski minibüse yönelerek, sol şoför kapısından içeri giriyorum. Garaj olarak kullandığım, koltukları olmayan minibüsün arka kapılarını açıyorum. Artık motorumun üzerindeyim ve bundan sonra olacaklar için en ufak bir öngörüm yok.

En ufak zaman kırıntısını dahi boşa harcamadan, azalan madde stoklarımı tazelemek için her zaman gittiğim

birkaç kenar mahalleyi dolaşıyorum. Bu mahallelerden, her şehir ve ilçede olduğunu bilecek kadar varlıklarına aşina-yım. Bu kenar mahallelerin aynı fiziksel konumu gibi, ha-yatın kenarında yaşayan uyuşturucu satıcısı sakinleri de psikanaliz üzerine kişisel gelişimimde her zaman en et-kili deneyimlerimin figüranları olmuştur. Bu mahallelerde doğmuş, büyümüş, daha bebekken bile kundakları ya da bezlerinin içine saklanan uyuşturucu ile gelecekteki hayat-larına hazırlanmaya başlamış ve uzun yıllar boyunca sü-rekli olarak etraflarındaki uyuşturucu bağımlısı anne, baba, ağabey, abla ve mahalle komşularının sıra dışı davranış-larına tanık olarak büyümüş bu adamların ne düşündük-lerini anlamak gerçekten zordur. Bu adamların davranış-larından düşüncelerini okuyabildikten sonra diğer herkes ancak basit birer antrenman olur.

Birkaç torbacıya uğrayarak istediklerime kolayca ula-şıyorum. Şimdi kafamda, *"kabul ettirmek için kabul et"* ku-ramum ile motorumu bana dövüş ayarlayabilecek eski bir simsar tanıdığımı bulabileceğimi düşündüğüm salona sü-rüyorum.

Eğer içimdeki o baş edemediğim yanım, karşıma dikile-rek bana *"kötü"* olduğumu söylüyor ise önce açlığını doyur-malıyım. Onun isteğini yerine getirerek, bildiğim şekilde kötü olup, kötülük yapacağım. Nasılsa sıra bana gelecek ve işte o zaman en azından iç kötümün açlığını bastırmış olacağım. *"Kabul ediyorum, kötüyüm."*

—Beş maç ayarlayamam. İkinci maçtan sonrası belli ki yeni-len payı için olacak. İnsanlar tek vuruşla biten maçları sevmiyor.

Birkaç saniye içinde yaklaşık on beş farklı kombinasyon ile kafamın içinde nakavt ettiğim simsar, yolda ona gelirken kullandığım uyuşturucu ile birlikte, son birkaç gündür yaşadığım buhranın birleşmiş etkisinin beni içimde çıkardığı zirve öfke durumumdan habersiz, ağzını yayararak konuşuyor.

—Kaybettiğim her maçın kazanan payını ödeyeceğim sana. Şimdi maçları ayarla, yoksa altıncı maçı seninle yapma kararını verme arifesindeyim.

Kurduğum orta uzunluktaki cümlelerin tüm kelimelerini sığdırabileceği bir kafası olmayan simsar, en azından tehdidimi anlıyor.

Akşama çıkacağım beş maç ve akşama kadar bolca uyuşturucu içebileceğim zamanım var.

Bana maçları ayarlayacak simsarının vücut formunu bozmadan yanından ayrıldığım için pişmanım. Eğer bu pişmanlık, içsel canavarımla savaşımın üzerine binen madde etkisiyle birleşirse, işte o zaman geri döner ve maçlara erken başlarım —ki bunu istemiyorum.

Motoruma ulaşmak için kalan üç yüz metrelik, bana çok uzun gelen yolculuğu daha çabuk sonlandırmak için adımlarımı hızlandırmamın sebebi, buraya gelmeden önce uğradığım bir diğer kenar mahallede ikram olarak aldığım kimyasalların, kaslarımı ve sabırsızlığımı tetiklemesi...

Motora ulaştığımda, artık tüm algılarım açılıyor ve maçlara henüz dört saat var ki bu zamanı en iyi şekilde geçirebileceğim tek yer, girişi bulunması zor, üçüncü sınıf bir bar. Satanistliğin hardrock dinlemek olduğunu zanneden

bu 20-30 yaş arası, kafası pilot, bedeni olmasa da beyni ergenlerin arasında ne yaparsam yapayım sırtmaz.

Ortamı tam bir leş olsa da müzikleri iyi mekânda, kendime en kuytu köşeyi seçerek küçük masaya vardığımda, kapıdan girdiğim andan itibaren masaya kadar olan yolculuğumu gözleriyle takip eden bar adamına dönerek, göz göze geliyorum. Extacynin etkisiyle kocaman olan gözlerimi diktiğim orta yaş üstü adama, baş ve işaret parmağımla küçük bir "c" harfi yaptıktan sonra, yine aynı parmaklarımla, para işaretinin parmak uçları yere bakanını yaparak masaya oturuyorum.

Mekândakilerin kendi içkilerini kendilerinin almasına alışkın olan bar adamı tavrımdan hoşnut olmasa da benim oraya kadar giderek içki alacak bir tip olmadığımı anlıyor. İki dakika sonra artık elinde tekila ile özdeşmiş küçük bardakla gelen adam, masaya bıraktığı silme tekila dolu bardağın yanına, fincan altı benzeri bir tabağın içindeki, küçük çaplı bir tuzluğu doldurmaya yetecek kadar tuz yığının ve yarım limonu bıraktıktan sonra, *"Başka bir bok ister misin?"* diyen gözleriyle bana bakıyor.

Avuç içim ile masa arasında otuz santimlik bir yükselti oluşturup, *"Şişeyi açma!"* diyerek otuzbeşlik tekila siparişi veriyor ve bok bakışlı gelmeden önce hazırladığım yüz lirayı aynı elimle, irkilmesine yetecek kadar sertçe vurarak masaya bırakıyorum. Kafamın güzel ve bahşiş bırakacak kadar param olduğunu anlayan adam, yanımdan uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, bir hap daha yutuyorum. Şimdi, vücuduma süratli ralliler ile yayılan kimyasal

maddeye, alkol ile esnettiğim damarlarımla daha çok hız yapabileceği pistler hazırlayacağım.

"Müzikler iyi, canavarım çok güçlü ve sanırım ben kötüyüm."

Küçük bardağa çok gelen tekilanın birazını, tuz yığının üzerine döküp, biraz da limon sıkarak parmağımın ucuyla harç gibi karıyorum. Parmağıma yapışan tuz, tekila ve limon suyu lapasını, diş etlerimin üzerinde gezdirerek tat alma duyumu kısmi olarak felç ettikten sonra bardağı shot atıyorum.

"Sonuçta, her yiğidin kendine göre bir yeme içme modeli var."

Ne zaman dövüşmeye başladım ben? Kaç yıl oldu? Kaç kişiyi dövdüm? Yediğim dayaklar sırasında kafama aldığım darbelerde kaç milyon nöronum öldü?

Neden normal insanlar gibi kafaya darbe aldıkça aptallaşmıyor ve neden uyuşturucu ile salaklaşmam gerekirken daha hızlı düşünüyorum?

Benim dünyaya bunun için gönderildiğim üzerine kurulu bir felsefeye kendimi inandırma çabasından vazgeçerek, bir tekila shot daha atıyorum.

Yemek borumu yakan tekilanın boyun kaslarıma emir vermesi ile başımı yana çevirdiğimde, otomatik olarak alışkanlıklarımın çarkları çalışmaya başlıyor ve gözlerim, benimle birlikte maça götürüp benim üzerime, benim paramla bahis oynayacak bir müptezel arıyor. Onlarca kez aynı yöntemle her seferinde bir başka alkoliği maçlara götürüp, hem kazanan payını alıyor hem de kendi üzerime bahis oynatıyordum. Kazanan tarafı bildiğinde bahis oynamak çok keyiflidir; ancak bu sefer mesele para değil.

Maça bir saat kala, damarlarımda bir ufak şişe tekila ve üç tane kimyasal hapın etkisiyle bardan çıkararak, böbreklerime büyük zararı olduğunu bildiğim içimdeki karışımın başıboşluğunun verdiği rahatlık ile motoruma biniyor ve maçların yapılacağı, çoğunlukla oto tamircilerinin bulunduğu sanayi bölgesine doğru yola çıkıyorum.

Genellikle izleyici gelirleri daha yüksek olduğu için daha fazla bahsin döndüğü ve hemen hemen tüm maçların kendi salon dövüşçüleri arasında yapıldığı salonları tercih etsem de içimdeki öfkeyi kustuğumda ortaya çıkacak şeyler, bu sanayi bataklığı için daha kaldırılabilir.

Çevresindeki coğrafyaya göre daha çukurda kalan sanayi bölgesini oto yola bağlayan uzun ve hafif bayırdan aşağıya doğru motorumun hızını düşürerek girerken; bayırın ortalarında motorun vitesini boşa alıp gaz vererek, egzozdan çıkan kulak yırtıcı ses ile gelişimin haberini tüm sanayi havzasına ilan ediyorum.

Ben göremesem de dövüşlerin yapılacağı tamirhanenin önümdeki gözcüleri, motorumdan çıkan ses ile sanayinin her yerinden görünen yüksek giriş yoluna dikkat kesileceği için, üç dalga halinde selektör yaparak, orada ne haltlar döndüğünü bilen biri olduğumun iç rahatlatıcılığını önden gözcülerin fikirlerine gönderip yeniden gaza yükleniyorum.

Tamirhanenin önünde durup kaskımı çıkardığımda, motorla yolculuğun insanı kendine getirici rüzgâr etkisi artık olmadığı için, uyuşturucu yeniden psikolojimde hâkimiyet

kurmaya başlıyor. Ben ise bu kararsız psikolojiyi istemiyorum ve henüz istop dahi etmediğim motorun üzerinden inmeden kaskımı çıkartarak direksiyona astıktan sonra, montumun önünü açıyorum; *"olacaksa tam olsun"*.

Montumun cebinden çıkardığım küçük paketten, göz doyuran bir miktar beyaz şeytanı, hemen önümdeki benzin deposu düzlüğüne dikkatlice dökerek, dengemi bozmadan cüzdanımdan aldığım iki yüz liralık banknot ile beyaz tozu ince bir çizgi halinde benzin deposunun üzerinde düzledikten sonra, aynı iki yüz lirayı sıkıca sararak küçük delikli bir boru yapıyorum kendime.

Üzerimdeki bakışlara aldırmadan kâğıt paradan yaptığım aparat ile beyaz şeytanın yarısını bir burun deliğimden çeker çekmez, diğer yarısına ise hemen arkasından diğer burun deliğimle sertçe asılıyorum.

Kafamı geriye atarak ağızımı kapatıp, kocaman bir nefesi burnumdan çektiğimde, tüm parçacıklar genzime, oradan da kılcal damarlarımı parçalayarak kanıma karışıyor ve kalbimin pompalaması ile direkt beynime ulaşıyor.

Şimdi tekila ve extacy hap etkisinin, hırpaladığı böbreklerim ile birlikte, tahrip ettiğim organlara karaciğer, gözlerim ve beynim de ekleniyor.

Kafamı tekrar öne aldığım anda, artık algılarım ve algıladığım verilerin beynimdeki düşüncesel karşılığı o kadar hızlı ki her şey benim için çok yavaş. Kapının önündeki, üçü mekândan olan ve o an için gözcülük yapan altı kişinin de temel özelliklerini hızlıca topladıktan sonra, motoru kullanabileceğine emin olduğum kemik torbasını elimle yanıma çağırıyorum. Az önceki şovumdan etkilendiği

açıkça belli olan ve kendisine de bir pay düşer mi diye umutlanan, zayıf, sakallı müptezeleye, çekme aparatı olarak kullandığım rulo halindeki parayı uzatırken titremesine hâkim olamadığım çenem yüzünden kesik kesik çıkan sesimle konuşuyorum.

"Motoru ... park et ... adamım!"

Çektiğimden pay alamayacak olsa da belki içinde kalan bir şeyler vardır diye verdiğim parayı yakalayacağından emin olduğum sevimli keş, kaptığı iki yüz liranın sevinciyle yüzüme tıslayarak, *"Ohh, yarasın abim, miss olmuşsun sen. Eyvallah abim, motor bende, rahat ol!"* diyerek direksiyonu teslim alırken, motordan iniyorum.

Bir parçayı bitirip diğerini başlatabilmeyi DJ'lik zanneden mevsimlik apaçının çaldığı üç yaz öncesine ait kulüp müziğinin sesi ile birlikte hem ortamın ambiyansına hem de tamirhaneden içeriye giriyorum.

Beni tanıyan ve illaki kazanacağım maçlar olduğunu bilen birkaç bahisçi, dengeli bir şekilde bana oynadıklarında ellerine fena sayılmayacak bir paranın geçeceğini bildikleri için, gelişime sevinerek kafalarıyla beni selamlarken, ben ise üzerine eşyalarımı bırakmak için boş bir sandalyeyi tepesinden tutup sürükleyerek تنها bir köşeye çekiliyorum.

Son beş yıldır çıktığım tüm maçları kazanabilecek zihinsel sezgi ve bedensel güce sahip olsam da hem yanımda getirdiğim o günkü adamıma işaret ederek terse bahis yaptırıp daha çok para kazanmak için hem de tüm rakiplerimi döversem çıkacak maç bulmakta zorlanacağımı bildiğimden, bazı maçları isteyerek kaybettiğim oluyordu.

Bu dövüşlerin iyi tarafı, tarzının ne olduğunun bir önemi olmaması... İster düz boksör ol, ister kick boksçu, karateci, aikidocu, hatta minder güreşçisi ki en tehlikelisi onlardır. Dövüşürken tutup yakaladıkları zaman, daha ne olduğunu anlayamadan havaya kaldırır ve yere çarpılır rakip...

Herhangi bir kıyafet zorunluluğu olmadığı gibi, eğer özel olarak güçlendirilmemiş ise ayakkabı giymekte sorun olmayacağı için sadece montumu ve tişörtümü çıkartıyorum.

"Daha önce hiçbir dövüşte tişörtümü çıkarmadım, ancak, bu akşam saklayacak bir şeyim yok!"

İçimi cehenneme çeviren alkol ve uyuşturucuların etkisini daha da tetikleyen bol baslı müzik ile etraftaki nesnelerin renk tonları kırmızılaşmaya başladığında, yaklaşık son beş saattir kafamın içinde, bir yerlerde dövmediğim için pişmanlık duyduğum simsar yanıma gelerek, kendince antrenörlük tribine giriyor.

"Nasılsın bakalım hee, iyi hissediyor musun kendini, bir iki maç kazanırsın en azından..." derken çıkardığı ses, inanılmaz rahatsız edici ve her kelimesi, baraj duvarlarını dev bir su kütlesi gibi zorlayan sinirlerimin son raddeye kadar gerilmesine sebep oluyor.

Tamirhanenin geri kalanına göre biraz daha loş olan köşeden öne doğru birkaç adım atıyorum ve ışığın altına çıktığımda, simsarin gözleri vücuduma kitleniyor. Retinasına düşen görüntü, beyinde düşünceye dönüştüğünde, oldukça şaşıran boş bakışlı ve gereksiz konuşmayı çok seven simsar, gözlerimi ve yüzümü görmek için kafasını hafifçe kaldırdığında ise bir adım geriye atıyor. Vücudumdaki kimi daha derin, kimi daha uzun irili ufaklı birçok kesik

izinin yarattığı şaşkınlığa, gözlerim ve yüzümün duygusuz ifadesi de eklenince, bana sürekli küçülüyormuş gibi gelen tıpsız simsar, standart *"korktuğun şeyi inkâr et"* psikolojisi ile ağzından çıkan kelimelere hâkim olamıyor ve *"n'olmuş agam sana böyle, nasıl bir şekle sokmuşsun kendini?"* diyerek, bir damlalık yer kalan sabır bardağımın üzerine çeşmeyi açıyor.

Yana doğru ufak bir adım atarak ayağının üzerine bastığım simsara doğru döndüğümde, yaşadığım çene kasları spazmı yüzünden kitlenmiş dişlerimin arasından zorlukla çıkartabildiğim kelimeler, bir ejderhanın midesinden gelen alev gibi. *"Maçları ayarladın, paranı aldın, kaybettiğim her maçın kazanan payını ödeyeceğimin sözünü verdim. Bir işimiz kalmadı, şimdi siktir git!"*

Ayağı ile birlikte on beş günlük zorunlu yatak istirahatini de kurtardığının farkında olmayan geveze, arkasını dönerek uzaklaşırken, *"Ne halin varsa gör!"* dedikten sonra, *"Sıradaki üç maç senin!"* diye ekliyor...

Yalnız kaldığım andan itibaren aldığım uyuşturucu ve alkolün etkisiyle yeniden artarak yoğunlaşan düşünce farklılığım ve algılarımdaki değişim ile ringdeki maçı gözlerimle görsem de asıl izlediğim şey, beyin sahnemin akıl perdesine yansıyan halüsinasyonlar.

Ringdeki maç, insan irisi karatecinin kucakta boğma kitlemesi ile bitince, sıra bana geliyor ve ringe doğru yürürken bahis oranları mekân sahibi tarafından açıklandığı anda, meydancılar paraları toplamaya başlıyor bile.

Zemindeki dört tane otuz santimlik derinliğinde deliğe, tam oturan dört direk etrafına gerilen iplerle ringe

çevrilmiş alan, direkler sökülüp ipler toplandığında yeniden kolayca tamirhaneye dâhil olacak şekilde ayarlanmış. Zemin ise hemen hemen her yerde farklı ve buradaki formu, büyük sunta plakalarının üzerine serilmiş, ince tahaka halindeki branda arası sünger.

Tamirhanenin tamamından daha aydınlık olan ringe çıktığımda, kocaman olan göz bebeklerim normalden çok daha fazla ışık topluyor ve bu bende güneşe bakıyormuşum hissi uyandırdığı için, gözlerimi mümkün oldukça kısıyorum. Artık tüm görüşüm ince bir çizgi halinde...

İlk rakibimin ringe çıkarken vücudumdaki kimyasallar çeşnisine adrenalin de katılıyor ve yerimde sabit durmakta zorlanıyorum. Tüm kaslarım, yaşanan enerji patlamaları ile yay gibi kasılıyor ve eğer ben bu enerjiyi boşaltamazsam, yarın yerimden kalkmakta dahi zorlanacağımı biliyorum; neyse ki kaslarıma artık fazla gelen potansiyel enerji birazdan yumruklarımda kinetik enerjiye dönüşecek...

Işığa hassasiyetimle birlikte sese karşı duyarlılığım da artıyor ve izleyicilerin homurtuları dahi kulaklarımdan içeriye yuvarlanan kayalar gibi...

Fazla ışık, fazla ses, çatlamak üzere olan kaslarım ve kafamda binlerce düşünce ile giderek yükselen adrenalin, rakibimin ringe çıkmasıyla doruklarda gezinmeye başlıyor...

Rakibimi tanıyorum, hiç karşılaşmamış olsam da birkaç maçını izledim daha önce. 165-170 santimlik boyu ile benden yaklaşık on santim kısa ve boksörden bozma bir kickboksçu. Sağlak ve sonradan kick boksa geçtiği için halen tekmelerinden çok yumruklarını kullanıyor.

Eski milli bir boksör olan hakem, kuralları söylemek için her ikimizi ortaya çağırırsa da dövüşçü olduğu kadar şovmen de olan Amerikalı boksörlerin ring ortasındaki göz göze gelme seremonisi için, karşımdaki yerden bitmenin ağız kokusuna katlanmayı düşünmüyorum. Kurallar ise gayet basit; ısırarak, hayalara vurmak ve göze parmak sokmanın dışındaki her şey serbest.

Bir gong olmadığı için, ringden çıkan hakemin ıslığı ile maç başlıyor.

"İşte şimdi beklediğim o an geldi ve ben ne kadar kötü olduğumu göreceğim."

Bölüm - 33

Demir Sustu

İnsanı, hem diğer tüm canlılardan hem de birey olarak kendi türü içerisinde diğer tüm insanlardan ayıran en temel özelliği, taklit edilemez olmasıdır. Gerek fikir üretilebilirliği, gerekse bu fikir üretiminin ruh fabrikasyonundaki türev farklılığı ile her bir insan yaşamının işlev şekli, sonsuz bir sonuç verir. Bu sonsuz yapısal farklılık, bir de karşılaşıldığı olaylar çeşitliliği ile girdiği etkileşim sonucu olarak, insan canlısını yaklaşık üç buçuk milyon yıldır her seferinde farklı sonuçlara sürüklemiştir.

"Bu limitsiz varyasyon, bir basitlik midir, yoksa bir özerklik midir?"

Normal insanlar, yaşamlarında yüzleştikleri olaylar karşısında, kayıtlı anılarının içerisinde bulduğu en benzer durumdan elde ettiği verileri kullanarak kendisine bir çözüm yolu bulur. Bazı insanların beyninde ise bu düşünsel mekanizma, daha geniş bir veri ağı ile çalıştığı için, olayla karşılaşmadan önce olayı tahmin eder.

Onun hayatındaki akış yönü sapmaları, normalin üstünde bir hızla oldu her zaman. Normal, sıradan, genelleme

hayatının bir anda sıra dışı hale geçiş süreci, sadece yirmi dört saatti.

"Bir gün önce bir insandı o ve bir gün sonra herhangi bir şey olmaya hazır hiçbir şey".

Bu büyük, ani sapmalar, öncesinde kendisine has ipuçları verir ki bunlar gece kopacak olan fırtınanın habercisi olan, gün batımında toplanmış bulutlar ya da yaklaşan kar yağışı öncesinde kış ortasında çıkan güneş ve onun yalancı sıcaklığı gibi, sadece bilenlerin anlam çıkartabileceği verilerdir.

Onun şimdi bir tahmini daha vardı. Onlarca tavır ve mimik, binlerce cümleyi oluşturan on binlerce kelimenin içinden seçtiklerinden aldığı sonuç tekti ve bu sonucun kötü yanı kötü bir sonuç olması değildi.

Olumsuz bir öngörü, onun neredeyse hayatının tamamında hep yolunun önünde olsa da her zaman bir alternatif yön bulabilir olması en büyük özelliğiydi ve şimdi bu sonucu değişmez yapan şey, kadere karşı bir hesaplama yapamıyor olmasıydı.

"On sekizinde vazgeçti o 'kadere teslimiyet'ten; çünkü kadere verdiği hazırlık yapılamıyordu".

Topladığı tüm verilerin kanlı parmak ucu, tek bir sonucun çıktığı tek bir yolu işaret ediyordu ve yapacağı seçim, o sonu kanlı yola doğru yürümek ya da yürümemektir. Artık bu bir seçim yapma durumu olması sebebi ile bir tahmin anlamına geliyordu ve onun tahminler ile ilgili bildiği tek şey vardı ki -seçerek, tahmin ederek alacağı sonuç karşılığında bir şey vermek gerektiğiydi.

Tek tek toplayarak sahip olabildiği tüm olguların seri ve kesin analizinden çıkan kaçınılmaz sonuçlara inancı, onu normal bir insan düşünce sisteminden koparıyordu ve ilkel beynin, ölüm duygusunu bastırma mekanizmasından faydalanamıyordu.

"Herhangi birisinin ölmesinden değil, ölümün kendisinden endişe etmeme haliydi bu".

En ilkel beynin, insanı hayatta tutmak için sürekli olarak istediği beslenme ve üreme eğilimini bastıran bir üst benliğin, en önemli silahı, ölüm gerçeğidir. Kişi ölümden korkmazsa, beslenip üremez.

Ölüm gerçeğinin zaten var olan halinin öngörülmesi demek, her düşünce için *"kaçınılması gereken bir durum"* demek değildir.

Pelin'de, kendisine karşı oluşturduğu nefreti aşk suyuna batırarak kaplama bir duygu yaratma evresi tamamlandı. Sonuç olarak, *Pelin*, duygu yaratıcısına karşı bir sevgi göstergesi içinde ve o, yarattığının kusurlarını görmezden gelemez. *Pelin*'in uyku irkilmeleri ile ellerine bakarak uyandığı kâbuslarını, gözlerindeki netsizlik ile birleştirdi. Netsizlik, ikinci bir duygunun varlığını gösteriyordu ve o kendisine duyulan aşk ile paralel olarak ilerleyen bu ikinci duygunun ne olduğunu biliyor ama bir çözüm bulamıyordu.

Her insanın beyinde ulaşılamaz bir kör kuyusu vardır ve bu en derin, ıssız, karanlık yerdeki hücrenin kapısı hem herkese hem de kendisine kapalıdır.

En basit olanın en etkili yöntem olmasını diledi ki bu sadece teknik olarak en iyi hamle değil, duygusal olarak

da en yüksek doz olacaktı. Belki de *Pelin*, gerçek *Demir*'in bu en doğal haliyle gösterdiği yakınlığa tutunabilirdi.

Bu kez tek şansı, normal, bilinen aşkı yaratmaktı ve bunun en kısa yolu, en karanlık düşünce ve isteklerini karşı-sındakinden en doğal, en katıksız haliyle istemektir.

Son hamlesinde, en kendi ruh halini, tamda kafasının içinden geçtiği şekliyle sahneledi. Sürekli beslendiği öfke ve her olayın kontrolünde olmasını sağlayan karakteristik özelliklerini aldı. Bu yapısını insanın en hayvani hali olan cinsel eylemine katarak, aralarında bir bağ oluşturmaya çalıştı.

Bir insana en yakın olan tavrı, seviştiği anlardı ve ettiği aşk tohumunun kurumayıp yeşermesi için, ödemesi gereken bedele hazırdı. Bir insana, en benzediği şekliyle onunla birlikte olacaktı. *Pelin* ellerinin arasından kayıp gidiyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği tek şey, *Pelin*'i kendi beyninin en derin, ıssız, karanlık hücresinin kapısından içeri almaktı.

Tüm önceden hazır edilmiş planlardan soyutlanmış haliyle, kelepçenin soğuk halkasını *Pelin*'e değil kendisine taktı asıl.

Sustu...

Demir için asıl sessizlik, ağzının dil izninden çıkanların susması değil, düşüncelerini sürekli olarak kontrol eden makinesinin fişini çekmekti.

"Düşüncelerini özgür bırak, sana hediyeler getirsin".

Ulaştığı tüm anı verilerinin onu götürdüğü sonuca karşı, zihninde oluşan karşıt ya da yandaş düşüncelerin hepsini susturdu.

Son bir kez, aklını değil kalbini konuştu:

"Vücudumdaki her hücremde hissettiğim şey, normal insanlarda dövüş sırasında ama bende ise dövüş sonrasında salgılanan yoğun adrenalin ile dövüş öncesi alınmış uyuşturucunun zehirli karışımı."

"Karşımda, bir ucu elimde olan kelepçeyle bileğinden tut-sakladığım Pelin."

"Zihnimde, bi' an öncesinde tek bir sonuca varan milyonlarca düşüncenin ani yok olmuşluk sessizliği."

"Senin bilmediğin şeyi görüyor olmanın endişesi."

"Yaşattıklarımın hepsinden daha ağır olan 'yaşatacak' olduğum."

"Hangimizin sonunun, sonsuz acı oluşuna karar verişimin ağır sancılı oyunu."

"Tüm cümle mühendisliklerini hiçe sayan kelime oyunlarının zihnindeki kaçışmaları..."

"Susuyorum..."

"Düşüncelerimi aralarından seçim yapmadan serbest bırakarak susturuyorum."

"Yemin bozar cinsten, kural inkârlarının sonucunda son bir kez olacak olanı kadere bırakıyorum."

"Zehirli kanım..."

"Dövülmüş vücudum..."

SEVECEKSİN

"Yakamdan düşmüş olan lanetim ile tüm bildiklerimden arınmış zihnim..."

"Ben Demir'im, kabul etmesem de insanım..."

"Tüm umudum, yarattığımda..."

"Son oyunumda, bedenimi son odaya taşıırken, peşimde sürüklediğim kelepçeli bileğin umuduyum."

"Son oda. Son oyun."

Bölüm - 34

7 Maç

Siz hiç bir bebekle vakit geçirdiniz mi?

Bir yaşından büyük olmayan bir bebek...

Bu bebek, herhangi bir zamanda, kendisinden hiç beklemediğiniz bir hız ile en aklınıza gelmeyecek hareketi yapabilir.

Eğer onu korumak istiyorsanız, her an tetikte olmalısınız. Zaten her şey gözünüüzü üzerinden ayırdığınız veya anlık konsantrasyon kaybı yaşadığınız o bir saniyeden fazla iki saniyeden az zamanda olur.

Onu korumak istiyorsanız, çok dikkatli olmalısınız...

Çok hevesli olduğu çok belli olan bodur, kendi köşesinden fırlıyor ve ben tüm zihnimi serbest bırakıyorum.

Ne kadar sürer ki yanıma gelmesi?

Peki, ben o sırada bu bitmek bilmeyen bir buçuk saniyeyi ne ile dolduracağım?

Neden bağırmaya başladı ki şimdi?

Tamam, güç kullanılan bir şey yaparken bağırmanın fiziksel ivmeyi arttırdığı bilimsel olarak kanıtlanmış bir şey ama bu kadar fazla...

Çok bağılıyor; bu kadar bağırmasına gerek yok!..

Bir türlü bitmiyor o bir buçuk saniye; bir türlü giremiyor menziline ve halen bağılıyor...

Bağırma...

... çok bağıırıyorsun...

... ve artık bana yetecek kadar yaklaştığında, hiç kıpırdamayacağım düşüncesine kapılan geri zekâlıya doğru hızlı adım atıyorum ve o henüz attığım adımı algılayıp şaşır-maya çalışırken, ben bağırma için kocaman açtığı ağzıyla burnunun ortasına, saatlerdir kaslarımda biriken enerjiyi salarak güçlü bir sağ direk çıkartıyorum...

Çattt!..

Yediği kontra yumrukla yere serilen yaygaracının başında dikilerek, tüm izleyenleri susturan nakavtın sessizliğini gür sesimin haykırışı ile bozuyorum...

"Bağırrrr maaal!.."

Ringin köşesine çekildiğimde, az da olsa boşalttığım enerjinin rahatlamağını yaşamama izin vermeyen içimdeki dövüş adrenalini, ikinci maç için benden çok sabırsızlanıyor. Hormonlarımdan bana karşı ayaklanmasını kontrol altında tutmaya çalışırken, göz göze geldiğim hakemin, "Anı ister misin?" işaretine kafamı hafifçe yukarı kaldırarak, istemediğim cevabını veriyorum.

Hakem ile aramızdaki bu evrensel, kısa işaret dili konuşmasından sonra, üzerimde bir çift göz hissediyorum

ve ringin ortasına döndüğümde, gerçek yumruktan anlayan birkaç kişinin, kısa ve tek vuruşluk maçı beğendiklerini göstermek için ringe attıkları paraları toplayan meydancı ile göz göze geliyorum.

"Ah! Gözler... Gözleri görebiliyorum artık. Ruhunuza açılan pencereleri."

Meydancının gözlerindeki paraya açlığı görüyorum ve elimin üstünü hafifçe sallayarak istediğini veriyorum. Bahisleri istemediğimi anlayan meydancı, sanıyorum şu an bu tamirhanede kazanmamı en çok isteyen kişi...

İkinci rakibim ringe çıktığında, direkt gözlerini aramaya başlıyorum. Salon artık tüm nesnelerin tamamen kırmızılaşması ile benim için kararmaya başlıyor ve tüm gözler, gece karanlığında parlayan yırtıcı hayvan gözleri gibi ön plana çıkıyor.

"Benim sırrım da bu işte; ruhunuzun pencerelerinden bakabiliyorum."

Bir boksör; boksörleri sevmem. Sürekli yumruk atmak ve yumruktan korunmak temalı antrenman yaptıkları için elleri sürekli yukarıdadır. Bu otuz yaş üstü, benimle aynı boyda ve deneyimli olduğu açıkça belli olan amca, sağlam bir yumruk atmama kolay kolay izin vermeyeceğe benziyor...

Hakemin ışığı ile maç başlıyor ve artık hareketlerimi zapt etmek zorunda değilim. Çok hızlı olmayan ama çevik bir hareketle soluma doğru, parmak uçlarımda hafif hafif zıplayarak çıkıyorum.

Eğer düşündüğüm gibi deneyimli bir boksör ise sola çıkışından solak olduğum sonucuna varacaktır. Bir önceki

maçta çok bağırarak yaygaracının kendi köşesinden bana doğru çıktığı uzun yolculuk sırasında, omuzunun üzerinden bu amca boksörü, eldivenlerini bağlatırken gördüm ve sırtı ringe dönüktü; sağlıklı olduğumu bilmiyor...

Birbirimize doğru parmak uçlarımızda yaylanarak yaklaşıyoruz ve menzilime girdiği an, orta şiddetli, iki sol direk yumruk çıkartıyorum ve yumruklarım rakibimin eldivenlerinde kalıyor.

"Gözlerini göremiyorum, hadi ama bana gözlerini göster. Ruhuna bakacağım sadece."

Algı hızımın artması ve karşımdaki kişinin yaptığı hamlelerin benim algı hızıma göre yavaş kalmasının şu an bana bir faydası yok. Yavaş da olsa, hızlı da olsa yüzünü koruyor.

Bir kez daha üzerine doğru gidiyorum ve ilk yumrukla-
rım ile solak olduğuma kesin olarak inanan amca boksöre, iki sol yumruk daha çıktıktan hemen sonra biraz eğilerek, aşağıdan yukarıya doğru sert bir yumruk gönderiyorum. Bu beklemediği şok yumruğum eldivenlerinde güç kaybetse de suratında patlıyor...

Bir büyük adım geri giden emektar boksör, ellerini denge-
gede kalmak için açınca, sakladığı gözlerini okuyorum.

"Ahh, korkuyorsun; korku en iyi sezdiğim duygudur. Sana istediğini vereceğim."

Gözlerinde korku olan birini yenmenin tek yolu, ona cesaret vermektir ve her ne kadar korkuyor olsa bile az önce yediği yumruğun öfkesi ile atağa kalkacağına emi-
nim. Cesaretlenmesi için ellerimi biraz indiriyorum ve bir

fırsat yakaladığını zanneden rakibim, sağ, sol, sağ kombi-nasyonu ile üç yumruk birden çıkartıyor yüzüme.

Yediğim yumruk serisinden sonra ellerimi tamamen indirip iki büyük adım geriye sendeliyorum. Sallantıda olduğumu gören rakibim, aradığı cesareti buluyor ve gardını indirerek sağlam olması için geniş açılı bir yumruk sallıyor.

"O kadar yavaşsın ki..."

Üzerime gelen yumruktan kurtulmak için hafifçe eğilmem yetiyor ve kurtulduğum yumruğundan sonra yüzü afiş gibi açılan amcaya hiç beklemediği bir sürpriz yapıyorum çenesine patlattığım sağım ile...

Dövüşmek, sadece fiziksel olarak yapılan bir şey değildir ve korkan birine cesaret verdiğinizde kontrolünü kaybeder...

İzleyenlerin tam yıkılacağını zannettikleri anda rakibimi yere serişime tepkisi, hep birlikte *"Oowww!..."* diye bağırarak oluyor ve meydancılar daha bahşişler atılmadan ringe dalıyorlar.

Hemen hakeme dönüyorum ve yüzündeki pis sırtımayı es geçip parmaklarımla üç yaparak direkt maça geçmek istediğimi işaret ediyorum. Ne kadar çabuk olursa o kadar erken burun deliklerimi beyaz şeytan ile doldururum.

Hakeme yaptığım işareti gören üçüncü rakibim, hiç tanımadığı ilk iki adamın intikamını almak gibi saçma bir misyon ile ringe dalıyor ve seyircilerden daha çok bahşiş atmalarını isteyen meydancıları, *"hadi, hadi"* diye bağırarak ringin dışına kovuyor. Artist...

Benden daha uzun ve yaklaşık doksan kilo olan toramanın, cüssesine çok güvendiği belli, ancak, bir şey uzun ise kolay yıkılır, ağır ise yere sert çarpar.

Hakemin maçı hemen başlatması için homurdanan seyirciler artık benden daha çok şey bekliyor ve ben seyircilere de istediğini vereceğim.

Islığın çalması ile bana kırmızı pelerin muamelesi yapmayı düşünen boksör öküüz, üzerime doğru gelmeye başlıyor ve ben de onun hemen arkasından ona doğru atağa geçiyorum. Ring ortasına geldiğimizde beni yakalaması için taksi tutması gereken iri kütlenin hemen yanından, eğilerek ve sağ ayağımın üzerinde dönerek arkasına geçip belinden yakalıyorum.

Öne doğru hamlesinin etkisine, tüm gücümle terse doğru asılarak karşılık veriyorum ve yarattığım çarpı iki enerjiyi, rakibimin ayaklarını yerden kesmede kullanıyorum. Gövdemin üzerinden sağ çaprazıma doğru aşırđığım insan irisini, kilosunun iki buçuk katı bir ağırlıkla yere vurduğumda, birbirine monte olmayan suntalar ve minder on santim havalanıyor.

"İşte bu da dövüşmenin fizikteki karşılığı..."

Araya giren bir maçlık zamanı değerlendirmek için eşyalarımın başına dönerken, üzerimde bir sürü göz hissediyorum; hatta maçı izlemeye gelen bazı kendi çapında kararlık adamların yanlarında, etkilemek için getirdiği tek gecelik kadınlarının, takılması mecburi olan güneş gözlüklerinin arkasındaki şehvetli bakışlarını bile.

Sıradaki maç için herkesin yüzünü ringe dönmesi ile üzerimdeki gözler çekiliyor ve ben de kendi dünyama

dönerek montumun cebinden çıkardığım ikinci paketin içindeki tozu hemen yanımdaki alet tezgâhının üzerine dökerek, tezgâhtan elime geçirdiğim plastik bir parça ile ikiye eşit bölüp ince iki çizgi haline getiriyorum.

Yine paradan yaptığım ince boruyu kullanarak her iki çizgiyi de her bir burun deliğime arka arkaya çekerek katanı geriye atıyorum.

Önceki seferden parçalanmış kılcal damarlarıma bodoslama dalan beyaz şeytan, anında beyin hücrelerime yayılıyor ve benim için artık "yapılamaz" denen hiçbir şey yok.

Dört ve beşinci maçlarımı zorlanmadan geçsem de son dövüşte, "Hadi vur!" diye bağırarak rakibimin ön iki dişini kırmam, izleyicilerin huzursuzlanmasına sebep oluyor. Biraz sert davranmış olabilirim.

Abisi olduğunu tahmin ettiğim küfürbaz, yerde yatan iki diş eksik son rakibimin kan içinde kalan yüzünü havlu ile temizlemeye çalışırken, ben de ortamın istenmeyenini ilan edilmeden önce oradan ayrılmak için eşyalarımın olduğu yere hareketleniyorum.

Ringden çıkmak üzereyken en son isteyeceğim şey oluyor ve gurur yapan mekân sahibi arkamdan, "Hoopp, bilader, bi' bakar mısın?" diye seslenip kendince bir de emir veriyor. "Olmaz öyle beş maç çakıp gitmek. Bir maç daha yapacaksın!"

Dövüşmeyeceğimi söylemek için arkamı döndüğümde, kurnaz mekân sahibinin adamını ringe soktuğunu görüyorum. Artık ringdeki rakibimle yüz yüze geldim ve eğer dövüşmezsem kaybetmiş sayılırım.

Bu akşam herkese istediğini veriyorum ve mekân sahibinin istediğini de vermek için hakeme dönerek, maçı başlatmasını kafamla işaret ediyorum.

Hakemin uzun ıslığı ile direkt birbirimize doğru yürüyoruz ve sırf mekân sahibin gönlü olsun diye yüzüme yediğim orta şiddetli dört yumruktan sonra sallanarak abandone oluyorum. Daha fazla korunmak için yumruklarımı kaldırarak yaptığım gard ve kısılmış gözlerim, bana görüntü aktaramıyor ve sağ en alt kaburga kemiğime aldığım iki seri tekme ile nefesim kesiliyor.

Mekân sahibinin yüzündeki hoşnutluğu yakaladığım an, üzerime gelen yumruktan hafif yana akarak kurtuluyorum ve rakibimin acele ile giydirildiği için bantlanmayan boks eldivenini bilek girişinden yakalayarak aşağıya doğru asılıyorum.

Üst gövdesi bel hizasının altına düştüğü an, bacağımı kolunun üstünden aşırarak kendimi yere yuvarlıyorum ve benimle birlikte yuvarlanmak zorunda kalan rakibimin, bacak aramdaki kolunu kendime doğru gererek ayak tabanımınla koltuk altına basıyorum.

İstedikim an dövüşçüsünün kolunu omuzundan kırabileceğimi anlayan mekân sahibinin yüzündeki hoşnut ifade bir anda siliniyor ve korku dolu gözlerle ringe uzanarak *"Hoop hoop hoop, yapamaa!.."* diye bağırıyor.

"İstedikime istediğini veririm, istedikime istediğini verecekmiş gibi yapıp geri alırım."

Elini yere vurarak tuş olduğunu kabul eden rakibimin kolunu serbest bırakıp ayağa kalkıyorum ve *"Bu sefer bitti!"*

diye düşünürken, tam sırtımın ortasına bir çift güçlü göz hissi düşüyor.

Arkamı döndüğümde, ringin sağ tarafından, iplerin altından geçen adam, bir profesyonel. Daha birkaç ay önce, seksen kiloda özel bir turnuvarın dünya üçüncüsünü görmek, beni bu kafayla bile şaşırtıyor.

Kick boksçular profesyonelde olsa, boksörler kadar medyatik değildir ve biraz saç-sakal oynaması ile böyle bir mekânda tanınması imkânsız olur.

Daha önce de antrenman yapacak rakip bulamayan sokak çıkışlı profesyonellerin, sırf ego tatmini için yasa dışı bahis maçlarına çıktığına şahit olmuştum, ancak, bu akşam bana denk gelmesini istemediğim kesin.

"Eğer yorulmadıysan bir maç da ben istiyorum!" derken, bir yandan da tişörtünü çıkartan canlı Davut heykeli, garip bir şekilde gözlerini korkmadan gözlerime dikerek gülmüşüyor.

"Yorulmadıysan" sorusu aslında bir "korkmadıysan" meydan okuması ve sana da istediğini vereceğim.

Ağzımı kapatıp burnumdan derin ve güçlü bir nefes alarak, burun deliklerimde takılı kalan beyaz şeytan kıvrıntılarını direkt beynime gönderdikten sonra, kafamı bu kez geriye atmıyor önüme eğiyorum.

"Siz hiç bir bebekle vakit geçirdiniz mi?

Bir yaşından büyük olmayan bir bebek...

Bu bebek, herhangi bir zamanda, kendisinden hiç beklemediğiniz bir hız ile, en aklınıza gelmeyecek hareketi yapabilir.

Eğer onu korumak istiyorsanız, her an tetikte olmalısınız. Zaten her şey gözlünüzü üzerinden ayırdığınız veya anlık konsantrasyon kaybı yaşadığınız o bir saniyeden fazla iki saniyeden az zamanda olur.

Onu korumak istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız."

Dengim bir rakip, benimle dövüşmek için hazırlanıyor ve tek istediği şey beni bu akşam, buradaki tüm insanlara madara etmek. Daha ürkütücü olanı ise benim bir bebekle nasıl vakit geçirileceğini biliyor olmam.

Hakemin ışığını çalabilmek için nefes çekmesi ile inanılmaz bir atağa kalkan terminator, ıslık bitiminde dibime kadar gelerek karnıma bir taban tekmesi atıyor. Algımdan kaçtığına şaşırımdan çok, acısı ile sarsıldığım tekme ile geriye doğru zıplıyorum ve hemen arkasından gelen yumruklardan korunmak için ellerimi kaldırmakta neredeyse geç kalıyordum.

Hızlı bir hareketle ringin diğer ucuna kaçıyorum ve kontrolü ele almak için kendime zaman yaratıyorum.

"O sadece bir bebek ve benim tek yapmam gereken onu korumak. O bir bebek."

Rakibimin isabetli tekme ve yumruğu ile kanıma kontrolsüz olarak salınan adrenalin, öfkemin kuyruğuna basıyor ve ben çokta bilinçli olmayan bir kedi sıçraması ile rakibime doğru atılıyorum; ancak tek yapabildiğim, gardında kalan iki seri yumruk atarak tekrar köşe değiştirmek oluyor.

"O sadece bir bebek, onun bebek olduğunu biliyorum."

"Bebek mi?"

"Pelin!.."

"Ne yani hamile olabilir mi?"

Tüm gerçek algım bir anda yıkıyor ve gözümün önüne aynı gerçekmiş gibi gelen halüsinasyonda *Pelin*'i görüyorum.

"Sen kötüsün!" diyor.

Pelin'in halüsinasyonunun içinden çıkan rakibimin yumruğu gözümde patlıyor ve ben bir ağaç gibi devrilererek yere seriliyorum.

Yerde yatarken, salonun tavanındaki parlak ışıklar karmaya başlıyor ve her yer karardıkça daha çok parıltıyan içimdeki canavarın göz bebeklerini görüyorum.

"Geliyor!.."

Bir anda hem tüm salondaki ışıklar hem de canavarımın gözlerindeki parlaklık kayboluyor ve ben bu tatlı karanlıkta net bir şekilde iki göz bebeği görüyorum. Canavarımın ruh penceresinden içeriye bakıyorum ve gördüğüm şeye yüz kaslarıma emir verebilsem, eminim gülümserdim.

"Ben senin canavarınım, canavar benim!"

"O, benim!"

Yerden yavaşça kalkıyorum ve yüzümü mekanik insana döndüğümde, artık ne olduğumu çok iyi biliyorum.

Yediğim sert yumrukla sol gözüm şişerek kapanıyor ama neyse ki sağlam olan bir gözüm daha var; kapanmayan gözümü rakibime kilitliyorum. Ellerini havaya kaldırarak tebrikleri kabul eden uzun saçlı süperman, galibiyet seremonisini bozmama çok sinirleniyor. Bitirici yumruğunu görsel bir şova dönüştürmek isteyen kaya adam, kollarımı

yanlara salmış olmamdan aldığı cesaret ile iki büyük adım attıktan sonra zıplayarak uçan yumruğa kalkıyor.

"Sen hiç bir canavar ile dövüştün mü?"

Öne bir adım çıkarak boynumu sola yatırıyorum ve kafamın hemen yanından geçen yumruk kolunun, temeli olan köprücük kemiğine avuç içimle patlatıyorum.

İkimizin birden ileri fırlama şiddetini tek başına sırtlanan köprücük kemiği kırılıyor ve yere inen rakibimin bileğinden yakalayarak arkasına dolanırken, yanımda kolunu da götürüyorum.

Ben tam arkasına geçtiğimde, kırılan köprücük kemiğinin acısıyla ayakları yerine dizleri üzerine yere düşen avımı, atkuyruğu saçından sağ elimle yakalayıp sırtına dizimi yaslıyorum. Yaptığım, saç, sırt, kol üçgeninde, saçından ve kolundan kendime doğru asılıp dizimi ileri doğru bastığımda yaptığım germe ile omuzunu üç yerinden kırıyorum.

"Saçları bileğime dolamayı severim."

Önümde acıyla böğürürken sırtı bana dönük şekilde diz çöken rakibimin kulağına eğilerek fısıldıyorum.

—Ben kötüyüm!

Dairenin kapısında duruyorum.

Her şey bana çok yabancı.

Arada sızlayan yaralarım, bana ani ve sert hatırlatmalar yapmasa, sanki tüm yaşamın dışında kalacağım.

Tanıyor olunan yerin yabancı geldiği bir an bu.

Başka bir bedenin içindeki bir ben ve bu bedenin yapacağı hiçbir şeyden ben sorumlu olmayacakmışım gibi...

Sınırlarının çok dışındaki bir gecenin sabahı, tanıklar tarafından anlatıldığında şaşırdığı, insanın kendi hali.

Gerçek olduğunu bildiğim bir rüya bu; uyanmaya değil, uyumaya çalıştığım...

Dairenin kapısındaki elektronik kilidin parmak okuyucusuna uzanırken, beynimi uyuşmuş halinden çıkarmak için zihnimin omuzlarından silkeliyorum, faydasını göremeyeceğimi bilerek.

İçeriye giriyorum...

Uzun koridorun sonunda gördüğüm tek netlik olan *Pelin*'in panik hali, durumumun vahameti hakkında fikir sahibi olmamı sağlıyor. Koşarak üzerime gelen *Pelin*, yakalarımından kavramakta birkaç saniye geç kalsa, yerden kaldırmak zorunda kalacaktı beni.

Tekli koltukta kendime gelerek zihnim aydınlandığında, koridoru *Pelin* ile birlikte geçtiğimi tahmin ediyor ama nasıl olduğunu hatırlamıyorum.

Kulağıma gelen uğultuların, *Pelin*'in endişeli sesi olduğunu biliyorum. Yüzümde dokunduğu yerlerin verdiği acıdan anladığım kadarıyla, sol gözümün durumu kötü. Kaşım ile beraber göz altımdaki şişliğin içe baskısı yüzünden, göz yuvarlağımı hareket ettiremiyorum ve gözlerimi bir bukalemun gibi ayrı ayrı hareket ettiremediğim için, sağ gözümü olabildiğince bir noktaya sabitliyorum.

İçinde bulunduğum ruhsal durum ve uyuşturucunun etkisiyle hızımı alamayarak yedi maça çıktım. Normal

insanların çok üzerinde olan algılarım ve reflekslerim ile yüzüme doğru gelen bir yumruğu en hızlı boksörden üç kat daha hızlı algılarım ki bu beni vurulamaz yapar. Tabii ki beynim uyuşmamış ve aklımda *Pelin* olmasa daha üst seviyede faydalanabilirdim bu yeteneğimden.

Bir süreliğine kendimden geçiyorum ve yeniden zihnimimi toparladığımda, kendimi, karşımda şaşkınlıktan göz bebekleri kocaman olmuş *Pelin* ile bir metre mesafeden bakışırken buluyorum. *Pelin*'in bu şaşkınlığının nedeni, karşımda tuttuğu aynadan yararlanıp, yaprak jilet ile sol gözümün kapanmasına sebep olan kaşındaki ve göz altındaki şişlikleri, kafam bir milyon haldeyken küçük kesikler atarak patlatacak olmam olabilir tabii.

Buna ne zaman karar verip, *Pelin*'i nasıl ikna ettiğimi hatırlamıyorum ama mademki gerekli malzemeler hazır, yapalım o zaman. Umarım elim titremez...

—*Neden Demir?*

Belki de bu kızı farklı yapan, standart zekâsından beklenmeyecek kadar iyi olan duygusal zekâsı ile beklenmedik anlardaki sıra dışı hamleleridir.

—*Neden kötü biri olmam.*

—*Neden diye sorduğum şey de bu zaten. Neden kötüsün?*

—*Şimdi sana burada her şeyi anlatmamın bize bir yararı mı olacak sanıyorsun?*

—*Bir yararı mı yoksa zararı mı olur diye düşünme, plan yapma, hesaplama Demir! Söyleyecek bir şeyin varsa duymak istiyorum. Neden?*

Kısa süren bir sessizliğin ardından, *Pelin*'in, duvarındaki bir isim, aklımdaki bir denek sayısı olmaması için

her şeyi boş veriyorum; *Pelin*'i boş veriyorum, kendimi boş veriyorum... Nerede olduğumu da kim olduğumu da boş veriyorum...

Herkesin çıktığı yerden çıktığım yolculuğumda, yolun farklı yerlere gidişini anlatıyorum *Pelin*'e. Ağzımdan çıkan kelimelerin rahatlığı, karanlık odalardaki tek başıma sayıklamalarım da dahi yoktu. Sadece *Pelin* değil, ben bile orada yokmuşum gibi konuşmaya başladığımda, içim hemen oraya, odanın ortasına akıyor ağzımdan.

Sokakta oynayan ayıları anlatıyorum *Pelin*'e.

En güçlü duyguyu arayışımı...

"Aşk"ın bir duygu mu, yoksa sadece kimyasal bir tepkime mi olduğunu sorguluyorum yanında.

Yanlış bir zamanda, yanlış bir sokağa girişimin, yeni bir hayatımın nasıl başlangıcı olduğunu...

O teması anlatıyorum. İnsan tornasından geçen bedeni... Sesleri anlatıyorum, hiç susmayan sesleri...

Aşağıya doğru çöküşümün peşine takıyorum *Pelin*'i.

Pelin ile beraber, sokaklara düşüyorum. Beraber üşüyoruz.

İlk uyuşturucumu içiyorum *Pelin*'in yanında.

İlk maçım da *Pelin* hemen ringin kenarında seyirci oluyor ve yediğim dayığı izliyor.

Sonra yine dayak yiyorum ve burnum kırılıyor.

Bir daha dayak yiyorum, parmaklarım kırılıyor.

Tekrar dayak yiyorum ve kaburgam kırılıyor.

Doktora gidemiyorum ve *Pelin*'in gözleri önünde kıvrıyorum sabahlara kadar, acı ile.

Param yok, aç kalıyorum.

Yine üşüyorum.

Sonra ölümün suni solunumu ile hayata dönüşümü izliyor o ara sokakta.

Benimle birlikte yukarıya doğru çıkıyor. Sertleşiyorum, taşlaşıyorum, madenleşiyorum.

Demir oluyorum. Demir, ateşte pişiriliyor. Demir, örs ile çekiç arasında dövülüyor.

—Öfkemi kusamıyorum. İnsanlar ile normal ilişkilere girmeye dayanamıyorum ve bunun sebebi, tüm alçaklıklarını gözlerinden okuyabilmem. Ben normal biri değilim. Tek başına kalmamın sebebi olan insanlara nefretim her zaman olacak. Bu gece artık eminim ki benim bir yarım kötü —bir canavar; insan olmaktan çok uzak bir varlık ve ben bunu kabul ediyorum. Ben kötü olmayı seviyorum. Benim bu gece kabul ettiğimi sen kabul etmediğin sürece, benim senin ile ilişkim, senin bildiğin şekillerde olamaz.

Oturduğu yerden kalkmadan yavaşça arkasına dönen ve uzanan Pelin, koltuğun altından aldığı kelepçeyi sağ elime tutuşturuyor.

—Bildiğin şekilde olsun o zaman Demir!

Avucumda hissettiğim metalin serinliği ile yaşadığımın farkına vardığım an, sorguluyorum yaşamımın gerekliliğini.

—Senin, senin bizzat kendinin dahi farkında olmadığın en derin düşünceni göremiyor olsaydım eğer gözlerinden, artık o vaktin geldiğine inanmazdım.

Pelin gözlerime kitlenmiş, söylediğim son cümlemi anlamaya çalışırken, ben kelepçenin halkasını Pelin'in bileğine takıyorum...

Bölüm - 35

Son Oda, Son Oyun

İçinde bulunduğum zihinsel durum, zaman ve görüntü akış hızı, kavramlarıma yeni ölçü birimleri diyetiyor.

Pelin ile daire kapısına doğru çıktığımız yolculukta, geçen sürenin gerçekte kısa olduğunu bilsem de geçen gerçek sürenin bendeki algım ile çarpması, bir an önce bitmesi adına sabırsızlanmama sebep olacak kadar uzun.

Gözümün önünden ağır çekim akan sahneler şeklindeki görüntü dizisinin hâkimiyetini yakalıyorum sonunda. Artık gördüklerimi tanıyor ve isim verebiliyorum. "Kapı, hol" ve omuzumun üstünden geriye baktığımda gördüğüm, "kelepçe, Pelin."

Kapıya doğru yürürken, iki metal halkayı birbirine bağlayan zincirden asılarak peşimden sürüklemek istediğim Pelin, benim hızımı yakalayarak, yapmakta olduğum şey için bana destek mi oluyor yoksa meydan mı okuyor anlayamıyorum; ama hoşuma gittiği kesin.

Daire kapısından çıkarak alt katlara inen merdivenlere doğru yönelirken, ilk kez kullanacağım son odaya gidiyor olmanın heyecanı ile hızlanıyorum. Orada, o odaya

ve etkilerine bu kez sadece *Pelin* değil ben de maruz kalacağım.

Son oda kapısının olduğu kata geldiğimizde, geliş yolundaki heyecanım, yerini pis bir tereddüde bırakıyor ve duraksıyorum. *Pelin* bu sessiz-hareketsizlik sonrası içinde bulunduğum durumun bir kısmını omuzlamak için, dairenin kapı koluna uzanıyor.

"Birazdan içerideki olacaklar, Pelin için bir başlangıç olduğu kadar benim için de bir son."

Şimdi bu odanın eşiğinde, mantık temelli düşünceleri dışarıda bırakmam gerektiğini biliyorum.

Bildiğim tüm tanımları kullanarak dahi ifade edemediğim bir ben ile bu yarı ütöpik mekânda, üzerinde psiko-deneyler yaptığım kızı birazdan son odaya sokacağım.

Odadan içeriye giriyoruz ve hemen, kafamda bu odayı hazırlarken yaşadıklarım canlanıyor. Olmayan bir kadının hayali ile bu odada yaşanabilecek her şeyi düşleyerek kurguladığım düzen.

Duvarlar tamamen lacivert kadife kumaş altında yumuşak süngerler ile kaplı ve böylece artık sert olmayan duvarlar da bizim için kullanılabilir durumda. Zemin ve tavan tamamen bordo ve en güzel tarafı ise zemin ve duvarların renginin bir önemi yok; çünkü tavandaki onlarca farklı renkteki spot ışıkları ile istediğim rengi verebilirim odaya.

Girişin tam karşısındaki duvarın tam ortasına denk gelen bu dev yatak, sağında ve solundaki oda köşelerine çarp-raz şekilde konulmuş daha ufak iki yatağın efendisi gibi.

Her üç yatağın da kendine ait aydınlatmaları olduğu gibi, bununla beraber kendine has yatak köşesi direkleri ve bu direklerdeki metalik renkleriyle parıldayan krom nişel halkaların yerlerinin farklılığı ile de birbirinden değişik tarzda bağlama pozisyonlarına imkân sağlıyor.

Odanın üç yatak dışında kalan boşluğunda ise sağ ve sol duvar arasında tek sıra halinde dizili, birbirinden farklı yükseklik, büyüklük ve şekillerde dört adet masa bulunuyor.

Tamamını kendimin yaptığı bu kare, üçgen, dikdörtgen ve daire şeklindeki, üzerleri sünger, üstü deri kaplı masaların her biri, çeşitli yerlerindeki bağlama halkaları ile sırsız pozisyon kombinasyonu sağlıyor.

Sağ ve sol duvarlarda ise bu odada gerekli olabilecek onlarca ekipman, muazzam bir simetrik görsellik ile sıralanmış. Bunların arasında, çeşitli boy ve özelliklerde sopalar, kırbaç ve kamçılar olsa da amaçları kullanılmaktan ziyade odanın ambiyansına görsel katkıda bulunmak. Benim kullanacaklarım sadece ipler ve kelepçeler.

"Ben ellerimi kullanmayı tercih ederim."

Odaya girdikten sonra arkada kalan giriş kapısının olduğu duvar ise gömme şeklinde kapanan kapının ardından, dev bir duvar aynası oluyor ve bu aynaların yerleştirilmesinde kullandığım birbirine geçme yöntemi ile dev tek bir parça ayna görüntüsü veriyor ya da istersem dev bir ekrana da dönüşebilir.

Tek halkası bileğine bağlı olan kelepçenin geri kalmasını elimden kurtarıp, ortadaki büyük yatağa doğru ilerleyen Pelin'i yatağa üç metre kala, odanın tam ortasında,

atkuyruğu saçlarından *net-sert* bir hamle ile yakalayarak, olduğu yerde çakılıp kalmasını sağlıyorum.

"Hadi başlayalım..."

Yanından önüne geçerken, ustaca bir hareketle, saç başından kurtularak önüne gelmesini engellemek istediği saç tutamlarını durdurmada kullandığı tel tokalardan birini saçından çıkartıyorum.

Tam önünde durarak, çenesini baş ve işaret parmaklarımla kavrayıp aşağıya doğru hafifçe asılıyor ve başını öne eğmesini sağlıyorum.

—Bu odada ben izin vermeden değil adım atmak, nefes dahi alamazsın. Şimdi nefesini tut!

Başı öne eğilmiş *Pelin*'in nefes alış verişinin durması ile kelepçeli bileğini sol elime alarak, sağ elimdeki tel tokayı parmaklarım ile açıp, ucunu kilide sokuyorum ve bir dakika kadar uğraştıktan sonra kilidi açıyorum.

—Şimdi nefes alabilirsin. Senin şansın mı yoksa benim becerim mi bilemiyorum ama ilk denemem olmasına karşın bir tel tokayla kilidi açmam çok uzun sürmedi ve sen de çok uzun süre nefesini tutmak zorunda kalmadın.

Etrafında, muhakkak bir yerlerimin temasını devam ettirerek tam bir tur döndükten sonra, tekrar önüne geliyorum. Çıkartmak için tişörtünü bel kısımlarından tuttuğumda, kollarını kaldırmaya başlayan *Pelin*'i bıçak kadar keskin bir sesleniş ünlemi ile uyarıyorum.

—Şşşş!..

Daha yeni kaldırmaya başladığı kollarını usulca eski yerlerine alıyor.

—Kollarımı yukarıya kaldır.

Belinden yukarıya doğru sıyırdığım tişörtünü kollarından çıkartarak yere düşürüyor ve bekliyorum. Bu sırada kollarını halen yukarıda tutan *Pelin*'in öğrenme hızı takdir edilesi. Her iki kolunu da dirseklerinden tutarak aşağıya doğru hafifçe yanlarına indiriyorum.

Kontrolcü baskın karakterim, yapmak yerine yaptırımdan daha çok zevk alacağımı söylüyor ve emrediyorum.

—Soyun!

Pelin, verdiğim emrin esnekliği ile "ne yapması" gerektiğinin tedirginliğini yaşıyor yüzünde.

"Ahh, bu ürkek hâl."

Taytını bel yanlarından tutarak, önce kalçalarından, sonra ise bacaklarından indirerek ayaklarının üzerinde iki halka oluşturuyor. Doğrularak bekliyor ve ben bir adım geri çıkarak bir nevi beden dilimle ona yapmasını istediğim şeyi söylüyorum. *Pelin* öne doğru sağ-sol sırasıyla birer adım atarak çıkıyor ve artık karşımda tamamen çıplak.

Pelin'in sağ tarafından arkasına geçip, sırasıyla, ense-sine, sırtına, sonrasında ise beline soluyarak yere eğiliyor ve yerden çamaşırlarını alıyorum. Kalkarken beynime hücum eden kan ile başlayan güçlü uğultu, tamamen doğrulduğumda yerini sessizliğe bırakıyor ve o sessizliği bozan yine ben oluyorum.

—Bekle...

Solumdaki duvara doğru yöneldiğimde, daha yürürken bir yandan tişörtümü çıkartıp, bir yandan da karşımdaki duvardan gözlerim ile seçimlerimi yapıyorum. Duvarın

hemen dibine elimdekileri bırakarak boşalan ellerimi, seçtiğim ipler ve birbirine kısa-uzun zincirlerle bağlı birkaç farklı bez bilek kelepçesi ile dolduruyorum.

Pelin'in yanına geri dönüş yolunda ilk lazım olacak ikişer metrelik iki ipi sağ elime alarak Pelin'in yanına vardığımda, sol elimdeki diğer ip ve bez kelepçeleri çıplak ayaklarının önüne atıp arkasına dolaşıyorum.

İplerden birini omuzuma atıp, elimde kalanın ucunu *Pelin'in* sağ bileğine bağladıktan sonra, sıra omuzumda bekleyene geliyor ve onun da ucunu sol bileğine bağlıyorum. Bileklerinden yere kadar sarkan iplerin uçlarını elime alarak sakın ama emin hareketler senfonimi, sesim ile renklendiriyorum.

—Şimdi burada iki insan bedeni tek bir zihne sahip olacak ve bunun gerçekleşebilmesi için ikimizin bedeni adına ben düşüneceğim, ben karar vereceğim ve her hamleyi ikimizin yerine ben yapacağım.

Sağ kolunu arkaya alıp dirseğinden bükerek, sağ bileğini sol dirseğine bağlıyorum ve aynı şekilde sol bileğini de sağ dirseğine.

İpin kalan kısımlarını dirsekleri arasındaki üst üste olan kollarına doladığımda, sırtının aldığı şekli seyre daldıyorum ki bu rüyamsı sahnenin büyüğü beni, dişlerimi hafifçe geçirdiğim ensesinden teninin tadını aldığımda serbest bırakıyor.

Önüne geçtiğimde, yerdeki ip ve bez bilek kelepçeleri yığınının bir ip ile iki bilek kelepçesi alarak doğruluyorum. Boştaki elimle çenesinden tutarak arkamı dönüp yatağa doğru yürüdüğümde, *Pelin* de peşimden onun için

çizdiğim yolu izliyor. Yatağın ayak ucuna geldiğimizde, omuzlarından tutarak sırtı yatağa gelecek şekilde çeviriyorum ve odaya girişimizden itibaren gösterdiği uyumu sürdürdirmek istiyorum.

—Söylemek istediğin bir şey var mı?

—Oda çok güzel...

Üç kelimelik cümlesi ile ne çok şey ifade etmişti öyle.

Karşısında durarak, sağ ayağımın üstünü önce sol ayak içine takıp, omuz hizasının dışına çıkartarak bacağına yana açıyorum ve aynı şekilde sağ bacağına da. Şimdi bacakları hafif olarak açılmış *Pelin*'in duruşu daha sağlam.

—Ayaklarını sakın kıpırdatma.

Arkasına geçiyor ve yatağın ayakucu ile *Pelin*'in arasına girip, iki kolunun arasındaki, dirsekten aşağısının birbirine bağlı köprüsünde orta yeri bularak, elimdeki ipin ucunu bağlıyorum. Yatağın köşe direklerinin üst uçlarını birbirine bağlayan kirişe beş santimde bir yerleştirilmiş halkalardan kirişi ortalayan halkaya, ipin serbest ucunu geçirip asılmaya başlıyorum.

Ayaklarını yerlerinden kıpırdatmadan, arkadan bağlı kollarının yukarıya doğru asılımına karşılık vermek zorunda olan *Pelin*, mecburen parmak uçlarında yükselmeye başlıyor.

Bu şekilde, ayakları omuz hizasının dışında parmak ucu duruşu ile etkili bir kegel egzersizi pozisyonu vermiş oluyorum. Bu, bana daha sıkı bir hissediş sağlayacak.

Daha sıkı...

Artık son odanın kapısında bıraktığım tüm mantıksal hesaplamalarım ve düşünce sistemimden arınmış ben ile hayatımda daha önce hiçbir insana karşı olmadığım kadar yakın ve netim. Doğalım, benim, hayvanım.

Pelin'in vücudunun alabildiği tüm şekiller ile sadece dürtülerimin arzularını yerine getiriyorum. Elinden her şeyini alırcasına attığım her düğümde, kendimin bir kılıdını daha açıyorum; *Pelin*'in bana çıkan yollarını kapatan kapıların.

Bedeninin her uzvunun kontrolü bendeysen veriyorum en çok ipucunu –kendimle ilgili.

Artık ne istediğimi biliyor.

Artık beni tanıyor.

Artık bir sırrım yok *Pelin*'e karşı.

Halen büyümeye devam ettiği öngörülen sonsuz evrenin bir köşesinde, milyarlarca gezegenden seçilmiş olanında, bu odada, sadece ikimiz varız.

Hiçbir utanç yok.

Hiçbir yargı bu binaya, bu odaya ulaşıp aramıza giremez.

İstediğimiz her şeyi yapabiliriz; tüm insanlığın habersizliğinde ve kimsenin bilmesine gerek olmadan; tek bir sırrın, tek beden olmuş iki tanığıyız.

Algılarımızın yüksekliğinde, en ufak bir ses, küçük bir harekete dahi hassasız.

Olabildiğimin en iyisiyim ve insana en yakın bu halime tutunabilmesini umut ediyorum *Pelin*'in.

Beni görmesini istiyorum.

İçindeki karanlıktan çıkmak için beni görmen gerek.
Son oda, son oyun, son çarem...

Mutfakta her zaman iyi olmuşumdur. Bunun sebebi, aslında biraz da *bir kez izlediğim-okuduğum yemek tarifinin her aşamasını harfiyen hatırlayan* lanetli hafızam olsa da benim el becerim de göz ardı edilemez. Birkaç meşhur omlet tarifinin inceliklerinden alarak oluşturduğum bu yeni tarifin harcını karıştırırken, zihnimi açmak adına birkaç psikanaliz yapıyorum, çırpma hızıma paralel.

Son odanın ilk buluşmasından sonra yedi gün geçti ve *Pelin* ile bir kez daha normal olarak son odada dört defa seviştik. Son odadaki ilişkimizi diğerlerinden ayrı tutuşumu daha sonra kendi içimde değerlendireceğim.

Ben daha çok, en doğal hâl olması sebebi ile aramızdaki ilişkiyi cinsel yönden değerlendirerek haksızlık etsem de gün içi diyalog sayımız ve uzunluğundaki yukarı ivmeli artışı fark etmezlik yapamam.

Ayrıca kelepçeleme için dizayn edilmiş, kenarları çelik halat monteli koltuğun yerine yatak koyarak, bizi beraber yatırtmaya başlatmam, bence başarılı bir hamleydi.

Tüm bunların yanında, içine katmayı düşündüğüm başka bir şey var mı diye hatırlamaya çalışırken, zihnimin başka bir köşesinde, aynı yatakta yatıyor olsak da teorik olarak esirim olan *Pelin* uyurken, her sabah kahvaltıyı benim hazırlıyor olmamı sorguluyorum.

Sanıyorum en son değışecek özelliğim olan, birebir kontrol etmeyi seven "hâkim olma" temelli baskın karakterimin bedeli bu.

Neyse ki *Pelin*'in evdeki varlığıyla geçen süre, insanlarda en sevmediğim şey olan alışkanlık tribini bende oluşturmadı ve halen evde tek başına yaşıyormuş gibi ses ve enerji dalgalanmalarına karşı hassas olduğum için, uyandığımı hissedebiliyorum. –Aramızda duvar olmasına rağmen.

Yataktan kalktı...

Geliyor...

–*Demir, ben gecelik istiyorum.*

–*Günaydın.*

–*Gergin misin?*

–*Hayır, sıralamayı takip ediyorum.*

–*Tamam o zaman, günaydın.*

–*Nasıl bir şey olsun?*

–*Kahvaltı mı?*

–*Hayır, gecelik.*

–*Puff ... bir kahve içsem.*

–*Neden olmasın?*

–*... ve keşke daha hafif kahve yapsan.*

Şimdiii... Her insanın duygusal hissiyat seviyesi başka ise eğer, ikili ilişkilerde tarafların birbirine karşı sergiledikleri tutumlardan etkilenimleri de farklı olacaktır. Yani o zaman her ilişki kendi içinde özeldir ve ben *Pelin* ile aramızdaki ilişkiyi, daha önceki, izleyerek ya da okuyarak

gözlemlediğim hiçbir ilişkinin karşısına koyup değerlendire yapamam. Sonuç olarak ilişkilerin standardı yoktur.

Ayrıca, erkeklerin büyük çoğunluğunun şikâyet ettikleri şey olan, kadınların temel olarak beyinlerinin sağ taraflarını daha iyi kullanmaları sebebi ile erkeklere oranla daha çok konuşma eğiliminin sorun edilecek bir yanı yok.

Söylediklerini çabuk anladığınızda, kadınlar çok konuşan canlılar değildir. Neyse ki zekiyim.

Ayrıca, bir yandan istediği geceliği anlatan *Pelin*'i dinlerken, diğer bir yandan zihnimin farklı köşelerinde *kadın-erkek* ilişkilerinin kafamdaki modellerini bizim ilişkimiz üzerinden değerlendirebilir ya da kendim ile tartışabilirim. *Pelin*'i kendim ile aldatıyorum.

Basit sorgulama tekniği ile "*istediğim cevabın olabilir*" seçeneklerini, *Pelin*'in gözlerine bakarak sayıyorum ve sıra "*satene*" geldiğinde, milimetrik büyüyen göz bebekleri, bana gönlünde yatanı işaret ediyor. *Pelin*'in ise içinden geçenden farklı olarak ipek demesinin sebebi, saten kumaşa -nedeni benim de hiçbir zaman kavrayamadığım bir şekilde- seksapellik yüklenmiş olması ve bundan utanması olabilir. "*Masumiyet ne kadar güzel bir şey...*"

Kahvaltı sonrası içtiğim kahve ile birlikte, zihnimi açmada yardımcı olması için birkaç satır bir şeyler okumaya karar veriyorum. Algılarımın bir kısmıyla, evin içinde dolaşan *Pelin*'i takip ederken, aynı zamanda da okuduğum kitabın satırlarından hem anlatılmak istenileni hem de yazarı çözmeye çalışıyorum. Zihnimde ise birbirinden farklı onlarca düşünce, kuru bir gürültü ile "*tantanacılık*" yapıyor ve asıl aklımı meşgul eden şeyi perdeleyip göz ardı

etmemi sağlayarak, zihnimin arka cebinden cüzdanını çalmaya çalışıyor. *"Rüyalar"*.

Benim, zihnimin bana oynadığı ufak ayak oyunlarını fark ederek buna karşı önlem almaya çalışmam, benim bana açtığım bir savaş demekse ve bir savaşta minimum iki cephe olması gerekiyorsa, bu zihinsel ikilemlik, beni şizofreni sonucuna götürür. Şizofren olduğunun farkında olan ilk şizofren olabilirim sanıyorum.

Pelin, yeni eğlencesi olan film arşivimi talan etmekle meşgulken, ben de insani bir şey yapabilirim.

—*Bir süre daire dışında ama bina içinde olacağım.*

—*Nereye gidiyorsun Demir?*

—*Alt dairede halletmem gereken bir elektrik sorunu var.*

—*Peki.*

Binadan çıkmak için merdivenlerden aşağıya inerken, aynı zamanda hayatta başıma gelebilecek her türlü iyi-kötü olayın senaryosunu kurguladığımı ve her olaya hazır olduğumun yanılığını yaşıyorum. Maalesef fikir zengini aklıma, hiç kırmızı saten bir gecelik almak gelmemiştir. Neyse ki en azından artık *Pelin* için bir şey yaptığımda, *"boynuma atlamak"* ve *"kontROLSÜZCE ÖPMEK"* gibi şeyler yapmaması konusunda anlaştık. Bir gecelik almak ve ben... Sarsıcı.

Bölüm - 36

Ve Canavar Öldü

O labildiğince az zaman harcıyorum dışarıda ve almam gerekeni alarak hurdalığa doğru geri yola çıkıyorum. Bulunduğum ana caddeye dikine ortasından dalan yavru cadde yönüne doğru motorumu sürdüğümde, küçük bir anı saldırısı başlıyor zihnime ve insanların dışarıdan sadece gördüğü bir motor kaskı olsa da kaskın içinde küçük çaplı bir kıyamet kopuyor.

Bu o cadde. Kendimi caddenin kalabalığında, insanların arasında yürürken görüyorum. *Pelin*'in caddenin yukarısından salınarak gelişini... Yaslandığım, yarısı kaldırımın üzerindeki otomobilin önünden geçen *Pelin*'e seslenişim...

"Pişşt, bakar mısın?"

Pelin'in kaçmaya çalışması, benim saçlarından yakalayarak yere düşürmem, vitrin camına çarpışım ve şimdi koltuğumun altındaki kutuda bir kırmızı saten gecelik. Bu gerçekten silkeliyor.

—Ohaa! Bana gecelik mi aldın?

—Evet.

—Yuhhl! Hem de kırmızı ve saten; ama ben ipek demiştim.

—... ama aklından geçen satendi.

—Buna alışması zor. Çok teşekkür ederim. Eee ... sarılıp öpebilir miyim?

—Teşekkürün yeterli.

—Tekrar teşekkür ederim.

—Hadi yatalım.

—Yatalım yatmasına Demir —de sen de bir gerginlik var.

—Ne yani, üzerimde psikanaliz mi yapıyorsun?

—Olur mu ne haddime.

Pelin'in, kendisi ile aynı yatakta yatıyor olmamın benim üzerimdeki etkilerini anlamasını beklemiyorum zaten. Genel olarak dalabildiğim ikişer saatlik sıkı uykularımdan en ufak bir kıpırdanışı ya da biraz derin aldığı bir nefes nedeniyle uyandığımı bilmediği sürece de anlamayacak.

—Pelin, sürekli kıpırdamanın bir sebebi var mı?

—Evet, etiket.

—Kopartayım.

—Hayırr, sökülür.

—Peki tamam.

Yataktan kalkarak, kitapların olduğu odadaki kilitli metal dolaba gidiyorum ve eğilerek kısa ayakları üzerinde duran dolabın altına biraz bant ve bir parça kâğıtla yaptığım cepteki anahtarı alarak dolabın kilidini açıyorum.

Gözüm takıldığında, aklıma Pelin'in mutfak için bıçak istediği gelse de ben bana lazım olan makası alarak kapak-kilit-anahtar üçlemesinden sonra odaya geri dönüyorum.

—Dikkat et.

—Ne için?

—Yanlışlıkla geceliği kesme.

—Bence önemli olan seni kesmemem, geceliği değil.

—O zaman beni de kesme geceliği de Demir!

—Pelin, ben ufak çaplı ameliyatlar yapabiliyorum.

—Peki tamam tamam.

Her zamanki gibi gözlerimi yine aniden açıyorum. Odanın tavanını görsel hafızamdaki kayıtlı benzeri ile eşleştirip, "nerede" olduğumu anladığım an, hemen sağ tarafından gelen sıcaklık yüklü enerji dalgası ile yanımdaki Pelin'i hissediyorum. Biz artık beraber yatıyoruz ve ben buna alışmalıyım.

Sağ omuzumu yatağa merkezleyerek hafif yan dönüyor ve Pelin'e bakıyorum. Uyuyor.

Zaten gerçeği algılamak ile ilgili git-gelli bir zihnim var ve bu sahne bana gerçekten o kadar uzak geliyor ki bunun bezen uzun saatler uykusuzluk sonrası görülen bir halüsinasyon olduğunu düşünüyorum.

"Ah! Gerçek ile hayalin ayrımındaki zorluk..."

Ben Pelin'in seyrine dalmış, kafamda, gerçek denilen şeyin, beynin bilgi gibi somut olmayan olgular topluluğunun

içinden seçtiklerini insana yutturması olduğunu geçirirken, *Pelin* yatakta *kısa-net* hareketlenmeler yaşıyor. Yine aynı kâbuslar ve ben bu kâbusların sebebini *Pelin'e* sormadan bulmalıyım. Farkına vardırmam, kâbusları zihninde geriye itebilir. Psikolojik rahatsızlıkları bulmak ile balık yalamak arasındaki benzerlik bu işte.

"Gürültü yaparsan, balık derine kaçır."

Kâbus görme sıklığı ile kâbuslar sırasında bedenine vuran fiziksel tetiklemelerin spazm şiddeti, bana zihnindeki düşüncenin galip gelmeye başladığını söylüyor ve ben artık *Pelin'i* bir denek olarak görmeyi bırakmalıyım. Sevebilmeyi başarmanın yolu bu...

Tetiklenme aralığı kısalıyor, birazdan uyanacak...

Yavaşça kendimi sola salarak sırtımın tamamını yatağa yaydıktan sonra, göz bebeklerime, göz kapaklarımın altında sabit bir nokta buluyorum ve uyuyor numarası yapıyorum. Uyandığı zaman kâbusunda girdiği psiko-şok sonrası dinletiyi tek başına yaşamasını istiyorum. Böylece kâbus sonrası kontrolsüz ve insanı tam bir aptal gibi gösteren refleks hareketlerinin mahcubiyetini yaşamayacak.

Yatakta doğrulup oturuyor. Gözlerim kapalı olsa da şu an ellerine baktığına eminim.

İç sesim kendime, *"Bunu beraber atlatacağız."* telkinini veriyor ve umarım kahveyi daha sert yapar diye umut ediyorum.

Nefes alış verişleri çok hızlı; bunun sebebi sanıyorum şu anda bir adrenalin patlaması yaşaması. Uyandı ancak, kâbusu devam ediyor. Yatakta dönüyor ve gözlerim halen

kapalı olsa da yataktaki hafif yükselmeden ayaklarını yere bastığını, yani yatağın üzerindeki ağırlığını yer ile paylaştığını anlayabiliyorum.

Kalktı...

Bir elektrik akımı yaşıyorum ve bu tek bir noktaya düşen ama hemen sonrasında tüm bedenime yayılan bir akım. Bu ani darp, hem zihnimde hem de bedenimde aynı anda gerçekleşiyor. Bunun ne olabileceğine dair fikir yürütmek için inanılmaz bir çaba harcasam da bedenimde hissettiğim, şiddet tarifini yapamadığım ağrı, tüm düşüncemi, acı merkezine asılarak çekiyor.

"Düşünmeme izin ver lan!"

Vücudum ilk şok dalgasını atlattıktan sonra acıyı kabul ediyor ve bana düşünebilmem için bir fırsat veriyor ki öncelikle hissettiğim şiddetli acı yüzünden duran nefes alışverişimin sebep olduğu oksijen eksikliğini gidermek için gözlerimi sıkarak ağzımı açtığımda, kontrolsüzce inliyorum.

-Ahhhhh!..

Acı merkezi, göğsümün tam ortasında ve ritmik şoklara sebep oluyor ve bu şokları omuriliğimde hissediyorum.

Gözlerimi açar açmaz ne olduğunu anlamak için sabırsızlanan, teyakkuz halindeki beynim, göz bebeklerime en güçlü emrini yolluyor.

Göğsümün ortasındaki, *Pelin*'in bir birbirine kenetlenmiş ellerini görüyorum ve gözlerimi geri kapatıyorum. O kadar çok şey, o kadar kısa zaman aralıklarında oluyor ki en kısa zaman birimi "an" dahi ölçülendirmek için uzun gelir.

İlk düşündüğüm şey, şu an *Pelin*'in psikolojik olarak ne hissettiği ve ona nasıl yardım edebileceğim olsa da temel içgüdülerim kontrolü ele alıyor ve kendi durumumu değerlendirmek için harekete geçiyor.

Dün gece yatmadan önce *Pelin*'e rahatsızlık veren etketi kesip, sonrasında yatağın yanındaki sehpanın üzerinde bıraktığım makas; *Pelin*'in elleri arasında ve *Pelin*'in elleri de göğsümün tam ortasında. Makasın göremediğim kısmı ise göğüs boşluğumda. Düşünülecek çok bir şey yok aslında –sonuç kesin.

Gözlerimi açarak *Pelin*'e bakıyorum ve yüzünde gördüğüm ifadeyi ancak tüm duyguların tehlikeli karışımı olarak tanımlayabilirim.

—Şşşş! *Sakin ol.*

—*Demirr. Demirr. Demirr. Demirrr.*

Hızlı hızlı adımı söyleyen *Pelin*'e doğru çok derin bir şok dalgası geliyor ve benim onu sakinleştirmem gerek...

—*Demirr. Demir ben ne yaptım? Aman Allah'ım! Demir bak, bak Demir ben ne yaptım?*

—*Heyy! Şşş, sakın ol. Sakin ol ben buradayım.*

Göz bebekleri, kılcal damarlarıyla taşınan adrenalin ile bir anda patlarcasına kocaman oluyor ve ben hiçbir şekilde gelen bu şok dalgasına engel olamam. İşte tamda şu an ne yaptığını anladı.

Aniden, hızlıca ellerini makasın sapından çekiyor ve ben refleks olarak gözlerimi kapatıp, ellerini açmış olmasına seviniyorum. Neyse ki makası çekmedi.

Göğsümün tam ortasında, beyaz tişörtümün rengini esir alan kanımın kırmızı ve giderek büyüyen dairesi *Pelin*'de beklediğim şok patlamasını başlatıyor.

—Aman Allah'ım, ben ne yaptım böylece!.. *Demir! Demir!*
Demir! Ben ... ben sana ... aman Allah'ım...

Pelin, yaşadığı adrenalin, duygu ve panik patlaması ile çözüm kontrolünü kaybediyor ve hızlı cümleler kurarak saçma çarelerden medet umuyor.

—*Demir kitaplar!.. Evet evet, Demir senin kitapların var!..*

—*Odaya bakabilirim Demir ve çabuk bir şekilde yaralanmalar ile ilgili bir kitap bulabilirim.*

—*İlk yardım malzemeleri olmalı bi' yerde. Demir söyle bana, nerede?*

—*Anlat Demirrrr! Bir şey söyle hadiii!.. Senin bir çözümün vardır Demir!*

Tek yapabildiğim şey, yaşadığı panik atağın geçmesini beklediğim *Pelin*'in tüm bulduğu çözümlerde, sadece bizim olmasına garip bir şekilde huzur bularak sevinmek.

Ne yapacağına karar verme evresinin sonuca etki etmeyeceğini anlayan *Pelin*, eyleme geçiyor ve kendisinin dahi kanlı olduğunu bilmediği ellerini göğüs hizasına kaldırarak saplanmış makasa kitleniyor.

Kısa-çılgın değerlendirmesi sonunda, hızlı bir şekilde yatağın yanına gelerek dizlerinin üstüne çöken *Pelin*, canını içimdeki makastan daha çok yakan şeyi yapıyor.

Beklenmedik bir cesaretle, makasın açtığı deliğe parmaklarını takarak tişörtümü yırtan *Pelin*, göğsümden aşağıya

doğru süzölen kanı avucuyla sıyırarak yarama taşımaya çalışıyor çaresizce.

—*Kan, Demir! Kan akıyor! Kanın akıyor, bunu durdurmam lazım, durduracağım Demir! Birazı tıbbi bulaşmış ama toplayabilirim, hadi Demir yardım et bana, lütfen Demir! Yardım et, bi' şey söyle Demir!*

Sağ elimle ensesinden ve saçlarından, "tuttum seni" dercesine yakalayarak silkeliyorum Pelin'i.

Sarsmam ile donup kalan Pelin, ellerini önünde tutarak eline ve parmaklarına bulaşan kanıma gözlerini dikmiş bakarken, kâbusunun dejavusunu yaşadığına eminim.

—*Heyy! Senin bir suçun yok. Ben, biliyordum ve bilerek bu sonucu kabul ettim. Rüyalarının bir anlamı vardı Pelin ve ben onu gördüm. Şimdi sakin ol. Olan, görüldüğü gibidir ve sen gördüğün şeyi kabullenebilirsin.*

—*Demir ne yapacağız?*

—*Yapılabilecek bir şey yok artık Pelin!*

Yüz kaslarıma çok uzun yıllardır vermediğim bir şekil vererek, bir anlamı olmadan gülümsüyorum. Yüzümdeki bu acemi gülümsemenin şaşkınlığı ile Pelin'in gözlerini göğsümdeki makastan ayırmadığı için beni ilk ve son kez gülümserken görme şansını kaçırmış olmasına üzülerek, yavaş yavaş güçsüzleşen sesimle zor da olsa devam ediyorum.

—*Çelimsiz kollarından ... beklenmedik bir güç ve hayret verici isabetin ile ... makası ... tam kalbimin üstünden saplamışsın gibi görüntüyor. Ritmik sancılarımdan, makasın kalbime girmediğini ... ama her atımdaki şişmesi sırasında, kalbimin makas*

ucuna süründüğünü ... anlıyorum. Ağzıma kan tadı geldiğine göre ... sol akciğerimde bir delik açtın ... ve ciğerlerime kan döküyor ve pnömotoraks, yani ... ciğer sönmesi yaşıyorum. O yüzden yapabileceğimiz bir şey ... yok.

"Pelin'i hızlı bir şekilde kabullenme evresine taşımak istiyorum."

—Demir ama nasıl? Ben seni seviyorum.

İç sesim inliyor. "Ahhhhl.."

Pelin'e uzun uzun bunun psikanalizini yapmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum bir an için ve elimde fırsatım varken Pelin ile konuşmadığım her dakikaya lanet ediyorum —ölüyor olmanın duygusallığıyla.

Kendi aşkımı yaratma eyleminin her aşaması başarılıydı, ancak şu an göğsümün ortasındaki makasın sebebi küçük bir vida. Pelin soğuk odada benim tam sıkmadığım bir vidayı bularak yanına aldı.

Ben vidayı Pelin'in üzerinde bulduğumda, bir daha kaçma girişiminde bulunmaması için vereceğim gözdağı ile cezanın toplamında, kendimi kaybedecek kadar çok sinirlenerek, yoğun uyuşturucu altında onu fareli odaya götürdüm.

Orada, hayatındaki en büyük korkuyu yaşadığı anda, tek sığındığı kişi bendim ve ben uyuşturucunun şehvetimi kontrol edemeyeceğim kadar çok şahlandırması ile Pelin'e tecavüz ettim.

Tam orada, Pelin'in bir insanın en doğal, en kendi, en samimi hali olan ölüm korkusunun güdüsü ile bana teslimiyetindeki güven duygusunu yıktım ve bu, daha sonrasında oluşturmayı başarsam da aşk duygusunun egemen olmasına mani oldu.

Karanlık odanın 11. günü içeriye verdiğim fare sesi ile tecavüz anısı canlandı ve duyduğu güvensizlik hissi tamda o sırada, içinde oluşmaya başlayan aşk duygusunun yanında doğdu.

Benim fare sesi vermemdeki amaç, tek sığınılacak kişi dürtüsünü karanlık odada boşalttığım zihnine hatırlatarak yerleştirmek olsa da bu, *Pelin*'in düşüncelerinin derin bir yerinde, güven duygusunun yokluğunda ortaya çıkan ve güvenin karşı ucu olan öldürme atağını başlattı.

Bu ara benlik, *Pelin*'e yaşaması için beni öldürmesi gerektiği inancını görsel olarak tekrarlatmalarla inandırdı. Kâbuslarında birini öldürüyor ve uyandığında ise kan bulan ellerini izliyordu.

Öldür ve kâbusların bitsin. İnsan beyni çok oyunbaz bir organdır ve bazen hayatta kalmak için kontrolü bilinçten alır ve bilinçaltına verir.

Bilinçaltı ise fırsatçı bir korkaktır; ve daha gece uyumadan önce *Pelin*'in gözüne takılan sehpanın üstündeki makası, sabaha kadar *Pelin*'in reflekslerine işledi. İnsan kendisine fırlatılan bir şeyden korunmak için ellerini yukarıya kaldırarak yüzünü ve kafası korurken, bunu refleksel olarak bilinçsizce yapar. *Pelin* uyandığında, korkak bilinçaltı, ilkel benlikle iş birliği yaparak, kâbusu sonlandırmadı ve *Pelin* beni rüyasında makas ile deldi...

Şimdi bunların hepsini *Pelin*'in sorusuna cevap olacak bir cümleye sığdırmam gerekiyor.

—*Pelin, seninle caddede karşılaştığımız ... andan itibaren, kendimin olduğu gibi ... senin de yaptığım her şeyin sorumluluğu*

bana ... bana ait. Bunun için üzülme. Bunu bana sen yapmadın ... ve şimdi buradan gitmen gerekiyor.

Pelin'e gitmesini söylediğim andan itibaren, Pelin ile karşılıklı olarak ağzımızdan çıkan cümleler, birbirimizin konuşmasına izin vermediğimiz için üst üste biniyor.

—Demir hayır yapamam.

—Gitmen gerek Pelinn!..

—Hayır, istemiyorum.

—Daire ve bina kapısının şifresi ... 9117285.

—Demir gidemem, hayır, bir yolu olmalı.

—Peliinn!..

Pelin'in ismini bağırarak söylemek için aldığım derin nefes çıkarken, peşine ciğerlerime dolan kanı katarak, ağzımda ıslak ve sıcak bir tat bırakıyor.

—Demir, ben sen söylemeden hiçbir şey yapamam.

*—Şifre 9117285. Şimdi sana ... gitmeni söylüyorum. Yapa-
cağın şey bu, gitmek. Birkaç dakika sonra ... öleceğim ve bunun
senin gözlerinin önünde olmasını ... istemiyorum.*

Gücüm, büyük bir kısmını, Pelin'i ikna etmek için kurduğum kararlı uzun cümleye harcamamla zayıflıyor ve gözlerimin kapanma isteğine, biraz da Pelin'e yardımcı olmak için hayır demiyorum. Gözlerimi kapatarak, nefes alışverişlerimi yavaşlatarak, ciğerlerime dolmakta olan kanı minimumda tutmaya çalışıyorum.

—Demiiiiiiiiiiiiirrr!..

Kulaklarımın içinde patlayan acı çığlık ile yerimden fırlayarak göğsümdeki makasın kalbime daha da saplanmasına

mani olan soğukkanlılığıma minnettar oluyor ve gözlerime doğru akın eden tuzlu su yoğunlaşmasına karşı koymaya çalışıyorum. Gözlerimi açmadan ve ağzıma dolan kanın dışarıya akmamasına dikkat ederek mırıldanıyorum.

—*Pelin, git!..*

Şiddetli ağlamasının müsaade ettiği kadarıyla mırıldanan *Pelin*'i duyuyorum. Bir eli elimi tutmuş, diğer elinin parmak uçlarıyla yüzüme dokunurken:

—*Çok özür dilerim Demir! Lütfen beni affet!.. Çok özür dilerim; ben, ben bunu nasıl yaptığımı inan bilmiyorum. Allah'ımm, Demir beni affet!..*

Ellerini elimden ve yüzümden çeken *Pelin*'i, ağlama sesi ve yaydığı enerjiden takip ediyorum gözlerim kapalı. Önce odadan, sonra da şifreyi girerek daireden çıkıyor. Asıl şimdi kapalı olan gözlerimi daha huzurlu bir şekilde kapatıp birkaç saniye için kendimi dinliyorum.

"Tabii ki böyle bitmesine izin vermeyeceğim."

İki elimle dikkatlice makası tutup, kanamamı artırmayacak ama kalbime de atması için yeterli yeri sağlayacak kadar yukarı çekiyorum.

Artık kalbimin her attığında, makasın ucuna sürtünmesi ile tüm omuriliğime vuran acı hafifliyor ve kendimi biraz olsun hareket edebilir hissediyorum.

Sol elimle tutarak, makası göğsümde sabitliyor ve yatağın kenarına iyice yaklaşıyorum. Ne olacağını bildiğim için, ağzımı kocaman açıp önce doğruluyor ve ayaklarımı yataktan sarkıtarak yere basıp öne doğru eğiliyorum. Cığa-
lerime dolan kan, bu sıkıştırma ile nefes borumdan yukarı

çıkarak ağzımdan büyük bir öğürme ile yere, ayaklarımın arasına fışkırıyor.

"Ahhhhh! Bakalım önce kan kaybından mı öleceğim, yoksa kendi kanımda mı boğulacağımı!.."

Ayağa kalkıyorum ve bütün vücudum ilk olarak el ve ayaklarımdan soğumaya başlıyor. Beynim kendisine yetecek kanı sağlayabilmek için uzuvlardaki kanı kendisine doğru asılmaya başlamış bile. Bencil organ.

Sehpanın üzerinden sigara ve çakmağımı alarak, ağır adımlarla banyoya yöneliyorum. Banyo dolabından çakmaklarımı doldurmak için kullandığım çakmak gazı tüpünü ve bir deodorantı alıp mutfığa geçiyorum. Ocağa gelen, plastik doğal gaz borusunu, biraz zorlanarak da olsa asılarak yerinden söküyorum ve mutfığa gaz dolmaya başlıyor.

Gülümsüyorum, hem de son yarım saat içerisinde ikinci kez. Defalarca filmlerde izlediğim bu klişe sahneyi yaşayacağım hiç aklıma gelmezdi ama karanlık oda ile birlikte tüm binayı gözlediğim kamera odası, mutfığın hemen üstünde ve kayıtların imha edilmesi gerekiyor.

Fırını en sevdiğim derece olan 180'e getirerek, çakmak gazı tüpünü ve deodorantı fırının içine atıyorum. Bu, bana son bir sigara içmek için gerekli olan zamanı verir.

Kitaplarımın olduğu odaya girip, artık ayakta durmak için gerekli gücü bulmakta zorlandığım bacaklarıma daha fazla eziyet etmeden, zorlanarak da olsa yere oturuyorum. Paketimden son bir sigara çıkartarak yaktığımda çektiğim ilk nefes, makasın göğsüme saplanmasıyla daha fazla acı veriyor. Her zaman bu odada binlerce kitap ile birlikte

yanmanın hayalini kurmuştum ve şimdi bu ironinin gerçekleşiyor olmasına nedense sevinemiyordum.

Vücudumdaki kan miktarının sürekli azalması ile beynime kan yoluyla taşınan oksijen miktarı da azalıyor. Beynimin yavaş yavaş öldüğünü hissediyorum ki bu durum kendini, gözümün önünden geçen görüntüler, olmadığına emin olduğum ama duyduğum sesler ve yoğun duygusal histerik bir hâl olarak gösteriyor.

"Ufff, ölümün kafası da ayrı bir güzelmiş!" diye mırıldanıyorum ve boyun kaslarımın ani boşalması ile kafam yana düştüğünde, hemen sağımdaki kilitli küçük dolabı gördüğümde aklıma notlar aldığım ajandam geliyor. Bir anda içimde doğan yazma isteğiyle, nereden bulduğumu bilmediğim gücü kullanarak dolabın altındaki anahtara uzanıp dolabı açarak, ajanda ve kalemimi alıyorum.

"Hmm! Gaz kokusu..."

Son kaldığım sayfayı açıyorum ve elimdeki kanı beyaz sayfaya bulaştırarak, üşüyen ve hissizleşen parmaklarımla yazmıyor da –daha çok– yazmaya çalışıyorum, ölmekte olan beynimin uyuşmuşluğu ile...

"Güvenmeden âşık olunamaz."

--- S O N ---

Bölüm - 37
Pelin Konuştu

1,5 ay sonra...

Güzel dekorasyon, halısı, sıcak renkteki duvarlar, bir Gevin salonu şeklinde yerleştirilmiş oval hatları olan koltuklar ve şirin duvar saati. Şu köşeye bir soba koyduktan sonra, buraya gelirken dışı cam kaplı bir gökdelenin yirmi altıncı katına, konuşan bir asansörle çıktığımı da unutursam, bir evde olduğumu düşünebilirim.

Yalancı bir oda ama huzurlu... "*Yalancı huzur*"; bu odanın ismi bu olmalı ve sanıyorum hayatımın geri kalanında, her içine girdiğim odaya bir isim vereceğim.

Benimle konuşması gereken psikoloğun, benden önce anne ve babamla konuşmasının sebebi ne olabilir ki? Nasıl bir psikolog, zihninin ve algıların daha açık olduğu gerekçesiyle sabah dokuzda seans yapmak ister? Umarım şu uzanma koltuğuna yatmamı istemez.

Pantolonum kirliymiş ve midem bulanıyor. Burada olmak istemiyorum. Nerede olmak isteyebilirim ki acaba?

Bir kez daha anlatacak olmayı istemiyorum sanırım. Neyse ki en azından bu sefer teknik olarak dinlemesini bilen biri olacak karşımda.

Herkesin, kendine özel tek kişilik bir gösteri istercesine bir köşeye çekerek, bir daha, bir daha anlattırdıktan sonra, "Olanları unutmalsın..." demesi sadece bana mı ilginç geliyor?

Unutmalsın, unutacaksın, hepsi geçecek, her şey eskisi gibi olacak, sen güçlü bir kızsın, seni anlıyorum, seni gerçekten çok iyi anlıyorum, sarılmak ister misin, seni seviyorum, her şey çok güzel olacak, seni her zaman seveceğim, ne diyeceğimi bilemiyorum, düşünme bunları boş ver, kötü bir rüyaydı farz et, bunu da atlatacaksın, zamanla her şeyi unutacaksın...

Unutmalsın.

Unutacaksın

Unutursun.

Unutmaya çalış.

Unut.

Unut.

Unut.

Unut.

Unut.

Unut.

Arka arkaya söyleyince daha da anlamsızlaşan aptalca bir kelime...

Unutmam beklenen, sanki evin anahtarları, sanki çok önceden izlediğim bir film adı ya da bir şarkının başı; çanta sanki ya da bir şifre çok sık kullanmadığım. Birine unut demek ne kadar kolay.

Umarım burada da benden istenilen şey *unutmam* olmaz. Aslında her zaman psikoloğa gitmek istemişimdir ama bunu gelecekte kendi paramı kazandığım zaman en kaprisli halimle ve entel bir sorunla bu ambiyansın tadını çıkartmak için yapacaktım.

... veee topukluların sesinden anlaşıyor ki başlıyoruz.

—Merhaba Pelin, nasılsın?

—İyi.

—Ben Psikolog Doktor Mısra Günay, tanıştığınıza memnun oldum.

—Ben de.

—Koltuklara geçelim mi Pelin, ne dersin?

“Uzanma koltuğuna yatmamı istememesi iyi oldu.”

—Olur, geçelim.

—Pelin, öncelikle seninle yakından ilgilendiğimi bilmeni isterim. Ben, doktor önlüğümü çıkartarak bir kenara bırakıyor ve bir kadın olarak yanında olduğumu belirtmek istiyorum. Durum şu an için her ne olursa olsun, her şey senin istediğin gibi olana kadar elimden geldiğince yardımcı olacağım ve bu süreç ne kadar sürerse sürsün, ne ile karşılaşırsak karşılaşalım, elimdeki her şey ile destekçin olmaya çalışacağım.

Ben derim ki bu ilk seansımızda her şeyi bir kenara bırakıp, sadece birbirimizi tanıyalım ve güncel, gündelik konulardan kafamıza hangisi esiyor ise onu konuşalım. Birer de kahve söyleriz ve kadın kadına keyifli bir sohbet gerçekleştirmiş oluruz. Ne dersin Pelin?

"Bu dostane yaklaşıma, ebeveynlerimle konuşmadan önce benimle konuşsaydı inanabilirdim."

—Kabalık etmek istemem Mısra Hanım ama ben derim ki siz o çıkarttığınız doktor önlüğünüzü giyin ve sadede gelelim. Amacınızdaki iyi niyet için teşekkür ederim ama burada hangi konu üzerine hangi sohbeti yaparsak yapalım, ben neden burada olduğumu her an biliyor olacağım...

—Seni çok iyi anlıyorum Pelin! Bir sürü şeyin birikimi var elbette, olayın kendisi, başlı başına aşılması gereken ama aşılamayacak bir engel değil. Ayrıca durumun adli süreci ve medyatikliğinin de seni ne kadar yıprattığını tahmin edebiliyorum.

Peki, tamam; dostluk girişimimden hoşnut olmayarak beğenmemiş olabilirsin, bunun sebebi de sana yardımcı olamayacağımı düşünmen ya da yardımcı olmak için ne kadar yeterli olduğumu merak ediyor olman olabilir.

Bakalım bir doktor olarak yeterliliğimden etkilenecek misin? Bilmeni istediğim tek şey, burası, neyi konuşmak istersen onu konuşabileceğin bir yer.

Öncelikle başından geçen olayın adli boyutunda da rol alacağımı bilmeni isterim. Savcının, hakkında açılan kamu davası için seni tutuksuz yargılanmak üzere serbest bıraktığını biliyorum ve mahkeme, "nefsi müdafaa" durumunun gerçekleşip gerçekleşmediğinin tespiti için üç uzman psikologdan oluşan bir bilirkişi heyeti atayacak. Ben de o bilirkişi heyetinin içinde olacağım ve gönül rahatlığı ile söyleyebilirim ki daha ilk mahkemede, "nefsi müdafaa" kararı çıkacak ve mahkeme lehine sonlanacak. Çok ağır bir psikolojik travma altındaydın ve travm...

—Biliyorum, travma fiziksel ya da psikolojik bütünlüğün ani bir etkileşim ile zarar görmesi ve kişinin geçmiş veya gelecek zamandan bir süreliğine kopması demektir.

—Ahh! Beni şaşırttın. Güzel bir tanımlamaydı Pelin! Ayrıca bana sorarsan, bir sorunun olduğunu düşünüp, sorunun ile ilgili araştırma yapmış olman çok hoş ve yapıcı.

—Ben bir araştırma yapmadım, Demir anlatmıştı.

—Demir'den mi bahsetmek istiyorsun Pelin?

Sanıyorum, insan düşündüğü şeyi konuşmak istiyor. Hem asıl mesele Demir'den bahsetmek değil de daha çok istediğini vermezsem asla peşimi bırakmayacak gibi duruyor olması ve ben bu "yalancı huzur" odasına mümkün oldukça az gelmek istiyorum.

—Demir hiç aklımdan çıkmıyor.

—Demir'in aklından çıkmaması çok normal Pelin! Önemli olan, Demir'in aklından çıkmaması seni rahatsız ediyor mu ya da bunun sana hissettirdiği şey nedir?

—Utanc, utanıyorum.

—Yaşananların hiçbirisi senin suçun değil, senin rızan olan şeyler de değil Pelin ve bunun için utanmana gerek yok.

—Utandığım şey yaşadıklarım değil. Demir ile yaşadıklarımın tamamını sadece tek bir duyguyla ifade edemem. Utandığım şey, Demir'i aklımdan çıkartamıyor olmam daha çok.

Demir beni kaçırdı. Korkuttu; hem de çok korkuttu. Dövdü, odaları vardı ve ben o odalarda soğuktan dondum, korkudan çıldırarak gibi oldum. Karanlık oda ... karanlık odada yaşadıklarımın tarifi dahi yok ama her şeye rağmen eksikliğini hissediyorum.

Utandığım şey de bu, garip bir eksiklik bu. Aslında zaten bende olmayan, sonradan verilmiş bir şeyin geri alınması gibi. Çocukken terlediğimde sırtıma koyulan havlunun daha sonra sırtımdan çekildiğinde hissettiğim boşluk gibi ya da gün boyu taktığım şapkayı çıkarttığım zaman halen şapkanın başımda olduğunu sanmam gibi. Bana ait olmayan bir şeyin eksikliği.

—Ben, emniyette verdiğin ilk ifadelere özellikle ulaşıp hepsini okudum; bunun sebebi ise ilk ifadelerin katıksız bir heyecan ile en doğal ve doğru anlatım olduğunu düşünmem. İfadende odalardan bahsettiğini gördüm. Mesela soğuk oda... Soğuk odayla ilgili ne hatırlıyorsun?

—Hatırlamak mı? En ufak serin bir esinti, her sabah yüzümü yıkadığım su, içtiğim soğuk herhangi bir şey ya da on saniyelik turlarıyla hissettiğim klimanızın akımı bana soğuk odada yaşadıklarımı hatırlatmaya yetiyor.

—Çok mu üşüdün?

—Üşümek, üşümenin ne kadar yorucu bir şey olduğunu biliyorum artık. Tüm kaslarımın yorucu bir gün geçirmişçesine nasıl halsiz kaldığımı...

Bu, dışarıda soğuk bir havada yürümek gibi değil, sonunda sıcak bir yere gireceğimi bilmenin gayreti olmadan üşümek. Daha kötüstü ne olabilir ki —bir dağ başında donmak üzere olmak mı? Değil. O zaman kadere sığınabilirsin, hayatının burada bu şekilde son bulacağını kabullenebilirsin; çünkü sonuç elinde değildir ama orada soğuktan kurtulmanın tek yolu, yarı çıplak halde bekleyen tanımadığın bir adamın kollarına kendini bırakmaktır — yarı çıplak halimle. O, bunu yapacağımı söyleyip, ben de yapmayacağımı iddia etmeme rağmen... Bu çok onur kırıcı, küçük

düşürücü... İsmabilmek için ona sarılmak. Oysa şimdi hiçbir şey içimi ona sarıldığım andaki kadar ısıtmıyor.

—Uzun bir süre baskın bir karakterle birlikte kaldın Pelin ve bu sürenin büyük bir çoğunluğunda hayati tehlike altında olduğuma inanıyordun. Bu senin Demir'e karşı yakınlaşmana sebep olmuş olabilir ve bu çok normal ki bunun dünyada yaşanm...

—Biliyorum Mısra Hanım; rehine ile rehin alan arasındaki sendromu biliyorum. Demir'den nefret etmeme sebep olan çok şey var amaa...

—... "ama"dan sonrası ne Pelin?

—Bu çok hastalıklı bir düşünce, çocuksu, delice biliyorum. Bir anne ya da babanın çocuğuna, bir âşığın sevdiğine, bir kardeşin kardeşine veya bir çocuğun anne babasına karşı duyduğu ilgiden çok daha fazlası vardı Demir'de bana karşı.

Bir insan düşünün Mısra Hanım, çok zeki, çok güçlü, hayatımda gördüğüm en kararlı insan; fikirleri inanılmaz şekilde mantık ve bilimsel verilere dayanıyor; kendisinden çok emin ve bu kendisinden emin oluş halinin büyümesine kapılıp ona hak vermemek çok zor. Aklınıza gelebilecek her konuda bilgi sahibi ve onun yanındayken istemsizce size hiçbir şey olmayacağına o kadar inanıyorsun ki hiçbir yer onun yanı kadar güvenli gelmiyor —ama bununla beraber, bir o kadar da tehlikeli.

Böyle bir insanın tüm ilgisi, tüm konsantrasyonu, hayatının amacı bendim; öyle ki daha sonrasında anlıyorum, başına gelen onca acı ve ızdırıp dolu şey olmasına rağmen bırakmadığı, tuttuğu hayatını, benim ellerime bırakmış.

Gözyaşlarım nefesimi tıkamasa, "Demir, neredesin?" diye haykıracaktım. Seni benim öldürmüş olduğuma

inanamıyorum ve böyle bir mucizenin katlinin benim ellerimden olmuş olması her aklıma geldiğinde boğuluyorum.

—Buyur, bu mendilleri kullanabilirsin Pelin!

Artık hayatında hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve senin bunu kabullenmende sana yol göstereceğim. Hepimiz hayatımızda karşılaştığımız her olay sonrasında az ya da çok bir miktar etkileniriz ve değişiriz. Sadece, bazen bu değişimler, yaşadığımız olay ile doğru orantılı olarak hızlı ve büyük olur. Bu da senin hayatının keskin virajı ve sen bu viraja girdin artık Pelin! Şimdi beraber, savrulmadan yolun düzlüğüne varacağız. Bunu başarabilmemiz içinde kendine kızmaman gerekiyor.

—Kızıyorum, hem de çok kızıyorum. O, onunla birlikte olduğum her gün, her saat, her dakika tüm dikkatini üzerimden ayırmadı; evin başka bir köşesinde uyansam, ağlasam, yerimden kalksam hissediyordu. Saatlerce konuştuğumuz oluyordu ve ses tonunda en ufak bir duygu olmamasına rağmen öyle can alıcı kelimeler seçiyordu ki tüm duyguları yaşıyordum. Demir'e hayranım ve ona hayran olmamak imkânsız. Ben, beni kendisine hayran bıraktığı için ondan, hayran olduğum için kendimden nefret ediyorum.

—İçinde bulunduğun durumun psikolojik vahimliği sebebi ile seni etkisi altına almış olması şaşırtıcı olmamalı senin için Pelin! Her şeye rağmen bilmen gereken, kendisinin insan psikolojisi üzerine bir eğitimi yok. Buna rağmen, senin sana söylediği ve senin içinde bulunduğun baskı hâli nedeniyle söylediklerine inanmış olman da çok normal ve kabul edilebilir; ancak unutmamalısın ki o bir asosyopat.

—Asosyopat mı? Mısra Hanım, o düşünce gücü ile yüzlerce insanın olduğu bir caddede herkesi yok etti ve sadece ikimiz kaldık.

—Ahh! Evet, polisteki ilk ifadende bunu okudum ama inan Pelin, bu denli güçlü bir zihinsel aktiviteyi yapabilecek kimse yok, bunun daha önce yaşanmış bir örneği de yok. Ben bunun şöyle olduğunu düşünüyorum; yüksek ihtimal, seni kalabalık olan caddede değil de daha تنها bir sokakta eter benzeri bir kimyasal kullanarak etkisiz hale getirip kaçırmış olmalı. Kaçırılman ile Demir'in seni götürdüğü bina arasında geçen zaman ve bu zaman aralığında bulanıklaşan zihninin boşluğunu, Demir kendi çıkarları doğrultusunda doldurmuş olabilir.

—Tabii, evet öyledir; o yüzden üzerimde kırmızı saten bir gecelik ile ayaklarım çıplak, ellerim kanlı halde binadan çıkıp aynı caddeye indiğimde o ânı tüm duygularıyla tekrar yaşadım.

—Pelin lütfen, aramızdaki iletişimin bir güç savaşına, kimin haklı kimin haksız olduğunun arandığı bir mücadeleye dönüşmesini istemiyorum. Benim amacım, senin için karanlıkta kalan noktalara ışık tutmak. Ben ışığımı tutarım; sen orada ne görürsen onu söylersin bana. Ben senin üzerindeki bu etkisini, seni karanlık bir odaya kapatarak yarattığını düşünüyorum. Kendisi için etkili bir ihtiyaç hali yaratmış.

—Birazdan söyleyeceklerim için özür dilerim Mısra Hanım ama aldığınız eğitimin seviyesi ne olursa olsun, yine de karanlık oda hakkında en ufak bir fikriniz olamaz.

—Bir fikir sahibi olmam için bana yardımcı olur musun peki?

—Birinden korkabilirsiniz Mısra Hanım ya da bir şeyden; hayaletler olabilir, canavarlar, kalabalıktan korkabilirsiniz, kapalı yerlerden, yüksekte ya da bir hayvandan; mesela benim korktuğum gibi farelerden. Korktuğunuz şey ne olursa olsun, onunla karşı taraflarda olursunuz. Siz bir tarafta, korktuğunuz şey bir

tarafı; kaçarsınız ondan, uzaklaşırsınız, düşünmezsiniz, olabileceği yerde olmamaya çalışırsınız ya da ona karşı savaşırsınız.

Karanlık odada ise kendinizden korkmaya başlarsınız. O sessizliğin ve hiçliğin içinde kendiniz ile baş başa kaldığınızda, zihninizin ne kadar karanlık ve iğrenç şeylerle dolu olduğunu ve ne kadar hastalıklı düşünceler üretebildiğinizi gördünce, kendinizden irkilirsiniz. Kötü tarafı ise bu değil, kötü tarafı, kendinizden kaçamıyor olmanız. İşte tam o sırada, o noktada karanlık odaya girip, kendinizden korkmadan önce neyden korkuyorsanız ona razı olursunuz. En büyük korkunuzun, orada, o odada sizinle olmasını ve kendiniz yerine ondan korkmayı arzularsınız.

—Bana karşı bu kadar samimi olduğun için çok teşekkür ederim Pelin ve emin olabilirsin ki bu samimi halin, kafamda seninle ilgili yapacaklarımın neler olacağı konusunda beni olumlu sonuçlara ulaştırdı.

—Sonuçlarınız mı var? Doktor Hanım, hayatımın en kötü ve çok ama çok garip bir şekilde de en iyi günlerini, çok kısa bir zaman aralığında, gerçek olamayacak kadar hayalvari, aynı zamanda hayal olamayacak kadar da gerçeğin en acı haliyle yaşadım.

Şunu bilmelisiniz ki dünya üzerinde insan psikolojisi üzerine en etkin deneyime sahip insanın bile benimle ilgili vardıgı sonuçlar kendisi için olumsuz oldu.

Bu eller ile göğsünün ortasına makas saplamışken, sergilediği soğukkanlılığı görüp güçlü ve iradesine hayran olmamak ... o haliyle, ölümün kenarındayken bile beni sakinleştirmeye çalışmasındaki şefkate tutulmamak imkânsız.

Ben, bana bunları bu şekilde yaşattığı için ondan nefret ediyorum. Bir yanım onu asla affetmeyecek ama diğer bir yanım, aradığı aşk uğruna canından dahi vazgeçen adama hayranlık

duyacak; çünkü çok iyi biliyordu ki beni kendisine âşık etme çabasının son hamlesi, elindeki her şeyi vermektir –ki canını ortaya koymakla bunu yaptı.

Ben bunları söylerken, hayatımın tamamını oluşturan o hanım kız yaşantımın ağırlığı ile eziliyor ve utanıyorum. Kendi fiziksel ve zihinsel tecavüzçüme hayran olmam, beni çoğu zaman kendimden tiksindiriyor.

Çok geç de olsa, dünyanın benim gördüğüm gibi olmadığını daha yeni öğreniyorum ve eğer bir insanın hayatı boyunca büyük felaketlerle, acı kayıplarla, hayvansı tecavüz ve canice cinayet ya da akla gelen travmatik her ne varsa onla karşılaşma ihmali olduğunu düşünürsek... Ben bu acılar arasından tercihim bir kez daha Demir ile yaşadığım muazzam şeyden yana kullanırdım.

—Pelin, gerçekten en içten düşüncelerini benimle paylaştığını görüyorum ve bu beni çok mutlu etti. Emin olabilirsin ki seni utandıran ama aslında utanmana gerek olmadığını düşündüğüm hayranlık hissin, aramızda bir sır olarak kalacak. Ben bugün çok önemli bir ilerleme kaydettiğimizi çok net bir şekilde söyleyebilirim.

—Sizinle aramızda kalabilir ama gizli kalmayacak Mısra Hanım! Özellikle de offf ... özellikle de hamile olduğum öğrenildiğinde...